

Giới thiệu Táng Tình Quỷ Tịch Vũ

Truyện Táng Tình Quỷ Tịch Vũ của tác giả Hắc Nhan là một câu truyện ngôn tình, huyền huyền, HE. Ai đã lấy máu tươi tế thương bạc, quân trang như tuyết? Ai đã dựa vào khóm mẫu đơn vàng, cười say cả ánh tà dương?

Khi Mạc Cửu cởi bỏ chiến giáp, mong mỏi tìm một nơi thanh tịnh ở chốn cửa Phật, lại phát hiện nơi thanh tịnh ấy chẳng hề thanh tịnh. Buổi tối hôm ấy, đôi mắt nam nhân thăm thẳm như biển, sóng mắt lấp lánh.

Một cuộc giao dịch, một cuộc chiến, giây phút thấp lên ngọn hà đăng (ngọn đèn thả trôi trên sông) dẫn đường cho vong hồn. Có những chuyện sớm đã được định sẵn, không thể trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quỷ Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hồn mẫu đơn

Đồng ——

Đồng ——

Đồng ——

“Hồng chung sơ khấu, bảo kê cao ngâm.

Thượng thông thiên đường, hạ triệt địa phủ.

Thượng chúc chư Phật Bồ Tát chiếu sáng căn khôn, hạ tư pháp giới chúng sinh đồng nhập nhất thừa ...”

(Gõ một tiếng chuông, niệm bài kệ quý

Vang tới địa đàng, thấu tận U Minh

Trên cầu chư Phật Bồ Tát sáng rọi khắp nơi, dưới đế chúng sinh pháp giới cùng vào cõi Phật...)

Tiếng chuông vang lên văng vẳng, lượn lờ giữa các dãy núi. Tiếng niệm Kinh của những nhà sư chậm rãi du dương.

Lại là tháng bảy.

Hoang vu, cỏ dại. Y lặng lẽ đứng giữa hoàng hôn, gió thổi tóc bay, tay áo lay động. Bên tai mơ hồ còn có thể nghe được tiếng sát phạt vọng đến từ chín tầng cao. Nỗi bi thương dần dần hiện rõ lên trong ánh mắt.

“Như thị ngã văn, nhất thi phật tại thao lợi thiên vi mẫu thuyết pháp, nhĩ thi...”

(Ta nghe thấy một thuở nọ, Đức Phật lên cung trời Đao Lợi giảng đạo cho Thánh Mẫu nghe. Lúc ấy...)

Đôi môi hơi động, y thì thầm nói nhỏ, cũng không nhớ nổi đây là lần thứ mấy niệm lại lời kinh siêu độ vong linh này.

Có tiếng chân vội vàng từ xa bước tới, phá vỡ khoảng không gian từ xưa đến nay vốn luôn tịch liêu. Y ngăn người, đưa mắt nhìn về phía vài điểm đen đang nhanh chóng tiến đến giữa cõi mệnh mang.

Một nhóm binh lính tìm đến ngôi chùa trên núi, áo giáp xộc xệch, mặt mũi nhếch nhác trông vô cùng thảm hại. Vừa nhìn đã biết họ là bại quân trốn từ chiến trường về. Trong thời thế rối ren loạn lạc, chuyện thế này một tháng có thể gặp đến vài lần. Người xuất gia vốn từ bi, chẳng bao giờ cự tuyệt những ai đến gõ cửa chùa.

Ngôi chùa này hương khói không thịnh, lại liên tiếp mấy năm thiên tai, nhiều lần cũng chỉ có chút đồ chay đạm bạc. Mấy tên bại binh kia cũng không so đo, ăn hết sạch sẽ rồi mà xem chừng vẫn còn chưa no.

Đám bại binh nhất thời nhao nhao. Trong đó có một người cao to râu ria đầy mặt, trừng mắt nhìn đồng chén đĩa trống trơn trước mặt một lát rồi bỗng dung vỗ bàn một cái, mạnh đến mức làm đồng chén đĩa nhảy dựng cả lên.

“Mẹ nó chứ, mấy cái thứ này, nhét kê răng còn không đủ. Các người đang bố thí cho ăn mà chắc...”

Đứng ra đài khách là một tăng nhân trung niên, đã quen với mấy chuyện như vậy nên cũng không chút sợ hãi, cúi thấp người nói, “Mời các vị thí chủ đến sương phòng ở hậu viện nghỉ tạm.”

Tên râu xồm kia làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, lăm bắm gì đó rồi rút đao ra. Hai gã đứng bên cạnh hắn đồng thời cũng rút binh khí, hiển nhiên là muốn náo loạn một phen.

“Đủ chưa?” Một giọng nói khàn khàn lười biếng vang lên, chậm rãi đâm vào không khí như giương cung múa kiếm, “Thừa tình lực lắm à? Ra chiến trường mà đấu với Hiết Từ đi!”

Tên râu xồm kia nghe vậy thì xám mặt. Vì hắn có làn da ngăm đen nên không nhìn ra được sắc mặt có biến đổi hay không nhưng rõ ràng là hắn không còn phát tác nữa, tựa hồ có chút kiêng kỵ người vừa lên tiếng.

Hiết Từ (con bộ cạp), là ngoại hiệu của Tạ Nhữ Phụng – thủ lĩnh quân địch. Có ngoại hiệu như vậy, một phần là vì từ đồng âm khác nghĩa, một phần là vì sự độc ác gian xảo của Tạ Nhữ Phụng trên chiến trường. Trải qua hàng chục lần giao chiến lớn nhỏ, bại quân hiện nay vừa nghe thấy tên hắn đã sợ đến vỡ mặt.

Người vừa lên tiếng là một thanh niên có gương mặt phong trần với mái tóc rối tung, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra ngũ quan thanh tú, đặc biệt là đôi mắt sắc bén như đao.

“Mạc Cửu, tiểu tử nhà ngươi nói cái gì đó...” Người đứng bên phải gã râu xồm kia bất mãn, lại bị gã râu xồm vươn tay ngăn trở.

“Này, Chạy cả một ngày đường, đến lúc phải nghỉ ngơi rồi. Đại hòa thượng còn đang chờ chúng ta kia!” Gã trai trắng ngồi bên cạnh Mạc Cửu lười biếng đuổi người một cái, đứng lên.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật là mệt chết đi được!” Những người khác cũng nhanh chóng hòa theo hòa giải.

Mạc Cửu cười cười ra vẻ sao cũng được, đứng dậy.

Ngôi chùa nhỏ và cũ nát. Thềm đá phủ đầy rêu xanh, cỏ mọc khắp nơi, hiển nhiên đã khá lâu đời. Nhưng điều khiến cho mọi bất ngờ là ở hậu viện lại có một vườn diêu hoàng (hoa mẫu đơn màu vàng) đang nở rộ, quý khí bức người, hương thơm tỏa ngát khắp sân. Những đóa hoa nở bên bờ tường hoang tàn của ngôi chùa đơn sơ, đến buổi hoàng hôn càng thêm thê lương, thế nhưng toàn cảnh lại mang một vẻ diễm lệ lạ thường.

Ngôi chùa chỉ có hai gian phòng ở. Hòa thượng kia cho bọn họ ở đứng một gian, còn gian bên kia dù có nói thế nào lão cũng không chịu để mọi người vào ở.

“Này hòa thượng, chùa này chắc không phải đang dấu nữ nhân chứ?” Gã trai trắng ban đầu ngồi bên cạnh Mạc Cửu bị sự cố chấp của hòa thượng làm cho tức giận đến mức bật cười.

Hòa thượng kia chỉ cúi đầu nhắm mắt niệm A di đà Phật chứ không buồn giải thích. Mọi người mất hết hứng thú, hơn nữa chạy trốn chết đã quá mệt mỏi nên cũng không muốn gây thêm phiền toái, đành chen chúc vào một gian phòng ở.

Phòng không lớn, chỉ kê một chiếc giường gỗ, bảy tám người nằm làm sao nổi. Hòa thượng bèn mang chiếu đến trải trên mặt đất. Dù thiếu thốn nhiều cũng không ai kêu ca, đám binh tướng cứ thế chín bỏ làm mười mà ngủ. Chỉ một lát sau, tiếng ngáy đã vang rền khắp gian phòng.

Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên vang lên tiếng hô giết, như thể có thiên quân vạn mã thừa dịp đêm tối mà tấn công bất ngờ.

Mọi người lập tức bừng tỉnh, cho là quân địch truy tới, luống cuống chân tay vội lấy binh khí rồi lũ lượt kéo nhau chạy ra ngoài cửa. Sợ chỉ trễ vài bước thôi cũng đủ bỏ mạng.

“Thế này là sao?” Vì ngủ ở cạnh cửa, Mạc Cửu chạy ra khỏi phòng đầu tiên. Nhưng y đột ngột dừng lại, ngơ ngác nói nhỏ, bị người phía sau lao ra đâm phải làm cho lao đảo vài bước cũng không hay biết.

Trong vườn trăng thanh gió mát, mẫu đơn lay động. Ngoại trừ tiếng gió thổi qua lùm cây thì chẳng có gì bất thường cả.

Những người phía sau đương nhiên cũng phát hiện ra điểm này, đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ kinh ngạc, sau cùng chột vật nhắm mắt, trên mặt nóng bừng. Hiển nhiên ai cũng nhận ra, giờ phút này chính mình sau khi trải qua một thời gian chạy trốn chết, đã như chim sợ cành cong, ngay cả cỏ cây mà cũng tưởng là kẻ thù, trong lòng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, phần nộ xoay người trở về phòng. Chỉ có Mạc Cửu vẫn còn đang đứng tại chỗ, một lúc lâu sau mới quay người đi vào, sắc mặt lại trở nên âm trầm hơn rất nhiều.

Người lính có quan hệ rất tốt với y nhìn Mạc Cửu một cái, môi giật giật, tựa hồ muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ kêu gọi y đi ngủ.

Nhưng chưa đến nửa canh giờ sau, đang lúc mọi người mơ mơ màng màng ngủ, những tiếng sát phạt kia lại vang lên. Giữa không trung, tiếng vó ngựa đập lên nền đất cùng tiếng gào khóc sầu thảm giống như vang vọng bên tai.

Giật mình tỉnh dậy, lại là một mảnh yên tĩnh.

“Các ngươi... có nghe thấy tiếng gì không?” Một tên lính gầy còm nhỏ giọng hỏi, nhỏ đến nỗi nghe không rõ tiếng, như thể sợ hãi sẽ quấy nhiễu đến thứ gì đó. Hắn ngồi ở góc phòng, lúc này ngồi dậy tựa lưng vào tường, khuôn mặt ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ biểu tình.

Không ai trả lời hắn. Sự yên lặng trong căn phòng làm cho người ta muốn nghẹt thở.

Hồi lâu, tiếng xoay người vang lên, có người lại tiếp tục ngủ.

Lúc này đây Mạc Cửu vẫn nằm nhưng không ngủ tiếp. Ánh trăng theo khe cửa sổ ủa vào, dừng lại trên người y. Y mở to mắt, nghe thấy tiếng hít thở trong phòng đã dần dần vững vàng trở lại. Cho nên khi những người khác nổi giận mắng chửi rồi lại ngồi xuống, y biết rõ chung quanh vẫn yên lặng như cũ.

“Giờ đang là tháng bảy...” Lúc những người khác tâm thần không yên nhao nhao bàn tán, người bạn tốt của Mạc Cửu ghé vào tai y lặng lẽ nói, giọng điệu thoáng có chút quý dị.

Lúc đầu Mạc Cửu không hiểu, một lát sau đột nhiên cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Tháng bảy, mẫu đơn trong viện làm sao có thể nở đẹp như thế được? (Mẫu đơn/ Thược dược thường nở vào cuối mùa xuân hay đầu mùa hè)

Y liền ngồi dậy.

Những người khác bị hành động của y làm cho hoảng sợ, trong nháy mắt liền im bật, mọi ánh mắt đều dồn cả lên người y.

“Mạc lão Cửu, ngươi làm gì vậy?” Gã râu xồm cả giận hỏi.

Mạc Cửu không để ý đến hắn, tìm đập mạnh và loạn nhịp nhìn về phía cửa sổ, nơi có bóng hoa mẫu đơn xinh đẹp đang lay động. Một lúc sau, y trầm mặc nằm xuống, tay kê dưới đầu lên cầm lấy chuôi dao, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mọi người sớm đã quen với tính cách quái gở của y nên cũng không để ý. Đầu óc lại nhớ đến chuyện vừa xảy ra đêm nay, chỉ cảm thấy quý dị vô cùng, cũng chẳng còn ai dám ngủ tiếp nữa.

Kiên quyết mở mắt canh chừng tận đến khi phương Đông trắng bạch, mặt trời lên, tinh thần của mọi người đều uể oải hơn cả ngày hôm trước. Ngay cả gã râu xồm cũng không còn vẻ kiêu ngạo thường ngày. Không có ai nguyện ý ở lại thêm một khắc nào, đều cầm binh khí vội vàng lần lượt rời khỏi chùa, cũng chẳng còn lòng dạ nào ăn điểm tâm miễn phí.

Trước điện có một tiểu hòa thượng đang quét sân. Những người khác đều lần lượt đi qua, Mạc Cửu đi vài bước bỗng quay trở lại, túm lấy tiểu hòa thượng, lạnh lùng lên án, “Tiểu hòa thượng, chùa này có vấn đề.”

Ngồi đầu tiểu hòa thượng nhìn y một cái, lại cúi đầu tiếp tục quét rác. Trong tiếng sần sạt, lá khô bị cây chổi lôi từ các khe đá ra, dừng lại bên chiếc giày cũ mòn để lộ cả ngón chân cái của Mạc Cửu.

Tiểu hòa thượng mi thanh mục tú, vẻ mặt bình tĩnh đầy thành tâm thành ý, đôi mắt trong sáng như nước tựa như chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu đến tận đáy, làm cho người ta chẳng thể nào tức giận được với hắn.

“Đi thôi! Nơi này có vấn đề hay không cũng đâu liên quan gì đến chúng ta?” Đồng bọn của Mạc Cửu vỗ vai y, thúc giục.

Mạc Cửu trầm lặng một lúc lâu.

“Ngươi đi đi!”

Bằng hữu của y ngăn người, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

“Con mẹ nó, lại những nhứt cái gì nữa hả, ngươi đừng nói với lão tử là ngươi định...”

Mạc Cửu gạt đầu, không nói nhiều lời, nhưng sâu trong ánh mắt ẩn sau làn tóc rối kia là vẻ kiên quyết đáng tin cậy.

“Ta... Diên! Diên rồi! Mạc Cửu ngươi... con mẹ nó, ngươi... diên rồi...” Bằng hữu ném mạnh đại đao trong tay xuống đất, tức giận đến nổi gương mặt đỏ bừng, nói năng bắt đầu lộn xộn.

“Đi! Ngươi theo lão tử rời khỏi cái nơi quý quái này!” Hắn bỗng dung túm áo Mạc Cửu, định lôi y ra ngoài, ngay cả binh khí cũng chẳng thèm nhặt lên.

Nhưng Mạc Cửu vẫn nhất quyết chôn hai chân tại chỗ, thế như bàn thạch không hề suy chuyển.

“Mạnh lão đại...” Y cúi đầu thờ dài, mãi đến khi cái gã đang nổi giận đùng đùng kia dừng lại mới thản nhiên nói, “Bảo trọng.”

Mạnh lão đại suy sụp buông tay. Ở chung mấy năm, tuy nói chuyện với nhau chẳng bao nhiêu nhưng hắn ít nhiều cũng thấu hiểu tính tình Mạc Cửu, một khi đã hạ quyết tâm là sẽ không thay đổi.

“Giữa buổi loạn thế, đại trượng phu nên nhân cơ hội mà kiến công lập nghiệp...” Hắn còn muốn khuyên, nói được một nửa lại biết cũng vô dụng, tức

giận ngừng lại.

Mạc Cửu nở một nụ cười cổ quái, “Ta cũng không phải là đại trượng phu gì đó.” Y thấp giọng, dõi mắt về phía cánh rừng bao phủ bên ngoài ngôi chùa đồ nát, sóng mắt sâu thẳm mênh mông.

Mạnh lão đại nghe vậy, tự đáy lòng cảm thấy thất vọng vô cùng, “Mạc Cửu, cái đồ con rùa nhà ngươi, coi như họ Mạnh ta đã nhìn lầm ngươi rồi!” Hắn cười lạnh, cúi người nhặt đao của mình lên, tuyệt nhiên quay đầu mà đi.

“Mạc Cửu chỉ mong có thể sống những ngày tháng bình lặng...” Tiếng thờ dài nhỏ như không thể nghe thấy, Mạc Cửu rũ mắt cười tự giễu.

Tiểu hòa thượng vẫn còn đang quét rác, làm như không hề nghe thấy chuyện tranh chấp giữa hai người.

“Tiểu hòa thượng, ta muốn gặp chủ trì”.

Y đã chịu đủ chiến tranh, cũng chạy trốn đủ rồi.

Chùa nhỏ, tính cả tiểu hòa thượng cũng chỉ có chín tăng nhân. Chủ trì tuổi đã cao, mi tóc đều bạc trắng, khoác trên người tấm áo cà sa đầy mụn vá. Bởi vậy cũng biết quả thật chẳng có hương khói gì.

“Cửa Phật không phải là nơi tị nạn, mong thí chủ hãy tìm nơi khác” Không chờ Mạc Cửu lên tiếng, lão hòa thượng đã trước một bước chặn đứng ngay tại chỗ ý đồ quy y của Mạc Cửu.

“Chẳng lẽ đại sư thấy chết mà không cứu sao?”

“Đại sư cũng biết, ta đi lần này, nếu không bị giết chết trong tay người khác, thì dưới tay cũng tăng thêm vô số vong hồn...” Mạc Cửu không vội, không biện minh, chỉ thản nhiên nói ra sự thật.

“A đi đả Phật!” Lão hòa thượng chấp tay rũ mắt, chẳng còn lời nào để nói, nhưng vẫn kiên trì chủ kiến của mình. “Một khi đã như vậy, nếu thí chủ không chê, có thể tạm thời ở lại giúp việc trong chùa. Còn chuyện quy y, cần phải bàn bạc kỹ hơn đã.”

Mạc Cửu mỉm cười, không hề nhiều lời.

Y vẫn được sắp xếp vào ở trong gian phòng đêm qua, công việc hàng ngày chính là bồng củi, gánh nước... những việc nặng nhọc.

Đêm trước ngủ không ngon, cả ngày lại phải làm tạp dịch, buổi tối Mạc Cửu trở về phòng vừa đặt lưng xuống giường liền ngủ thiếp đi ngay.

Ngủ say không mộng mị, mãi cho đến khi bên tai nghe “kẹt” một tiếng, có người đẩy cửa vào, mang theo mùi hoa mẫu đơn thơm ngát. Trong lúc mơ mơ màng màng, y thầm nghĩ hòa thượng chùa này thật quá vô lễ, vào phòng mà không thèm gõ cửa. Trợn mắt nhìn sang, lại là một gã đàn ông chưa từng gặp bao giờ. Áo dài màu đen, tóc dài tới thắt lưng, trong bóng đêm không thấy rõ dung mạo, duy chỉ thấy được một đôi mắt óng ánh trong sáng, lấp lánh ngời ngời.

Hóa ra nơi này không chỉ có mình y là còn dễ tóc. Trong lòng nghĩ như thế, lại chỉ thấy người kia đứng ở xa xa chứ không tới gần bên giường, hai tròng mắt chuyên chú nhìn y.

Mạc Cửu cũng không để ý đến hắn, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ. Đao ngay dưới gối, chẳng có gì phải sợ, huống chi người tới cũng không có ý xấu, hắn muốn nhìn thì cứ để hắn nhìn đi.

“Tuy là nữ tử, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.” Thật lâu sau, tiếng cúi đầu thờ dài như có như không, nam nhân kia xoay người rời đi, bóng dáng thon dài tuấn đạt.

Mạc Cửu chấn động, bỗng nhiên cảm lấy đao bất dấy, đuổi theo ra ngoài, nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Ánh trăng sáng tỏ, hoa mẫu đơn vàng nở rộ bị bao phủ trong một tầng sương mù, lay động trong gió, so với ban ngày lại càng thêm kiều diễm. Ánh trăng lưu chuyển, bóng hoa lay động. Y rõ ràng nhận thấy, hoa mẫu đơn vốn có màu vàng nhạt bỗng nhiên lại biến thành sắc vàng kim, mờ mờ còn tỏa sáng lấp lánh.

Đúng vào lúc này, tiếng sát phạt khốc là từng nghe thấy đêm trước lại đột nhiên vang lên, như xa như gần, như ngắn như dài, giống như đến từ một thế giới khác, không thể quấy nhiễu không khí yên tĩnh nơi đây một chút nào.

Mạc Cửu ngờ ngác đi ra phía ngoài chùa, nhưng lúc mở cổng chùa lại vấp phải bậc cửa cao cao, ngã nhào xuống đất. Hoàn hồn, mới phát hiện chỉ là giấc mộng Nam Kha*, bản thân vẫn đang nằm trên giường. Bên tai là tiếng côn trùng kêu vang rì rả, rõ ràng, hữu thần.

Đưa tay sờ soạn dưới gối, đao vẫn còn, trong lòng bình tĩnh lại.

Là mộng sao?

Nhưng vì sao lại chân thật đến vậy? Nơi chớp mũi như vẫn còn có thể ngửi thấy mùi hương tao nhã thanh lịch kia.

Xoay người ngồi dậy, Mạc Cửu dùng ngón tay cái day day huyệt Thái Dương đang đau nhức, sau đó rời giường mở cửa bước ra. Cảnh sắc bên ngoài lại giống hệt như trong giấc mộng, hoa mẫu đơn màu vàng kim lấp lánh tràn đầy dưới ánh trăng trong sáng, đẹp đến mức rung động lòng người. Trừ điểm ấy ra, cũng không có gì khác biệt.

Ánh mắt không tự chủ hướng về căn phòng bên cạnh, chỉ thấy cửa sổ vẫn đóng chặt như lúc ban ngày.

“Buổi tối nếu nghe thấy âm thanh gì, thật ra cũng không cần phải sợ” Tiểu hòa thượng ôm lấy cây chổi ngồi ở bậc thang cũ đã nứt, trên ngón tay cuộn quanh một chiếc lá xanh.

Tiểu hòa thượng này tên là Giới Trần, là đứa trẻ duy nhất trong chùa.

Vừa gánh nước dùng cho chùa xong, toàn thân Mạc Cửu từ trên xuống dưới như vừa mới tắm xong, mồ hôi thấm ướt áo mỏng, gió thổi qua thấy hơi lạnh lạnh, nghe mấy lời Giới Trần vừa nói, có chút ngạc nhiên.

“Đệ cũng nghe thấy?” Y cảm thấy nghi hoặc, không biết vì sao Giới Trần hôm qua còn ngậm miệng không nói nay lại chủ động nhắc tới, ngay vào lúc y còn chưa thể xác định chuyện đó rốt cuộc là mộng hay thật.

“Từ nhỏ đã nghe thấy rồi” Giới Trần nói, “Cũng vì thế mà Giới Trần học thuộc tạng kinh (kinh Phật) đó”.

Mạc Cửu vô cùng tò mò, đi đến ngồi xuống bên cạnh Giới Trần, “Chuyện ấy thì có liên quan gì đến chuyện đệ học tạng kinh?”

Giới Trần liếc nhìn y, ánh mắt lại dời xuống chiếc lá trong tay, “Mỗi đêm khi ngủ đều có người ở bên tai tụng tạng kinh, huynh sẽ thuộc rất nhanh”.

“Tụng kinh?” Mạc Cửu chưng hửng, cảm thấy mát mát, lại nghĩ tiểu hòa thượng cũng thật chăm chỉ, ngay cả nằm mơ mà cũng tụng kinh. “Là tiếng tụng kinh sao?” Chẳng lẽ ban ngày suy nghĩ nhiều, ban đêm liền nằm mơ? Tiểu hòa thượng mỗi ngày đều tụng kinh niệm Phật, nên khi ngủ nghe thấy là tiếng tụng kinh. Còn y, chém giết trên chiến trường nhiều năm, nên khi ngủ mới nghe thấy tiếng chém giết? Những lời nói của nam tử trong giấc mộng đêm qua... là vì bản thân luôn lo lắng chuyện ấy sao?

Giới Trần tựa cằm lên đầu gối, trầm mặc không nói gì.

Mạc Cửu cũng không hy vọng nghe được từ Giới Trần một câu trả lời khác, lau mặt, quyết định tổng khứ mấy suy nghĩ linh tinh đó ra khỏi đầu, thuận miệng hỏi: “Gian phòng bên cạnh phòng ta, vì sao không cho người vào ở?”.

“Không biết” Dừng một chút, Giới Trần lại nói, “Trong căn phòng ấy chẳng có gì cả... Nghe nói thật nhiều năm trước có một quý công tử đến sống ở đây, hoa mẫu đơn trong viện cũng là người ấy trồng...” Tiểu hòa thượng có chút mất hứng, hiển nhiên không có hứng thú gì đối với gian phòng kia. Đương nhiên, đối với một đứa trẻ đã có vô số lần tò mò chọc cửa sổ giấy nhìn trộm vào trong mà nói, cho dù trong đó giam cầm quái vật cũng chẳng còn cảm giác mới lạ gì nữa, huống chi chỉ là một căn phòng trống không.

Quý công tử? Mạc Cửu nhớ tới giấc mộng đêm hôm qua, đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

“Vị công tử kia đâu rồi?” Vươn tay kéo kéo chiếc áo ướt đầm mồ hôi đang dính sát vào người cho gió có cơ hội lùa vào, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Rời đi rồi!” Giới Trần cũng không xác định lắm, chấp tay niệm câu A di đà Phật, “Mạc Cửu sư huynh, nếu huynh muốn tắm rửa, có thể tự mình đến phòng bếp nấu nước. Trong chùa có phòng tắm”.

Mạc Cửu ngẩn ra, nhìn lại quần áo trên người đã lấm bẩn phân không rõ màu sắc, đầu tóc rối bù thì bật cười. Hóa ra tiểu hòa thượng này vòng vo một hồi cũng chỉ muốn nhắc y nên đi tắm.

“Tiểu hòa thượng ưa nhiều chuyện!” Gõ lên cái đầu bóng loáng của Giới Trần một cái, y đứng dậy, bước nhanh về chỗ mình ở.

“Mạc Cửu sư huynh...” Giới Trần xoa xoa cái đầu bị gõ đau, kêu lên, định nhắc Mạc Cửu rằng y còn chưa đón củi, Giới Khổ sư huynh quản lý kho vật tư sẽ tức giận.

Mạc Cửu không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên xua xua, cắt đứt lời nói của Giới Trần.

Đi vào hậu viện, ánh mắt Mạc Cửu dừng lại trước bụi hoa mẫu đơn. Quả nhiên, không phải ảo giác, những bông mẫu đơn kia quả thật có màu vàng kim.

Vậy thì đây không phải là điều hoang. Y dừng chân, có chút nghi hoặc, lại nhớ tới giấc mộng đêm qua.

Nơi này quả thật quý dị! Mạc Cửu bỗng nhiên bước tới góc kia, nơi có cánh cửa gian phòng đang đóng chặt. Đến gần mới phát hiện, cửa không khóa. Chỉ khép hờ cửa như vậy, nhưng không ai muốn mở ra, giống như bên trong có cái gì làm cho người ta sợ hãi vậy. Đứng ở trước cửa, y bất giác cảm thấy lạnh cả người.

Hít thật sâu, giơ tay, đẩy nhẹ.

“Két” một tiếng, cửa chậm rãi mở ra.

Quả thật chẳng có gì. Một gian phòng trống trơn, ngay cả cái bàn cái giường cũng không có.

Bởi vì chẳng có thứ gì, cho nên không ai muốn mở cửa phòng. Lý do này khá hợp lý, nhưng không làm Mạc Cửu cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại càng thêm căng thẳng.

Miền cưỡng thu hồi chân phải đang rất muốn bước vào phòng, y tiện tay khép cửa lại, trấn tĩnh bản thân rồi xoay người bước ra ngoài. Thế nhưng cả ngày hôm ấy, trong lòng y luôn cảm thấy không thoải mái, giống như đã chạm đến thứ lẽ ra không nên chạm vào.

Ban đêm, gió rất lớn, cành lá của bụi hoa mẫu đơn được ánh trăng khắc bóng lên cửa sổ bị thổi rung rinh, giường nanh múa vuốt trông giống như lệ quỷ. Cửa gian phòng bên cạnh bị gió thổi, kêu kéo kẹt không ngừng, đôi khi còn phát ra tiếng “cạch” rất lớn.

Mạc Cửu trần trọc không thể ngủ được, đột nhiên cảm thấy hối hận. Sớm biết buổi tối gió lớn như vậy thì đã đóng cửa cẩn thận hơn rồi.

Oành ——

Gió thổi càng mạnh, cửa bị đẩy ra, hung hăng nện mạnh vào tường rồi lại bắn ngược trở về.

Mạc Cửu bực mình ngồi dậy, khoác áo đi ra. Vừa lấy cây chốt cửa xong, một làn gió lạnh mang theo hương hoa liền thổi tới, xộc thẳng vào mũi y.

Bên ngoài, ánh trăng bàng bạc, không sao.

Một nam tử tóc dài áo dài khoanh tay đứng đón ánh trăng, mặt mũi như tranh, khí độ tao nhã. Ánh trăng ngọn gió hay hoa mẫu đơn, bình thường kiêu ngạo là thế nhưng đứng trước hắn cũng phải mất sắc.

Lại là mơ sao? Mạc Cửu kinh ngạc, đưa tay nheo đôi mắt nhìn một cái không hề nương tay, lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Ta giúp ngươi thực hiện một nguyện vọng, ngươi làm cho ta một việc” Nam nhân kia nói, nghiêng mặt, đôi mắt thăm thẳm như biển, sóng mắt lấp lánh.

Mạc Cửu nheo mắt, không đáp. “Ngươi là ai?” Tất cả chuyện này rốt cuộc là thực hay ảo?

“Thiên Chi ... Dạ” Nam nhân hạ mình rũ mắt, thân nhiên nói chậm.

“Mặc kệ” Mạc Cửu nhún vai, không bị khí độ của đối phương áp bức, bước ra khỏi phòng, tính đi đóng cánh cửa phòng bên cạnh cứ mãi quấy nhiễu giấc ngủ của mình.

Thiên Chi Dạ không để ý thái độ cự tuyệt của y, chậm rãi bước vào trong vườn hoa mẫu đơn, đưa tay nâng một đóa hoa nở rộ cỡ miệng bát, ghé mũi ngửi. Dưới ánh trăng, hoa bên người, đứng là điểm lệ kinh người.

Khỏe mắt Mạc Cửu ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh này, bước chân không khỏi chậm lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường. Khóa cửa phòng bên xong, lại kéo dây một lúc để xác định sẽ không bị gió thổi bật ra nữa, lúc này mới trở về phòng mình. Y luôn biết, nên ít tiếp xúc với người lạ thì tốt hơn.

“Mạc Cửu cô nương, ngươi thấy mẫu đơn của bốn vương nữ có đẹp không?” Mạc Cửu vào phòng, Thiên Chi Dạ chậm rãi cất tiếng hỏi. Giọng thanh lời thanh như gió, chậm rãi hòa cùng ánh trăng, giống như hương hoa khi này, mê hoặc lòng người nhưng không hề để lại dấu tích.

Bàn tay đang đóng cửa của Mạc Cửu ngừng lại, cúi đầu suy nghĩ, sau đó nở một nụ cười có vẻ cam chịu. Một lần nữa bước ra khỏi phòng, nàng ngồi xuống bậc cửa.

“Ngươi muốn ta làm gì?” Lăn lộn trong quân doanh tám năm, trời sinh đã có sức mạnh cùng tính cách khác người nên đến tận bây giờ vẫn không bị ai nhìn ra giới tính thật. Mà nay, một kẻ không hề quen biết trực tiếp đến vạch trần, có thể thấy hắn đã có chuẩn bị từ trước, không lo bị nàng từ chối. Cự tuyệt cũng vô dụng, không bằng đối mặt.

Thiên Chi Dạ nhếch môi cười nhẹ, ngao ngễ như tất cả mọi chuyện đều nằm gọn trong lòng bàn tay.

“Bốn vương chờ đợi ngày này, chờ đã lâu lắm rồi”. Cho nên, sẽ không chấp nhận bất cứ cự tuyệt nào.

Hương hoa trong vườn càng đậm, một làn mây mỏng khẽ che vầng trăng tròn.

Mạc Cửu nắm chặt lấy áo trên người, không nói gì. Xưa nay nàng luôn biết, càng ít tò mò thì càng an toàn. Nếu không phải cái liếc mắt thanh thanh tịnh tịnh của tiểu hòa thượng Giới Trần kia trong nháy mắt đã xua tan hết một mối vô tận mà chiến tranh để lại, có lẽ nàng cũng không nảy ra ý niệm ở lại ngôi chùa cũ nát này. Nhưng không thể ngờ được, cho dù đã ở nơi cửa Phật thanh tịnh, phiền toái vẫn tiếp tục tìm đến.

Nam nhân trước mắt là người hay quý, là tiên hay yêu cũng chẳng sao. Nếu hắn muốn mình giúp hắn làm việc, hơn nữa lại là một cuộc giao dịch, liền biết cũng không phải là việc gì không thể làm được. Nàng chinh chiến sa trường nhiều năm, nhìn quen cảnh gió tanh mưa máu. Hình ảnh mỹ nhân bên mẫu đơn dưới ánh trăng như hôm nay, đối với cô mà nói, quả thật là rất yên lành, rất tốt đẹp, chẳng có đến một tia đáng sợ.

Thiên Chi Dạ đứng giữa vườn hoa, ý cười trên gương mặt đã thu lại, chỉ còn nét cô đơn vô tận.

“Bồn vương ...” Bỗng nhớ ra thuở phồn hoa hưng thịnh ngày xưa đã không còn, mười trượng hồng trần chỉ là của kiếp trước, hân trầm mặc một lát, sửa lại: “Dạ tôi kỳ thật chỉ là một hồn ma du lãng ... Cô nương chớ sợ. Dạ không có ý hại người, chỉ là tâm nguyện chưa thành, mới lưu luyến chốn này mấy trăm năm”.

Mạc Cửu dựa người vào khung cửa, lười biếng đáp lời. Đương nhiên nàng không sợ, bởi nếu sợ hãi, sao còn có thể trấn định ngồi đây nghe hân nói chuyện phiếm? Có điều người này ... con quỷ này ngoại trừ mưu kế sắc bén, cũng coi như tao nhả có lẽ.

Thiên Chi Dạ thấy cô không chút biến sắc, hơi hơi ngạc nhiên, gật gật đầu rồi nói tiếp: “Việc Dạ muốn nhờ cô nương làm cũng không khó, đợi đến đêm rằm tháng bảy sẽ biết. Cô nương có nguyện vọng gì, bất luận là phú quý hay vinh hoa, cứ việc đưa ra.”

Đêm rằm tháng bảy... Mạc Cửu đưa tay day day thái dương đang đau nhức, “Chờ xong việc rồi nói sau. Nếu không có chuyện gì nữa, ta đi ngủ đây.” Đối với điều kiện trao đổi mà con quỷ này hứa hẹn, thật sự nàng cũng không chờ mong gì nhiều, nàng chỉ muốn được an bình mà thôi. Huống chi, nếu hân có tài cán giúp nàng đạt thành nguyện vọng, vì sao chuyện của mình lại phải nhờ người khác làm giúp.

Hiển nhiên nhìn rõ suy nghĩ trong lòng nàng, Thiên Chi Dạ mỉm cười, cũng không giải thích

“Cô nương, mời”.

Thấy Mạc Cửu bước vào phòng đóng cửa không hề quay đầu lại, trên gương mặt xinh đẹp của hân hiện lên một chút phiền muộn. Ở nơi này một mình đã quá lâu rồi, thật ra hân cũng hơi cô đơn.

_____ ***** _____

* Mộng Nam Kha: theo Dị Văn Lục, Thuần Vu Phần đời Đường, ở đất Quảng Lăng, nhà có cây hòe to sống lâu năm, cành lá rậm rạp. Nhân khi vui sinh nhật của mình, Thuần Vu Phần uống rượu say, nằm ngủ quên dưới cây hòe, mộng thấy mình bay lên không trung, vào một nơi có đề bảng: Đại Hòe An Quốc: được quốc vương nước ấy thương, gả công chúa cho, rồi được bổ đến làm Thái Thú đất Nam Kha, công danh thật hiển hách. Sau, Thuần Vu Phần cảm quân đánh giặc, chẳng may bị thua. Còn công chúa ở nhà bị đau bệnh chết. Vua nước Đại Hòe An nghi ngờ, rồi cách chức đuổi đi. Thuần Vu Phần buồn chán và uất ức, liền giết mình thức dậy, thấy mình đang nằm dưới cội cây hòe, nơi cành cây phía Nam, nhìn lên thấy một con kiến chúa đang nằm trong một tổ kiến lớn. Thuần Vu Phần nằm suy nghĩ về giấc mộng vừa qua của mình, chợt tỉnh ngộ, hiểu rằng nước Đại Hòa An là cây hòe lớn, cành cây phía Nam là đất Nam Kha, vua nước Đại Hòe An là con kiến chúa, dân chúng là toàn ổ kiến. Trong văn chương thường dùng điển tích này với các từ ngữ: Giấc Nam Kha, giấc hòe, để chỉ cuộc đời là phù du mộng ảo; công danh phú quý như giấc chiêm bao.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Dạ lãng

Editor: Docke

Dù sau nửa đêm hầu như không ngủ được chút nào, nhưng mới đầu giờ dần Mạc Cửu đã rời khỏi giường. Rửa mặt qua loa, liền tới phòng bếp nhóm lửa đặt nước. Lúc này Giờ Khổ mới đến, không nói tiếng nào bắt đầu làm tảo trai (bữa chay sáng).

Mạc Cửu cũng không nói nhiều, xoay người đi nấu nước, làm đồ ăn. Ở chùa vài ngày mới biết mấy năm nay hết chiến loạn lại đến thiên tai liên tục không dứt, nơi đây lại hoang vắng, ngôi chùa này căn bản không có hương khói, tất cả đều dựa vào tự cung tự cấp. Các nhà sư trong chùa sau khi tụng kinh buổi sáng xong sẽ ra đồng làm việc.

Trong chùa không có giếng, muốn lấy nước phải ra con suối phía sau núi, tuy không xa nhưng đường lại gấp ghe khó đi. Mới tưới được nửa mẫu đất (đơn vị đo diện tích = 0,0667 héc ta), Mạc Cửu đã ướt đầm mồ hôi. Ngồi xỏm bên dòng suối, nàng vục đầu vào nước giống như đàn ông con trai, một lúc lâu sau mới hất đầu lên thở dốc. Mồ hôi hòa cùng bọt nước men theo những lọn tóc rồi chảy xuống mặt nước, tạo thành từng vòng, từng vòng tròn gợn sóng, làm nhòe đi bóng người trong nước, hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Hình ảnh đầu tiên lọt vào tầm mắt là mái tóc rối dính bết vào nhau, che kín hơn nửa gương mặt.

Đã bao lâu rồi nàng không được nhìn thấy gương mặt sạch sẽ của mình? Bất giác, Mạc Cửu đưa tay lên tách những bết tóc.

Cho dù bản thủ đến mức không phân rõ gương mặt, vẫn có thể nhìn ra đường nét thanh tú. Ngón tay khẽ động, như muốn vốc nước lên rửa mặt, lại nhịn xuống. Nếu không đủ bản đủ thôi, tính cách không đủ cá biệt, cho dù có là nam nhân đích thực thì với gương mặt như vậy mà ở trong quân doanh chỉ sợ cũng bị trêu chọc, kéo theo không ít phiền toái. Cuộc sống thời loạn vốn không dễ dàng, tốt nhất cứ để như vậy đi.

Lặng lẽ thờ dài, Mạc Cửu thu hồi ánh mắt, nhúng thùng gỗ xuống suối cho ngập nước rồi xách về.

“Mạc Cửu sư huynh!” Giới Trần cầm cái chổi ngồi trên đồng cùi đã bỏ sẵn, có vẻ như đang đợi nàng.

Mạc Cửu vốn rất thích tiểu hòa thượng vừa giống trẻ con vừa ra vẻ cao tăng đắc đạo này, nhìn thấy hấn khỏe mỗi lần bắt giặc cong lên.

“Tiểu hòa thượng, làm biếng hả?” Đặt thùng nước xuống, nàng vội lấy khăn mặt phơi trên thanh cùi lau mồ hôi trên trán, lúc bỏ xuống còn thuận tay gõ đầu Giới Trần một cái.

Giới Trần cũng không giận, xoa xoa chỗ bị đau, nói: “Giới Trần không lười biếng.” Đối với việc Mạc Cửu trước sau vẫn không chịu xưng hô theo pháp danh, tuy hấn bất mãn nhưng cũng không biết làm thế nào.

Mạc Cửu cười cười, cầm gáo lên bắt đầu múc nước tưới rau.

“Mạc Cửu sư huynh, chủ trì nói mấy ngày nữa sợ rằng trời sẽ đổ mưa, kêu huynh lúc nào rảnh thì qua sửa lại đình đại điện, để tránh lúc đó nước mưa làm ướt điện chầu, bất kính với Bồ Tát.” Giới Trần buông cái chổi, đi qua, dùng bàn tay nhỏ bé phụ giúp tát nước tưới rau.

Mạc Cửu nghiêng mặt, nhìn thấy đáng vẻ chăm chỉ mà lại rất vụng về của hấn, ánh mắt dịu hấn đi.

“Tiểu hòa thượng mấy tuổi rồi? Sao còn nhỏ thế mà đã ra vẻ từng trải quá vậy?” Nàng hỏi, câu sau có ý trêu chọc, nhưng không trông cậy tiểu tử đằng hoàng nề nếp kia có thể hiểu ra.

Giới Trần chững lại, vốc nước mới vừa được vốc lên lại theo những kẽ tay mà rơi trở về thùng. Khuôn mặt nhỏ nhắn mới đầu chỉ nổi lên những vùng đỏ ửng, rồi sau đó càng ngày càng đậm. Một lúc lâu mới ập a ập ứng mở miệng: “Giới Trần tám tuổi. Không, không phải đã khám phá hồng trần, hiểu rõ sự huyền ảo của cuộc đời, mà là... đói bụng...”

Đói bụng... Mạc Cửu bật thẳng người dậy, thoáng chút hoảng hốt. Một câu trả lời thành thật đến cỡ nào a! Năm đó, nếu không phải vì một bữa cơm no, nàng cần gì phải nữ cái nam trang đi tòng quân? Đệ đệ nhỏ tuổi nếu không phải vì bị đói bụng, ăn vụng đồ ăn của con chó nhà địa chủ, thì đâu đến nỗi bị họ thả chó ra cắn chết.

Chết...

Nỗi đau ập đến không kịp đề phòng lại bén nhọn, làm cho Mạc Cửu rút một hơi khí lạnh, hạ cong thắt lưng. Vốn tưởng rằng đã quên từ lâu, sao lại dễ dàng bị mấy chữ ngắn ngủi kia gọi lên? Chẳng lẽ là từ trước đến nay đều chưa từng quên? Mà chỉ bị thời gian phủ lên một lớp tro bụi, nàng vô tình không quét tước nên cứ cho rằng mình thật sự đã quên.

“Mẫu thân, mẫu thân nói vào chùa có thể được ăn cơm no. Mẫu thân cùng Giới Trần quý ở ngoài cổng chùa một ngày một đêm, phương trượng chủ trì mới đồng ý thu nhận Giới Trần...”

Giọng kể thanh thúy đầy vẻ ngại ngùng của tiểu hòa thượng Giới Trần vang lên bên tai, ánh mắt Mạc Cửu hiện lên một tia màu đỏ. Nàng rũ mắt xuống, cắn răng khởi động thắt lưng, múc nước, hắt nước.

“Có điều, Giới Trần cũng rất chăm chỉ học kinh Phật.” Vẫn cảm thấy động cơ ban đầu của mình không đúng, tuy rằng Giới Trần nhớ kỹ giới luật người xuất gia không được nói dối, thành thành thật thật kể lại nguyên do mình vào chùa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, biện bạch cho mình một câu.

Mạc Cửu không đáp. Giới Trần nhìn nàng một cái, thấy trên sắc mặt nàng lạnh lùng đông cứng, tưởng đang chê mình nói nhiều, lập tức trầm mặc, trong lòng bất an.

Hồi lâu, Mạc Cửu mới đột nhiên thốt ra một câu: “Ta sẽ không để cho đệ phải chịu đói nữa...” Lời còn chưa dứt, đột nhiên tỉnh ngộ nhận ra mình đang nói cái gì, lập tức ngưng bật. Giương mắt lại nhìn thấy đôi mắt to đen sáng ánh nước đầy vẻ cảm động của Giới Trần, không khỏi có chút xấu hổ, biết mình trong lúc hoảng hốt đã xem hấn như đệ đệ của mình, vội đưa tay xoa xoa đầu hấn. Nàng đổi đề tài: “Tưới rau xong ta còn phải đi sửa lại nóc nhà, đệ mau đi quét rác đi.” Nói xong, xách thùng rỗng đi ra sau núi.

Nhìn theo bóng lưng gầy gò nhưng khỏe mạnh của nàng biến mất trong rừng cây, Giới Trần ngồi xỏm xuống tại chỗ, hai tay nhỏ bé chống cằm, suy tư đến xuất thần.

Mạc Cửu sư huynh là người tốt – Hấn nghĩ. Tuy cứ luôn không chịu gọi pháp danh của hấn, nhưng mà... chuyện đó, thật ra chuyện đó cũng chẳng sao cả.

“Giới Trần.” Giới Khô từ trong phòng bếp đi ra, trong tay cầm cái chảo, vẻ mặt rõ ràng có chút tức giận.

Giới Trần sợ đến mức nảy bắn người lên, thiếu chút nữa đã đạp phải đám rau dưới chân. Hấn vội vàng thu chân, lao đảo vài bước, suýt nữa đã té ngã.

“Giới Khô sư huynh... Đại điện đã quét xong rồi. Giới Trần không, không lười biếng đâu...” Bất an đứng ở trước mặt Giới Khô, hấn cúi đầu nhìn xuống mũi chân của mình. Đôi tay nhỏ bé dẫu sau lưng xoay vật vào nhau gần thành bánh quai chèo.

Nhìn thấy sư đệ vốn luôn trong treo nhưng lạnh lùng bình thản, lần đầu tiên luống cuống như thế, ánh mắt Giới Khô hiện lên một tia lo lắng.

“Đi về, sau này không có chuyện gì thì không được phép đến đây.” Hấn lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi vào phòng bếp.

Giới Trần kinh ngạc ngẩn đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng dáng Giới Khổ đang bận rộn trong bếp, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút oan ức, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Mấy đêm liền, Mạc Cửu cũng không phải nhìn thấy... người kia nữa, cũng không nằm mơ thấy giấc mơ nào kỳ quái. Đang ngủ mà nghe thấy tiếng sát phạt vang vọng đâu đó, lúc ẩn lúc hiện cũng đã thành thói quen.

Theo sự dặn dò của chủ trì, nàng bỏ ra hai ngày tu chỉnh lại mái ngói trên đỉnh đại điện xong, còn chưa kịp sửa sang những chỗ khác thì trời đã đổ mưa.

Hàng năm, cứ đến ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau (7/7 âm lịch), trời đều đổ mưa dầm dề đến tận cuối tháng. Ngày đó, phương trượng chủ trì đứng dưới mái hiên nhìn màn mưa, nói chuyện với Mạc Cửu đang tu bổ lại bàn thờ trong điện.

Hòa thượng trong chùa có lẽ thật sự là rất cô đơn buồn tẻ, cho nên Mạc Cửu luôn nghe thấy bọn họ tự lầm bầm một mình. Có lẽ cũng không phải là lầm bầm một mình, mà là đang nói cho nàng nghe. Nhưng nàng rất ít khi trả lời, nên thành ra họ cứ một mình lặng lẽ như vậy.

Tiểu hòa thượng Giới Trần không ra hậu viện tìm nàng nữa. Nàng cũng không để ý lắm, cứ làm như lúc đầu mới đến. Nàng và số tăng nhân trong chùa, cùng lắm cũng giống nhau mà thôi.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, tiếng sát phạt mỗi đêm cũng càng thêm rõ ràng. Đôi khi tưởng như thanh tịnh, lại có thể nghe được. Mạc Cửu bắt đầu có dự cảm không hay, vài lần muốn hỏi phương trượng, nhưng thấy tăng nhân trong chùa đều không có gì khác thường, đành nhịn xuống.

Đêm hôm đó đột nhiên mưa to gió lớn, tiếng sát phạt càng mãnh liệt. Mạc Cửu ngủ không được, trong lòng lại nhớ đến vườn hoa mẫu đơn, vì thế khoác áo đi ra.

Mở cửa, gió mang theo hơi nước tạt ngay vào mặt. Nàng không khỏi rung mình một cái, chăm chú nhìn, bất ngờ nhìn thấy Thiên Chi Dạ đang đứng ở cuối hành lang, sầu lo nhìn đám mẫu đơn bị gió đánh mạnh đến nỗi hoa lá hỗn độn.

“Năm nay mưa đặc biệt lớn.” Hắn nói, thần sắc ẩn hiện ưu thương.

Mạc Cửu chẳng biết nên trả lời thế nào, bèn không lên tiếng.

“Năm trước chúng đều có thể sống qua giữa tháng... Vì sao ngươi phải ở lại chỗ này?” Thiên Chi Dạ rút cuộc cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào Mạc Cửu mà hỏi, đa phần là vui mừng.

Khung cửa mấy ngày liền bị hơi nước thấm vào có chút mềm mủn. Mạc Cửu khép kín áo, bước ra cửa. Lại phát hiện Thiên Chi Dạ vì nàng lại gần mà lui lại vài bước. Hai người vẫn duy trì khoảng cách như lúc ban đầu. Nàng sợ run lên, đứng yên tại chỗ.

“Ta còn chưa muốn chết.” Câu trả lời đơn giản, nhẹ nhàng bằng quơ, lại miêu tả được gánh nặng của dân chúng trong thời loạn thế.

Thiên Chi Dạ không nói nữa. Bóng đêm cô tịch trong nháy mắt quán quanh người hắn, làm cho biểu tình trên gương mặt hắn có chút mơ hồ. Âm thanh chém giết hòa với tiếng than khóc dầm xé màn mưa, lại càng trở nên rõ ràng.

“Đó rốt cuộc là âm thanh gì vậy?” Cuối cùng Mạc Cửu cũng nhịn không được, biết hẳn nhất định cũng có thể nghe thấy.

Tiếng sát phạt, tiếng mưa rơi nổi bật giữa đêm tối yên tĩnh khôn cùng. Mạc Cửu tưởng chừng như mình lại đang đứng trên chiến trường, lách qua những mũi dao mũi kiếm sắc lạnh đang sạt qua bên người. Tay chân bị chém đứt bay ra từ bốn phía, mùi máu tươi đậm đặc tràn ngập ở xoang mũi.

Thật lâu sau, Thiên Chi Dạ mới chậm rãi nói: “Chết mạng hận, hồn bất an.” Dứt lời, hắn nâng mi, ánh mắt xuyên qua màn mưa, dừng lại giữa khoảng không xa xôi.

“Nơi này vốn là Hội Phổ kinh. Mấy trăm năm trước từng xảy ra một cuộc chiến cực kỳ bi thảm, sau liền biến thành cánh đồng hoang vu.” Thiên Chi Dạ nói chuyện luôn từ từ chậm rãi, mang theo tư thái sang quý không nói nên lời.

“Những oan hồn uổng mạng không được siêu độ, nhiều năm du đãng như thế, cứ diễn lại cuộc chiến năm ấy một cách vô chừng mực...” Nói đến đây, hắn ngừng lại, nhìn về phía Mạc Cửu. “Ngày mai là mùng mười, vào giờ Tuất ngươi hãy đến đây gặp ta, ta dẫn ngươi đi lấy một thứ.”

Mạc Cửu chỉ ừ, không hỏi là lấy cái gì, cũng giống như nàng không muốn dò hỏi về lai lịch của Thiên Chi Dạ vậy. Có những chuyện, phải biết thì dù không hỏi cũng tự khắc sẽ biết, dò hỏi chỉ tội chuốc lấy phiền toái.

Im lặng nhìn nàng một lát, Thiên Chi Dạ lặng lẽ thờ dài, xoay người đi vào giữa màn mưa.

Gió kéo theo mưa mà đến, hơi lạnh tạt vào người, Mạc Cửu không khỏi nhảy mũi hai cái. Thấy hắn cứ vậy mà bỏ đi thì cảm thấy mất hứng, cũng xoay người đi trở vào. Về phần những đóa hoa mẫu đơn bị vùi dập giữa mưa đêm không còn giữ được vẻ rực rỡ ban đầu cùng với tiếng phát sạt vốn chưa từng biến mất kia, đột nhiên giống như cũng trở nên không còn nặng nề như trước nữa.

Đến ngày hẹn, khi tiếng chuông ngân vang giữa những tiếng mưa rơi rả rích không ngừng, Mạc Cửu khoác áo toi (áo đi mưa làm từ lá khô, thường là lá cọ, thời xưa) đội nón trúc, đứng hẹn trở lại hậu viện. Thiên Chi Dạ đã chờ sẵn ở trong phòng.

“Đi theo ta.” Không nói lời dư thừa, Thiên Chi Dạ đứng dậy đi liền.

Mạc Cửu đi vài bước, nghỉ nghĩ, lại quay về phòng dùng giấy dầu bao lấy mấy cây bắt lửa rồi cất vào trong lòng ngực, vác theo đao, bấy giờ mới chịu đuổi theo.

Lúc này chính vào thời điểm văn trai (bữa chay tối), hai người đi không gặp phải ai, chẳng mấy chốc đã ra khỏi chùa, men theo con đường đá nhỏ hẹp mà lên núi. Đêm đen, mưa càng dày, đường lên núi càng gập ghềnh trơn trượt, vô cùng khó đi. Nhưng Mạc Cửu trước kia ở trong quân đội đã không ít lần mò mẫm hành quân trong đêm mưa, đi theo cũng tương đối thông dong. Nhưng bất luận nàng đi nhanh hay chậm, Thiên Chi Dạ đều đi phía trước cách nàng năm bước, chưa từng để nàng tới quá gần, lại không xa đến mức khiến nàng không nhìn thấy.

Trong lúc hần bước đi, trông dáng vẻ vô cùng tao nhã tự nhiên, ống tay áo lay động. Nếu là người sống, đang lúc đội mưa mà đi như thế này mà đầu tóc lại không hề dính nhiễm một chút ẩm ướt nào, lúc này mới hiện ra một tia dị thường.

Trong bóng đêm không phân rõ phương hướng, Mạc Cửu chỉ biết tiến thẳng về phía trước, sớm đã lệch ra khỏi con đường núi. Trên đường mỗi khi đi qua chỗ nào nguy hiểm, Thiên Chi Dạ đều quay đầu lại nhắc nhở, cho nên tuy rằng khó đi nhưng cũng không đến mức nguy hiểm.

Ước chừng đi được một canh giờ, theo như đánh giá của Mạc Cửu, có lẽ đã tiếp cận đỉnh núi. Mưa nhỏ dần, ngược lại gió càng thổi mạnh, nhiệt độ giống như đang giữa mùa đông giá rét. Cho dù có áo to che phủ, nàng vẫn lạnh đến run người.

“Tới rồi.” Ngay lúc Mạc Cửu bắt đầu cân nhắc xem có phải mình đang làm một chuyện rất ngu xuẩn hay không, Thiên Chi Dạ rút cuộc hô dừng.

Lúc này, hai người đang đứng ở sâu trong sơn cốc, trước mặt là một hồ nước sâu, phẳng lặng mà lạnh lùng giữa màn đêm u ám vắng vẻ. Mạc Cửu quay đầu, phát hiện vừa rồi bất tri bất giác đã đi xuyên qua một hang động sâu ngầm, không khỏi âm thầm kinh hãi.

“Nhảy xuống đi.” Xoay người, Thiên Chi Dạ nhìn Mạc Cửu. Trong bóng đêm, con ngươi vẫn sáng ngời kiên định, không cho phép ai cự tuyệt.

Mạc Cửu tiến lên trước một bước, ngồi xổm xuống, đưa tay dò thử nước hồ, cảm giác lạnh buốt đến thấu xương.

“Ngươi bị chết đuối à, muốn ta làm kẻ chết thay.” Nàng cười cười, nói. Nàng không phải kẻ ngốc, xuống nước trong đêm đen, có thể nhìn thấy cái gì? Huống chi nước lại lạnh như thế, cho dù không chết đuối cũng bị lạnh mà chết.

“Nếu muốn hại ngươi, ta có cách khác đơn giản hơn nhiều.” Thiên Chi Dạ lạnh lùng liếc mắt lờn nàng một cái, dẫn đầu đi vào trong hồ nước.

Mạc Cửu sờ sờ cái mũi, không do dự lâu lắm. Nàng cởi áo toi nón trúc, với tay rút chiến đao trên lưng ra, ôm ở trước ngực rồi cũng theo sau bước vào trong hồ nước. Cho dù đã có chuẩn bị trước, nàng vẫn bị nước lạnh kích thích, thiếu chút nữa đã nhảy lại vào bờ. Hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng, nàng lặn xuống trầm mình vào trong nước.

Thật bất ngờ, dưới hồ nước lại mơ hồ lộ ra ánh sáng nhàn nhạt màu xanh lục, càng lặn xuống càng rõ ràng hơn. Tuy rằng không mạnh, cũng có thể miễn cưỡng nhìn thấy sự vật, còn hơn lúc ở trên bờ. Thiên Chi Dạ đã ở trong nước, điều khác biệt chính là, hần vẫn như đang đi bộ trên đất liền, phóng khoáng thông dong, áo bào phát phới.

Quả nhiên, quý chiếm lợi thế hơn con người nhiều. Mạc Cửu thâm rửa trong lòng, đẩy nhanh tốc độ.

Mạc Cửu lón lên ở vùng sông nước, cũng từng chèo thuyền hái sen, xuống nước bắt cá. Kỹ năng bơi lội tất nhiên thuộc vào loại nhất nhì. Nhưng cho dù bơi giỏi, cũng không thể nào lặn ở dưới nước mãi được. Ngay khi Mạc Cửu gần hết đường khí, tính bơi lên mặt nước lấy hơi, Thiên Chi Dạ ở phía trước đột nhiên lùi lại, bước đến bên cạnh túm lấy tay nàng kéo đi.

Mạc Cửu xưa nay vốn rất bình tĩnh, nhưng cũng bị hành động của hần làm cho hoảng sợ, muốn giãy dựa theo bản năng, nhưng lại cảm giác có một luồng khí lạnh buốt khác hần cái lạnh của hồ nước, quán quít lấy cổ tay mình, hình thành một lực thật lớn túm chặt lấy cổ tay lôi đi, không thể giãy thoát ra được. Nàng phát hoảng, cổ tay khẽ nhúc nhích, nhanh chóng nắm lấy chiến đao trong tay định bỏ tới.

“Đi mau, đừng lãng phí thời gian.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Thiên Chi Dạ, lực đao ở cổ tay thoáng dừng. Chính vào một tích tắc này, toàn thân đã bị lôi xuống.

Không khí trong lòng ngực đã hết, lực nước từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía nàng lập tức trở nên vô cùng đáng sợ. Ánh mắt cay xè, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ. Cho dù bây giờ có bơi lên e rằng cũng không còn kịp nữa, huống chi lại đang bị túm lấy. Mạc Cửu thâm hô một tiếng thôi rồi, đang muốn liều chết giãy dựa lần cuối, nhưng nghe “Xôn xao” một tiếng, lực ép lên đầu bỗng hẫng đi, đúng là đã thoát ra khỏi mặt nước. Trước mắt, bóng tối một lần nữa khôi phục.

Nàng luôn biết không khí vô cùng đáng quý, nhưng chưa từng có một khắc nào cảm nhận được ‘có thể hô hấp là điều tốt đẹp’ sâu sắc giống như hiện tại. Khi nàng chặt vật leo lên mặt đất, há to mồm thở dốc, Thiên Chi Dạ vốn đang nắm chặt tay nàng lại thối lui cách xa nàng năm bước.

“Ngươi xoay người sang chỗ khác đi.” Vừa thở dốc, Mạc Cửu vừa lẳng lặng nói với Thiên Chi Dạ đang đứng trong bóng tối chờ nàng bớt giận.

Thiên Chi Dạ không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, nghe lời quay đi.

Mạc Cửu lún tay vào trong áo, cởi bỏ lớp vải ép ngực. Nếu còn phải lặn xuống nước lần nữa, đối với nàng mà nói, lớp vải đã giúp nàng che dấu đặc thù nữ tính trong nhiều năm qua nay lại trở thành gánh nặng, rút ngắn thời gian lặn dưới nước của nàng. Nếu hần đã biết nàng là nữ tử, tất nhiên cũng không cần phải che dấu trước mặt hần nữa.

Lấy từ trong lòng ngực ra một gói giấy dầu, lần mò mở ra, cuộn tấm vải lại nhét vào bên hông xong, nàng mới cầm lấy một cây bắt lửa, thổi lên.

Nơi hai người đang đứng là một khe hở nằm giữa hai vách đá lớn. Khe hở không lớn, chỉ vừa đủ cho hai, ba người đứng. Chỗ Mạc Cửu đang ngồi cũng là một tảng đá lớn bị bào mòn cực nhẵn. Thiên Chi Dạ đưa lưng về phía nàng, đứng cách bốn năm bước. Nhìn tới nữa, chỉ thấy một màn tối ám. Trên vách đá hai bên phủ một ít rêu xanh thưa thớt. Đưa tay sờ soạng, trơn trượt dị thường.

“Lạnh chết mất, hát xì ——” Răng đánh vào nhau lập cập, Mạc Cửu đứng lên, vừa đánh giá bốn phía xem có cất giấu vật gì hay không, vừa đi về phía Thiên Chi Dạ.

Thiên Chi Dạ quay đầu lại nhìn nàng một cái. Thấy nàng bị lạnh đến mức mặt mày tái xanh, ánh mắt hiện lên một chút nhu hòa nhân nhật. “Thật xin lỗi!” Dứt lời, lại chậm rãi nhấc chân đi vào trong bóng tối.

Mạc Cửu bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ một cách khó hiểu, không kịp suy nghĩ nhiều, bước chân đã tự giác đuổi theo. Cây bắt lửa duy trì không được bao lâu. Mất nhìn phía trước, “phù” một tiếng, nàng thối tất lửa. Bốn phía lập tức chìm trong bóng tối khôn cùng. Nhìn không thấy, cảm giác liền hết sức rõ ràng: Hô hấp của một người, cái lạnh buốt đến thấu xương, bóng tối hỗn độn. Một khắc đó, Mạc Cửu đột nhiên cảm thấy cô độc và tuyệt vọng hơn bao giờ hết, ép tới mức nàng gần như không thở nổi.

“Không có lối rẽ, cứ lần mò theo vách đá mà đi là được.” Phía trước đột nhiên vang lên âm thanh của Thiên Chi Dạ, vừa lúc xua tan đi cảm giác đáng sợ đang bao trùm lấy nàng.

Mạc Cửu theo lời mà đi. Vách đá trơn mịn, làm cho lòng người thật sự không thể thoải mái được.

“Rốt cuộc thì ngươi muốn ta đi lấy cái gì?” Cuối cùng, nàng nhịn không được đành phải mở miệng hỏi. Cũng không phải thật sự muốn biết đáp án, chỉ là không muốn bị nhấn chìm trong sự yên lặng đến cực độ này.

Thiên Chi Dạ cúi đầu thờ dài, trong bóng đêm có vẻ xa xôi, mà hư vô mờ mịt.

“Minh tỳ.”

Khe đá khi rộng khi hẹp, có những chỗ hẹp tới mức Mạc Cửu không thể không nghiêng mình, khó khăn lắm mới lách qua được. Tuy không nhìn thấy, vẫn có thể cảm giác được càng tiến về phía trước vách đá dưới tay dần dần trở nên khô ráo.

“Minh tỳ là vật có từ thời thượng cổ, bên trong ẩn chứa phù chú thần bí, có thể điều động âm binh” Làm như cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng Mạc Cửu, giọng nói của Thiên Chi Dạ thông thả vang lên trong bóng đêm dày đặc, lúc liên tục lúc đứt đoạn nhưng không dừng hẳn.

“Khi ta còn trẻ đã vô tình có được, từng dùng nó chinh chiến sa trường ... Sau khi mất, liền cho chôn theo bên cạnh”.

Mạc Cửu a lên một tiếng nhỏ, “Ngươi muốn đem ta đến chỗ ngươi ...” Coi như nàng to gan, lúc này cũng không tránh được lạnh toát sống lưng.

Thiên Chi Dạ ừ một tiếng, thần nhiên nói “Đây chính là con đường tắt dẫn thẳng tới mộ thất mà không cần thông qua cơ quan, là do những người thợ xây dựng lăng tẩm lợi dụng địa thế tự nhiên làm ra để chừa cho mình một con đường chạy trốn. Bọn họ đang sống rất tốt, đương nhiên không muốn bị chôn cùng”. Nói đến đây, giọng điệu của hắn vẫn bình tĩnh ung dung, giống như đang kể lại một câu chuyện không hề liên quan đến mình.

Mạc Cửu lắng lắng nghe, không thể tả được cảm giác trong lòng là gì.

“Nhưng bọn họ không ngờ rằng, vào những ngày lăng tẩm sắp hoàn công, trong thức ăn của họ đã bị trộn lẫn một loại thuốc độc mạn tính (loại độc cho uống trong nhiều ngày liên với liều lượng nhất định, đến một lúc nào đó mới phát tác). Khi bọn họ đóng cửa mộ từ bên trong, được tính liền phát tác ... Không một ai có thể thoát khỏi sự tính kế của đế vương” Hắn than thở nói ra câu cuối cùng.

Rắc —— Không biết Mạc Cửu đã dẫm phải thứ gì, có tiếng vật vỡ vụn vang lên. Nàng muốn châm lửa lên soi thử, liền bị Thiên Chi Dạ quát bảo ngưng lại.

“Đừng nhìn! Mau theo ta!” Hiếm khi thấy hắn khẩn trương, trong lòng Mạc Cửu ngạc nhiên, nhưng cũng đành từ bỏ ý định.

Không khí trong thông đạo cũng không bức bối, hiển nhiên trước đây những người thợ trong lúc xây dựng đã cân nhắc đến vấn đề thông khí rồi. Các ống dẫn thông khí được thiết kế tương đối khéo léo tinh vi, trải qua mấy trăm năm mà vẫn còn hữu dụng.

“Ngươi biết đó, cả tòa chưởng sơn (đỉnh núi cao có tác dụng như tấm chắn) này, kỳ thật chính là lăng mộ của bản ... của ta” Thiên Chi Dạ đột nhiên nói, giọng điệu có chút trào phúng.

“Rất lớn”, Mạc Cửu thấp giọng, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một chút cảm giác thê lương

“Ừ, rất lớn ...” Thiên Chi Dạ cười nhẹ một tiếng, mang theo nỗi cô đơn vô tận. “Cẩn thận, áp người vào vách núi bên phải mà đi. Bên trái là vực thẳm. Nếu như ngã xuống, ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đây cùng ta hưởng thụ không gian rộng lớn này.”

Mạc Cửu giật thót một cái, dừng lại, đưa tay sờ tìm cây bắt lửa dắt ở bên hông. Cổ tay đột nhiên lại bị một lực đạo lạnh băng cuốn lấy, cảm giác giống hệt như khi Thiên Chi Dạ nắm lấy tay nàng ở trong nước vậy.

“Đoạn đường phía trước nếu chậm lửa lên, người sẽ chết nhanh hơn” Giọng nói của Thiên Chi Dạ vang lên bên tai, khiến cho Mạc Cửu biết được suy đoán của mình đã đúng.

“Cẩn thận dưới chân” Vừa dặn dò hần vừa dắt nàng tiến lên phía trước. Mạc Cửu biết hần không thích ở quá gần mình, nên hàng động này càng thêm chứng thực nơi bọn họ đang đi nguy hiểm đến chừng nào, toàn thân cơ hồ đều căng lên, ra sức đề phòng.

“Vì sao nhất định phải là ta đến lấy?” Nếu hần có thể cầm tay kéo nàng đi, thì chuyện lấy một vật nào đó tự nhiên cũng dễ dàng, vậy mà lại lôi nàng theo chịu tội, thật sự làm cho nàng – người vốn luôn bình tĩnh, có chút áy náy.

“Vớ vẩn!” Thiên Chi Dạ đáp lại không chút khách khí, thậm chí còn hơi khinh thường, “Nếu ta có thể tự mình lấy được thì đâu cần chuốc lấy phiền toái mà nhờ đến người?” Hần ngừng lại một chút, mới nói tiếp. “Linh hồn người chết không thể trực tiếp đụng vào mình tử”.

Mạc Cửu ho nhẹ một tiếng, cứ nghĩ đến việc một hồn ma mỗi ngày đều nhìn thấy ngọc ngà châu báu thuộc tài sản của mình khi còn sống mà lại không thể đụng vào, không khỏi cảm thấy có chút vớ vẩn mà buồn cười, mơ hồ còn có chút thương hại. Chính một khắc phân tâm này, dưới chân nàng bỗng dưng hẫng một cái, toàn thân không thể khống chế – rơi xuống. Còn chưa kịp sợ hãi phản ứng, đã thấy tay mình bị giữ chặt, cả người được kéo lên. Chi cảm thấy hơi lạnh ập đến người, bên tai nghe được tiếng kêu rên của Thiên Chi Dạ, không khỏi sợ run cả người. Nên, sẽ không phải là vì đã đụng vào người hần đấy chứ!

“Đứng yên, đừng nhúc nhích” Cảm giác lạnh lẽo biến mất, cổ tay cũng được thả ra. Giọng nói của Thiên Chi Dạ có chút xa vời, tựa hồ còn có chút... suy yếu.

Mạc Cửu rút cuộc nhịn không được, “phụt” một tiếng thổi cây bắt lửa. Ánh sáng từ cây bắt lửa chiếu không xa, nhưng cảnh tượng nhìn thấy đã đủ làm chân nàng mềm nhũn, gần như không thể đứng thẳng được, phải dựa sát người vào vách đá.

Qua lời Thiên Chi Dạ nàng đã sớm biết bên trái là vực thẳm, nhưng vẫn không nghĩ tới nó lại sâu đến không thấy đáy, toàn là bóng đen chìm nổi, giống như một khoảng không khôn cùng. Con đường nhỏ hẹp không phải thiên nhiên, rõ ràng là dấu vết do con người tạo ra. Hiển nhiên là vì công trình quá lớn, lối đi mở được cũng không rộng rãi, chỉ đủ cho một người đi qua. Trên vách đá vẫn có thể nhìn thấy một hai thanh ngàm chưa mục nát cùng vô số lỗ mộng trống trơn. (‘ngàm’ là đầu thanh gỗ đã khoét thành khúc để đặt cho ăn khớp với đầu thanh gỗ khác. Khi chế tạo đồ gỗ, người ta tra ngàm (phần lồi ra) vào mộng (phần lõm vào))

Quay đầu không thấy đường cũ, phía trước lại càng không rõ lối đi, Mạc Cửu có cảm giác cô độc mờ mịt.

Thiên Chi Dạ đứng ở xa xa, ánh sáng không đủ, nhìn như ảo như hiện, làm như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Lại đây đi” Hần nói, trong âm cuối mang theo một hơi thở dài bất đắc dĩ.

“Lần này thực sự bị người hại chết” Mạc Cửu lầm bầm, muốn cử động chân, lại phát hiện cả hai chân đều tê dại, bần rần gần như không thể động đậy. Không khỏi cười khổ, liếc mắt nhìn cây bắt lửa đã cháy chẳng còn lại bao nhiêu, biết nếu không nhân lúc nó chưa tắt mà chạy nhanh qua khỏi đây, phỏng chừng chỉ còn nước toi mạng ở chỗ này.

Thở sâu, nàng dựa vào ý chí kiên cường mà lết đi trên đôi chân cứ đòi bãi công, hướng về phía Thiên Chi Dạ đang thông thả bước đi. Có những lúc, nàng quả thật chỉ muốn quỳ rạp xuống đất mà bò đi.

Lại là nước.

Khi âm thanh ầm vang của thác nước vang lên bên tai, Mạc Cửu cảm thấy đôi mình chưa có lúc nào ghét nước như bây giờ. Vừa thoát khỏi nguy hiểm, nàng đã gần như kiệt sức, nào ngờ cuối đường lại là một thác nước bằng bạc khí thế ác liệt.

Không còn đường!

“Thiên Chi Dạ!” Nàng gần như nghiêng răng nghiêng lợi rặn ra ba chữ. Cây bắt lửa trong tay ‘phụt’ một cái tắt ngấm. Bóng tối khôn cùng lại vọt tới nuốt trọn lấy nàng.

“Thiên Chi Dạ!” Lúc này đây, giọng nói trầm thấp của nàng đã nén đầy lửa giận.

“Ta ở trong này”. Tiếng Thiên Chi Dạ ôn hòa vang lên bên tai, làm cho nàng cảm giác được một chút an tâm, “Trên tường đá phía trước người có hai sợi xích sắt, người đã nhìn thấy chưa?”

Mạc Cửu rầu rĩ ừ một tiếng. Trước khi lửa tắt, nàng đã kịp quan sát bốn phía chung quanh. Chưa đầy năm bước trước mặt là một thác nước như dải ngân hà, tuy không rộng lắm, nhưng sức nước lại kinh người. Có lẽ là rất cao, ngoại trừ tiếng rầm rầm trầm đục, không hề nghe được tiếng dòng chảy kết thúc phía dưới. Mà ngay trên vách đá, nơi mà tay nàng có thể với đến được, quả đúng như Thiên Chi Dạ đã nói, có hai sợi xích sắt từ trong vách đá đâm ra, kéo dài đến giữa thác nước mờ mịt.

“Xích sắt này dùng để khởi động các cơ quan trong mộ thất, đầu kia được nối với địa cung nằm giữa sông. Người chỉ cần men theo sợi xích này là có thể vào được tâm cung của ta”. Thiên Chi Dạ tiếp tục nói.

Mạc Cửu tuyệt vọng, cũng chẳng buồn trả lời. Quay về là tuyệt đối không có khả năng, ngoại trừ đi tới, nàng còn có thể lựa chọn cái gì.

Lặng lặng nắm chặt thanh đao cắm trên lưng, lại chà xát tay chân đã cứng đờ vì lạnh, nàng không nói lời nào bắt lấy dây xích.

Đã có mấy lần dòng nước mạnh mẽ ép nàng suýt tuột tay, ý niệm duy nhất trong đầu Mạc Cửu lúc đó chính là, sau khi thành quỹ nhất định phải thoát mái hành hung Thiên Chi Dạ một chút.

Cũng may khoảng cách giữa con đường đá nơi vách núi đến đỉnh thác nước cũng không xa lắm, lúc Mạc Cửu gầy dựa đu lên đến đỉnh thác, dòng chảy cũng đã chậm dần. Nàng không nhìn thấy gì, chỉ biết đu thêm một lúc, xích sắt bắt đầu chìm trong nước. Sống hay chết tất cả phụ thuộc vào lúc này! Tim đập mạnh, nàng hít sâu một hơi rồi theo sợi dây xích trắm mình vào nước.

Không giống hồ nước ban đầu, dưới này tối đen không chút ánh sáng. Mạc Cửu hoàn toàn từ bỏ ý định dùng mắt thường để quan sát. Tưởng như đã bơi cả vạn năm, xích sắt trong tay làm như không có điểm cuối, kéo dài đến một không gian vĩnh viễn cũng không có cách nào tới được. Cái lạnh cùng việc thiếu không khí làm cho nàng sắp không thể chịu nổi, hơi thở gần như muốn đình trệ. Nàng có chút hoảng hốt cố gắng bơi lên trên, lại thấy đuôi phải bị níu chặt, giống như có thứ gì đó cuốn lấy.

Không phải Thiên Chi Dạ. Mạc Cửu cảm thấy thật sự có thứ gì đó đang bám lấy chân nàng. Cố gầy hai ba lần cũng không thoát ra được, bắt đắc dĩ nàng lại phải lặn xuống, vuron tay gỡ. Hình như là rong bèo sống bám trên xích sắt. Nàng không nghĩ nhiều, cố sức gỡ ra, sau đó buông lỏng xích sắt.

Chờ đợi nàng là cái gì, nàng đã không còn thiết tưởng nữa, chỉ biết từ lúc chào đời cho đến nay, đây là việc làm ngu xuẩn nhất. Lại là vì bị một hồn ma uy hiếp, hoặc là, do nàng đã quá khát khao một cuộc sống bình yên!

“Lên đi!” Vừa nhô đầu lên khỏi mặt nước, Thiên Chi Dạ vẫn im lặng hồi lâu nay lại lên tiếng.

Mạc Cửu mở to mắt, không ngờ lại phát hiện trước mắt sáng tỏ. Những tia sáng lấp lánh mỏng lung, giống như ánh trăng chiếu lên ngọc ám, êm dịu ôn hòa, hiển nhiên không phải là ánh nắng.

“Ở trong nước này giờ còn chưa đủ sao?” Thấy nàng ngẩn người, Thiên Chi Dạ cười khẽ, giọng điệu đầy vẻ trêu chọc.

Đến khi Mạc Cửu bình tĩnh trở lại, mới phát hiện ra mình đang ở giữa một con đường rộng lớn, hai bên là lối đi bằng phẳng được tạo thành từ việc san cắt những mặt đá, đặt nối tiếp nhau san sát, ngay cả chút khe hở cũng không tìm thấy. Mực nước thấp hơn bờ rất nhiều, căn bản là nàng không nhìn thấy nổi mặt dề.

“Đằng kia có thang” Thiên Chi Dạ đứng ở trên bờ, hát cảm về phía cách đó không xa, cười dài nói. Có thể nhìn ra được, tâm tình của hắn rất tốt.

Mạc Cửu hung hăng trừng mắt lườm Thiên Chi Dạ một cái, bơi đến chỗ hắn chỉ. Khi phát giác vẫn còn đường sống, sức lực trên người nàng được khôi phục một chút giống như có kỳ tích.

Vất vả leo lên bờ, nàng chặt vật nằm trên mặt đất, nhắm mắt thở hổn hển, ngay cả tâm tình đánh giá bốn phía cũng chẳng còn.

“Không phải cô nương muốn nằm đây làm bạn với Dạ luôn đấy chứ?”

Vừa nghe lời ấy, Mạc Cửu giống như bị người đâm trúng, bỗng dưng giật mình, chậm rãi mở mắt, rồi sau đó giống như xác chết sống lại, ngồi dậy thật chậm.

“Ma cũng biết nằm mơ à... Thứ đồ ấy ở đâu?” Nàng lạnh nhạt hỏi, ngẩng đầu lên, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngẩn ngơ.

Nơi đây là một đại điện rộng lớn, những cột đá chạm hình rồng cuộn cao lớn đỡ lấy vòm trời hình đỉnh chóp. Những viên dạ minh châu lớn nhỏ được khảm chi chít trên khắp trần điện màu đen như những ngôi sao trên bầu trời đêm. Một viên dạ minh châu cực lớn tỏa ra ánh sáng lấp lánh được khảm ở chính giữa như mặt trăng tròn. Nguồn sáng trong đại điện chính là đến từ đây.

Cả bốn vách tường đại điện được khắc đầy những bức bích họa sáng lạn, nhìn sơ qua thấy đa phần đều vẽ về chiến tranh, người trong tranh kích cỡ như người thật. Trong đó, nổi bật nhất là một thiếu niên mặc quân trang, tay nắm ngân thương, cười trên lưng con ngựa trắng. Không cần hỏi, đương nhiên là chủ mộ – Thiên Chi Dạ.

Điều làm cho Mạc Cửu giật mình chính là, dòng nước mà nàng mới vừa ngoi lên giống như một con sông đào bảo vệ quanh những tòa thành trì, chia cả tòa đại điện thành hai phần trong ngoài riêng biệt, được liên kết với nhau thông qua tám chiếc cầu bạch ngọc. Chỗ nàng đang đứng là phần bên ngoài, cả khoảng sân rộng lớn đều được lát kín bởi gạch xanh. Chiến xa, ngựa, và cả những pho tượng cung nô thị phò cầm đèn rắc hoa, xếp thành hàng dài từ cửa lăng cho đến giữa cầu ngọc, đều được tạc bằng bạch ngọc. Hai bên, cứ cách hai bước lại có một pho tượng hình người đang quỳ, dường như đang chờ chủ nhân xuất hành. Những pho tượng hình người, ngựa này được chế tác vô cùng sống động, làm cho nàng suýt nữa đã tưởng lầm là thật. Trước mỗi cây cầu đều có hai pho tượng quái thú đầu người mình rắn, khuôn mặt dữ tợn, làm lòng người khiếp sợ.

Phần bên kia hào nước bảo vệ là một kiến trúc cung điện, mái cong châu báu, rường cột chạm trổ, vô cùng đồ sộ. Trước cửa cung là đội thị vệ cầm kích, quắc mắt nhìn từng từng, uy vũ khiếp người.

“Ở trong tâm cung. Đi theo ta”, Thiên Chi Dạ nói. Vừa dứt lời liền vung ống tay áo, bước qua hàng tượng người, đi đến cầu bạch ngọc.

Khi đi qua những bức tượng người đó, Mạc Cửu đột nhiên cảm thấy như có gió lạnh thổi qua, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Nhưng nghĩ đến Thiên Chi Dạ vốn là một hồn ma, liền bình tĩnh trở lại.

Nhờ có Thiên Chi Dạ chỉ điểm, Mạc Cửu không đụng phải bất cứ cơ quan nào đã có thể tiến thẳng vào giữa tẩm cung. Nằm ngoài dự kiến của nàng, trong tẩm cung không hề có quan tài, thay vào đó là một chiếc giường bạch ngọc rất lớn. Màn che bằng lụa mỏng, bàn sách ghế nệm, người hầu kẻ hạ, giống như thật sự có người sống đang ở vậy.

Trên giường, Mạc Cửu trông thấy thi thể của Thiên Chi Dạ. Không phải một bộ xương trắng giống như nàng tưởng tượng, trên người hẳn được đắp một tấm chăn phủ giấu theo hình long phượng, mặc trang phục vương tộc, gương mặt giống như lúc còn sống, thần sắc bình yên như đang ngủ. Tượng người hầu đứng yên lặng ở góc phòng giống như đang chờ hân thức dậy sai sử. Viên dạ minh châu khảm trên vách đá lấp lánh chiếu sáng tất cả, đã có mấy trăm năm.

Nhìn Thiên Chi Dạ đang đứng ở đằng xa, trong lòng Mạc Cửu dâng lên một cảm giác cổ quái không nói nên lời. Nàng muốn lên tiếng, lại thấy Thiên Chi Dạ đưa ngón tay lên môi ra hiệu chớ có lên tiếng. Sau đó hân vươn tay phải, làm động tác như nắm lấy vật gì.

Mạc Cửu nhủ mảy, đưa tay gạt tấm chăn đắp trên thi thể. Ai ngờ chỉ vừa chạm vào, cảm tử đã hóa thành tro bụi, không khỏi hoảng sợ.

Thiên Chi Dạ rũ mắt xuống, không nhìn tới.

Giữa những ngón tay dài như ngọc của thi thể đang nắm chặt một chiếc hộp tối đen như mực. Trông bên ngoài chiếc hộp không có gì kỳ lạ, nhưng chính việc tay phải của thi thể nắm chặt lấy nó làm cho nó không còn tầm thường nữa.

Để dằng lấy được chiếc hộp từ trong tay thi thể, bất giác tầm mắt nhìn đến gương mặt như đang ngủ say kia, Mạc Cửu lặng lẽ thờ dài, đi về phía Thiên Chi Dạ.

Thiên Chi Dạ cầm lấy một viên dạ minh châu trên bàn, xoay người bước ra ngoài mà không hề quay đầu nhìn lại.

Tuy rằng đường về vì có ánh sáng từ viên dạ minh châu chỉ lối, trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng đối với Mạc Cửu đã sớm bị vắt kiệt sức lực mà nói, vẫn vô cùng hung hiểm. Nhìn rõ được còn mang lại thu hoạch bất ngờ, chính là để nàng nhìn thấy thứ cuốn vào dây xích trong nước không phải rong bèo mà là tóc người, còn thứ nàng đập phải trên đường là một đoạn xương trắng. Nàng đột nhiên cảm thấy thật may mắn lúc trước đã nhìn không thấy, bằng không, chỉ sợ sẽ càng thêm gian nan.

“Đó chính là thi thể của những người thợ xây lăng” Thiên Chi Dạ nói. Không biết có phải vì đã có ánh sáng hay không, sau khi ở trong địa cung đi ra hẳn liền trở nên trầm mặc dị thường.

Mạc Cửu đã dồn hầu hết tinh thần ứng phó với hiểm cảnh, tuy rằng lòng đầy nghi vấn, nhưng cũng không còn tâm trạng để hỏi ở chỗ nguy hiểm và u ám này. Những lời Thiên Chi Dạ vừa nói ra lập tức khiến nàng liên tưởng đến những gì hẳn đã kể trước đó. Để bảo vệ bí mật của lăng mộ, những người thợ xây đều bị chôn sống trong địa cung. Họ vốn đã chuẩn bị sẵn một con đường mong có thể chạy thoát, ai ngờ độc tính phát tác, người chết dưới hào nước bảo vệ thành, kẻ ngã xuống vực sâu tẩm tối. Chạy được xa nhất, cũng chỉ có thể chạy đến đầm nước, lại không còn sức lực vượt qua chướng ngại vật cuối cùng kia.

Cùng là người nhưng sang hèn khác biệt, kết cục cũng vì thế mà khác nhau. Nhìn bóng dáng thon dài phía trước, trong lòng Mạc Cửu đột nhiên dâng lên một nỗi bi ai cùng phần nộ khó hiểu.

Ra khỏi đầm nước, ánh rạng đông nơi chân trời đã hiện, mưa cũng tạnh từ lúc nào không biết.

Thiên Chi Dạ bỏ lại một câu không được mở chiếc hộp ấy, rồi biến mất không còn tung tích.

Mạc Cửu đứng bên đầm nước, lật qua lật lại đánh giá chiếc hộp trong tay. Ngoại trừ nặng trĩu, cũng không còn cảm giác gì khác. Nhớ lại một đêm trải qua biết bao nguy hiểm, nàng đột nhiên có chút mất hứng. Đem cất nó đi, mặc áo to đội nón trúc vội vàng xuống núi.

Trở lại chùa, thay quần áo xong, liền bất chấp tất cả đặt lưng xuống là ngủ ngay. Mãi cho đến khi có người lay mạnh đánh thức nàng dậy.

“Mạc Cửu sư huynh, Mạc Cửu sư huynh...”

Cổ hết sức mới mở được đôi mắt đang còn cay xè, liền trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng của Giới Trần.

“Sư huynh bị bệnh rồi ư?” Văn trai đêm qua cùng tảo trai sáng nay đều không thấy Mạc Cửu, Giới Trần cảm thấy bất an. Tìm đến phòng bếp lại chỉ thấy Giới Khô sư huynh đang nấu nước. Không dám hỏi Giới Khô, liền vụng trộm mở ra hậu viện, mở cửa phòng thấy Mạc Cửu vẫn còn đang ngủ. Lúc ấy hẳn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, mới hay mình thật sự rất sợ Mạc Cửu rời đi. Nhưng đợi hồi lâu vẫn thấy nàng ngủ say chưa tỉnh, hẳn không khỏi lo lắng.

“Bây giờ là giờ nào?” Mạc Cửu xoa cái đầu nặng trĩu, ngời dậy.

“Đầu giờ Thìn” Giới Trần ngồi ở bên giường, con ngươi trong trẻo lộ vẻ thân thiết, không còn lạnh lùng xa cách như lúc thường.

Mới ngủ được có một canh giờ, Mạc Cửu rên rỉ một tiếng rồi nghiêng người dựa vào tường.

“Ngủ quên. Tiểu hòa thượng, có chưa thức ăn lại cho ta không?” Chưa được ăn hai bữa liền, lại phải bốn ba cả đêm, bụng nàng thật sự đã đói đến cồn cào.

Giới Trần giật mình, bỗng nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Mạc Cửu chưng hửng, gãi gãi đầu, lại nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, lúc này mới chậm rãi bò ra khỏi giường. Tùy tiện sửa sang lại quần áo vì ngủ mà nhàu nhĩ, đang định tự mình xuống bếp xem có còn cơm cháo gì không, đã thấy Giới Trần trở lại, trong tay cầm theo một cái chén lớn, bên trên còn gác thêm đôi đũa.

Là một chén cháo rau dại còn ấm. Trong chùa, tất cả chi tiêu thường ngày đều rất túng quẫn, nay lại thêm một miệng ăn là nàng, rau quả cơm nước các thứ đều phải nấu dư thêm một phần. Thật ra vẫn có hòa thượng lâu bầu oán thán, nhưng nàng chỉ làm như không thấy.

“Giới khổ sư huynh chưa lại cho huynh đây?” Giới trần nói. Ngừng một chút, lại bổ sung thêm “Giới khổ sư huynh kỳ thật cũng tốt lắm”.

Mạc Cửu cười, cũng không nói gì, nhận lấy bát đũa liền ăn luôn.

“Tiểu hòa thượng, bên ngoài mẫu đơn đã tàn chưa?” Ăn được một nửa, nàng đột nhiên nhớ tới Thiên Chi Dạ. Đêm qua không biết trời mưa đến khi nào. Buổi sáng lúc về nàng mệt mỏi quá, không để ý xem mẫu đơn trong vườn ra sao. Nếu đã rụng hết, cái... hồn ma kia có lẽ sẽ buồn.

“Không có, vẫn nở đẹp mà. Hàng năm đều phải qua tiết Trung Nguyên mới tàn” Giới Trần theo phản xạ định đưa mắt nhìn ra ngoài thăm dò, mới nhớ ra có quy luật như vậy.

“Thật sao?” Mạc Cửu cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cửa âm chi khí

Editot: Docke

Hiếm khi hôm đó lại tạnh mưa được nửa ngày, mặt trời đã nhiều ngày không thấy cuối cùng cũng xuất hiện. Việc lật vật trong chùa không nhiều, Mạc Cửu chẳng còn gì để làm, liền bắt chúc Giới Trần ngồi trên bậc thềm đá nhàn tản ngắm mây bay.

Những ngày bình yên ngồi nhàn tản ngắm mây bay như vậy, trước đây nàng chưa từng dám hy vọng xa vời. Bên ngoài rối loạn, làm gì được bình an thanh tĩnh như nơi này. Cho nên, phải trả giá một ít để đổi lấy cuộc sống yên ổn hiện tại, cho dù là chịu đựng một chút xem thường, thật ra cũng rất đáng giá.

Nghĩ đến những gì đã xảy ra đêm qua, liền biết việc mà Thiên Chi Dạ muốn nàng làm hộ tất không đơn giản như lời hắn nói. Hồn ma kia vốn có bản lĩnh đem những việc nguy hiểm chết người biến thành nhẹ nhàng băng quơ.

“Mạc Cửu sư huynh”, Giới Trần cầm cây chổi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Mạc Cửu bật cười, “Vì sao lúc nào đệ cũng cầm nó theo vậy?” Trừ bỏ lúc sáng, còn những khi khác, nàng chưa bao giờ thấy hắn tách rời khỏi cây chổi.

Giới Trần ngại ngừng nở nụ cười, không trả lời.

“Sư huynh, Giới Trần, Giới Trần muốn... hỏi... hỏi huynh một chuyện...” Hắn ấp a ấp úng, trong đôi mắt trong trẻo kia ánh lên một tia bối rối.

“Ừm.” Mạc Cửu nhắm mắt lại, ngửa người tựa vào cột gỗ, khoe môi hàm chứa ý cười.

Giới Trần do dự một lúc mới nói: “Sư huynh, con người có phải là, có phải là đều sẽ... trưởng thành, rồi già đi đúng không?” Thắc mắc này nó đã cát sâu trong lòng lâu lắm rồi, ban đầu còn hỏi sư phụ cùng các sư huynh, nhưng mỗi lần như vậy sư phụ chỉ cười không đáp, các sư huynh cũng không để ý đến nó. Riết rồi nó không dám hỏi lại nữa. Rồi Mạc Cửu tới, thái độ đối với nó khác hẳn các sư huynh. Điều này làm cho Giới Trần lại dấy lên một tia hy vọng. Có lẽ, có lẽ Mạc Cửu sư huynh sẽ đồng ý giải đáp thắc mắc trong lòng nó cũng không chừng.

Mạc Cửu im lặng dựa người ở nơi đó, làm như đang ngủ. Qua một hồi lâu mới đột nhiên phản ứng, chậm rãi nói, “Đúng vậy. Sẽ trưởng thành... già đi... rồi chết. Có thể chết già cũng là một chuyện may mắn!” Nói đến câu cuối, trong giọng nói tràn ngập hy vọng.

Giới Trần trầm mặc một lát, rồi lại hỏi như muốn tìm kiếm sự khẳng định: “Tất cả mọi người đều như vậy sao?”

“Ừ” Gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi vào mặt làm cho người ta thư thái, con buồn ngủ kéo đến. Giọng điệu trả lời của Mạc Cửu đã pha chút biếng nhác.

“Vậy phải mất bao lâu mới có thể trưởng thành? Sư huynh.” Gió Trần nhấp nhòm không yên, tay cầm cái chổi vung vẩy, tựa hồ có chút bất an.

Mạc Cửu trợn mắt, khoe mắt đột nhiên bay đến cuối hành lang, có một bóng người đang đứng đó, không khỏi hoảng sợ. Này, ban ngày mà cũng dám ra đây!

Thiên Chi Dạ nhìn cô mỉm cười, ánh mắt cong cong, so với mẫu đơn trong vườn còn phong tình diễm lệ hơn nhiều.

Trái tim Mạc Cửu rạo rực, đập loạn nhịp. Vội vàng quay mặt đi, nhưng vành tai đã nóng lên. Gió Trần nhăn nhó mặt mày chuyên chú suy nghĩ vấn đề, dường như không chỉ không thấy Thiên Chi Dạ, mà ngay cả sự khác thường của Mạc Cửu cũng không phát hiện ra.

“ Bao lâu ư?” Mạc Cửu cố gắng làm cho bản thân không để ý đến người kia, tập trung vào vấn đề của Gió Trần. “Mười bốn, mười lăm tuổi ... có lẽ đã đủ lớn. Đệ còn phải mất bảy, tám năm nữa.”

“Thật sao ...” Gió Trần ôm lấy cán chổi, đôi mắt thanh tú hiện lên một chút u buồn, cùng với một tia khó hiểu. “Nhưng mẫu đơn đã nở mấy trăm mùa, vì sao đệ vẫn còn là trẻ con?”

Mạc Cửu ngẩn ra, rồi sau đó từ từ mở lớn miệng, không dám tin, quay đầu qua nhìn tiểu hòa thượng ngồi bên cạnh, còn Gió Trần vẫn đang lăm bằm lâu bàu: “Không phải nói một mùa hoa nở là một năm sao? Nhưng đệ vẫn đang tám tuổi...”

“Đệ, đệ bảo mẫu đơn đã nở bao nhiêu mùa rồi?” Mạc Cửu khề cao giọng, trong lòng thật lạnh, thật lạnh. Nàng đã nói, đã nói chùa này có vấn đề mà. Xem ra không chỉ có mẫu đơn nở trái mùa cùng Thiên Chi Dạ tuyệt mỹ nhưng âm hiểm kia rồi.

“Mấy trăm mùa, đệ nhớ không rõ. Lúc đầu còn đếm, sau quên mất rồi” Gió Trần rầu rĩ trả lời, trông rất đáng thương.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng, nàng trừng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ non nớt trước mặt một lúc lâu, sau đó cam chịu nhắm mắt lại.

“Nếu không nhớ rõ thì thôi đi. Đệ là hòa thượng, vốn không thể cưới vợ, lớn lên để làm gì?” Nàng nhẹ nhàng nói vài câu băng quơ. Tiểu hòa thượng này hiển nhiên cũng không biết nguyên nhân, hỏi cũng như không thôi. Chẳng lẽ, nơi này vốn không thích hợp cho người bình thường ở lại? Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu lại biến mất ngay, Mạc Cửu cảm giác huyết thái dương của mình lại nhảy lên vài cái.

“Thật, thật không?” Gió Trần cảm thấy có điểm không đúng, nhưng lại không biết nên phản bác từ đâu.

“Ừ” Mạc Cửu vì muốn gia tăng độ tin cậy, giọng nói liền đầy vẻ kiên định có lực. Nhưng còn chưa dứt lời, bên tai bỗng vang lên một tiếng cười trầm thấp, mang theo chút giễu cợt. Nàng giật mình mở mắt, tức giận trừng mắt nhìn về nơi phát ra tiếng cười.

Thiên Chi Dạ không biết từ lúc nào đã đứng giữa vườn hoa mẫu đơn trước mặt bọn họ, đang cúi đầu ngắm nhìn những đóa hoa diễm lệ. Tuy không nhìn về phía bọn họ, nhưng ý cười bên khóe miệng lại chẳng hề che giấu.

“Vậy...” Rõ ràng là Gió Trần không nhìn thấy Thiên Chi Dạ. Nó mấp máy miệng, muốn tiếp tục đặt câu hỏi.

Mạc Cửu sợ nó lại hỏi thêm mấy cái vớ vẩn làm cho lòng người sợ hãi, vội ngồi thẳng dậy, đổi đề tài. “Gió Trần, ta nhớ đệ từng nói lúc nằm mơ hay nghe thấy có người tụng tạng kinh. Kinh ấy thế nào, đệ niệm cho ta nghe đi.” Tuy nàng không hiểu biết gì về kinh Phật nhưng đã ở đây bấy lâu nên cũng biết, muốn tụng hết đủ bộ tạng kinh phải mất ít nhất nửa canh giờ. Chờ tiểu hòa thượng tụng kinh xong, có lẽ tạm thời cũng có thể dứt bỏ được mấy suy nghĩ linh tinh lang tang kia rồi.

“À”, Gió Trần có chút ngạc nhiên, lại không nghĩ nhiều, lập tức kính cẩn khoanh chân mà ngồi, bàn tay hợp thành chữ thập. Trước tiên là niệm Kệ Khai Kinh (bài kinh thuộc một trong những bài nghi thức khai kinh, tụng trước khi vào tụng các kinh), sau đó trầm giọng thanh thúy: “Nhu thị ngã văn, nhất thi phật tại thao lợi thiên vi mẫu thuyết pháp...” Nghe giọng điệu của nó, rõ ràng là đang tận lực bắt chước ai đó.

Cùng lúc đó, bên tai Mạc Cửu vang lên một giọng nói khác trầm thấp nhu hòa, hòa cùng tiếng tụng kinh của Gió Trần không sai lệch dù chỉ một chữ, như thể từ người Gió Trần đồng thời phát ra hai loại thanh âm khác nhau, cực kỳ quý dị.

Ngước mắt nhìn lên, nàng thấy Thiên Chi Dạ một tay nâng mẫu đơn, hạ mắt nhìn chăm chú, đôi môi đang chậm rãi mấp máy. Một khắc ấy, vẻ phong tình cùng giao hoạt trên gương mặt hắn đã hoàn toàn biến mất, làm Mạc Cửu cảm thấy giống mấy tượng Phật trong chùa, hơi có chút trang nghiêm kính cẩn.

Tụng tạng kinh lại làm cho Gió Trần nhớ đến mình còn phải đi chép kinh, tụng đến một nửa liền vội vàng bỏ đi.

Mạc Cửu rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, hắt xì một cái. Quay mặt tránh ánh nắng mặt trời định chớp mắt một chút, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Thiên Chi Dạ.

“Mạc Cửu.” Thiên Chi Dạ gọi, tự động bỏ bớt hai chữ “cô nương”.

Mạc Cửu không để ý.

“Mạc Cửu.” Vì thế, Thiên Chi Dạ lại gọi, thanh âm so với lúc trước dịu dàng hơn một chút.

Mạc Cửu vẫn không để ý, nhưng hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Mạc Cửu.” Thiên Chi Dạ không ngừng cố gắng, thanh âm đã mềm mại như nước.

Mạc Cửu đau đầu nghiêng người, đưa tay day day hai bên thái dương. Lúc này mới mở to mắt, lạnh lùng nhìn tai họa vẫn luôn quấy rầy đến sự bình yên của nàng, không kiên nhẫn nói: “Nói!” Biết rõ đáp lời hẳn sẽ không có chuyện tốt, nhưng để khoảng thời gian thanh nhàn yên ổn bị lãng phí như vậy, nàng thật sự không nỡ, thà rằng giải quyết cho xong mới mong sớm thoát khỏi phiền toái này.

Thiên Chi Dạ không muốn đối nghịch với nàng, cười dài nhìn lại. “Cô có muốn biết ngôi chùa này đã xảy ra chuyện gì không?” Hẳn biết trong lòng nàng hẳn có rất nhiều nghi vấn, hẳn lại rất sẵn lòng giải đáp cho nàng.

“Không muốn.” Không ngờ Mạc Cửu trả lời vô cùng rõ ràng, tuyệt không do dự ướm át. Chỉ vì xưa nay nàng luôn làm theo câu châm ngôn: Biết càng ít càng hạnh phúc.

Nhưng nhìn bề ngoài lại giống như đang hờn dỗi chứ thật sự rất muốn biết đáp án bên trong, làm cho Thiên Chi Dạ khẽ bật cười thành tiếng, đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt thật vô cùng thú vị.

“Ta muốn kể cho cô nghe.” Trên thực tế, hẳn muốn tìm một người để nói chuyện.

Mạc Cửu rên rỉ một tiếng, ôm đầu ngồi dậy, không hiểu đã làm gì chọc đến hẳn.

“Người muốn làm gì thì làm đi.” Nghe nói đàn ông ngoại hình càng đẹp thì tính tình càng cổ quái, huống chi là một hồn ma. So đo với một hồn ma không được bình thường quả là chẳng sáng suốt chút nào, nàng cảnh cáo chính mình.

Thiên Chi Dạ thấy bộ dạng bất đắc dĩ của nàng, không khỏi cười rộ lên, lại gần mấy bước. Bỗng dừng lại cứng đờ, lẳng lặng lùi về nguyên chỗ, sắc mặt thoáng chốc có chút tái nhợt cùng cô đơn.

“Ngôi chùa này vốn được xây dựng trước khi ta mất...” Hẳn đưa mắt nhìn về phía mái ngói của chủ điện cách đó không xa, sâu trong ánh mắt lộ ra một chút hồi tưởng. “Khi còn trẻ, ta lấy thân phận người phạm tội hồi thần lực của ma quỷ để giết chóc, cũng đã dự kiến sẽ bị trời phạt mà giảm thọ mất sớm. Khoảng thời gian trước khi mất đột nhiên ta hiểu ra mọi chuyện, vì thế buông xuôi tất cả, ở lại nơi đây mỗi ngày đều chân thành tụng tăng kinh, nguyện khi nào chưa siêu độ được hết oan hồn nơi đây thì sẽ không đầu thai chuyển kiếp”.

Mạc Cửu bị câu chuyện hấp dẫn, chẳng ngờ chùa này lại được xây dựng như thế, trong lòng bỗng có một chút tư vị khó hiểu, nhin không được bèn hỏi: “Người mất năm bao nhiêu tuổi?”

Không ngờ nàng sẽ đáp lại, Thiên Chi Dạ cố gắng lần tìm trong kí ức xa xôi đã có chút mơ hồ không rõ, hơi hơi cảm thấy cao hứng. “Nhớ không rõ lắm...” Hẳn nheo mắt hồi tưởng, “Thời điểm ấy thánh chỉ của phụ hoàng thường xuyên được truyền đến, hình như muốn làm đại sự gì đó... A!” Hẳn bỗng dưng vỗ trán, giật mình nhớ ra. “Đúng rồi, còn kém một tháng nữa là đến quan lễ, phụ hoàng thúc giục ta trở về”. (Quan lễ: lễ trưởng thành, là nghi thức đội mũ cho con trai thời xưa khi tròn 20 tuổi, tức là tuổi thành niên)

Còn chưa kịp làm quan lễ? Khó trách hẳn vẫn không búi tóc. Mạc Cửu bất giác nhíu mày, đột nhiên nhớ tới đứa em trai mất sớm của mình, trong ngực lập tức vừa đau lại vừa mềm, cũng cảm thấy xót xa thay cho người trước mặt.

Không nhận thấy thay đổi rất nhỏ trên nét mặt của nàng, Thiên Chi Dạ tiếp tục nói: “Sau khi ta chết, phụ hoàng nghe theo lời phương sĩ (thuật sĩ), tốn mất mười năm để xây dựng biệt cung Lạc Anh ở chôn rừng núi này, lại âm thầm mở núi dựng lăng, an táng ta tại đó theo cấp bậc của đế vương. Người muốn lợi dụng Dạ Lăng, Minh tỷ cùng vùng đất Hội Phở, ba thứ hội tụ hình thành nên Cửu âm chi khí, bảo vệ giang sơn của vương triều Thiên Chi bền vững muôn đời.” Nói đến đây, hẳn cười cười. Rõ ràng là một nụ cười rất đẹp, lại làm cho người ta cảm thấy thể lương không nói thành lời.

“Vậy thân thể của người vì sao...” Mạc Cửu hỏi, có chút ngập ngừng nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng. Mười năm, thi thể của một người làm sao có thể giữ được trong mười năm mà không bị phân hủy?

“Minh tỷ chưa đựng âm khí, có thể đảm bảo thi thể giống như khi còn sống.” Thiên Chi Dạ chậm rãi nói.

Mạc Cửu cả kinh, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. “Nguy rồi!” Nàng nhớ tới việc đêm qua mình đã lấy Minh tỷ ra ngoài, thi thể của hẳn chẳng phải bị hủy rồi sao.

Biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng phản ứng của nàng vẫn làm Thiên Chi Dạ cảm động. “Không cần lo, cả tòa địa cung ấy có thủy âm cùng địa âm dưỡng thành, còn có cả âm khí của vùng đất Hội Phở. Cho dù không có Minh tỷ, xác chết cũng không bị hư”

Mạc Cửu nghe vậy thì yên lòng, lúc này mới nhận ra mình có hơi thất thường, xấu hổ không nói gì. Tuy nói thi thể của hẳn có bị hủy hay không vốn không liên quan gì đến nàng, nhưng con người ta luôn để tâm đến vẻ bề ngoài, cứ nghĩ đến việc thân xác xinh đẹp như vậy sẽ bị phân hủy, cuối cùng biến thành một bộ xương trắng, trong lòng có chút khó chịu không nói nên lời.

“Cửu âm chi khí có thể bảo vệ giang sơn vương triều Thiên Chi bền vững muôn đời hay không, ta không biết. Nhưng sau khi chôn cất không lâu, ngôi chùa này ở giữa nơi chí âm của Cửu âm chi khí, bởi vậy cũng làm đình trệ sự tăng sinh trưởng của những nhà sư trong chùa, vô tình đạt tới trường sinh

bất lão mà đế vương xưa nay có cầu cũng chẳng được.”

Thiên Chi Dạ ngừng lại.

“Nói cách khác, nếu tiểu hòa thượng Giới Trần rời khỏi nơi này, cũng có thể sinh lão bệnh tử như người bình thường?” Mạc Cửu trầm ngâm hỏi.

“Đương nhiên” Thiên Chi Dạ đáp. Hắn không nói với nàng rằng những nhà sư trong chùa tồn tại là để thủ hộ Dạ lăng cùng Cửu âm chi khí, sinh hồn (hồn người còn sống) đã bị thuật sĩ dùng thuật giam cầm ở nơi này. Trừ phi Cửu âm chi khí bị hủy, nếu không cho dù đã chết, hồn phách cũng không thể rời khỏi nơi này. Giới Trần thật ra là một ngoại lệ.

Bất giác, Mạc Cửu nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy việc này nghe tuy có vẻ huyền bí nhưng cũng không đến nỗi đáng sợ. Nàng đưa mắt nhìn lên, chẳng ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Thiên Chi Dạ. Đôi con ngươi đen láy sáng ngời lấp lánh làm hơi thở nàng bị kiềm hãm một cách khó hiểu. Vội vàng nhắm mắt lại, nhiệt độ trên mặt mới vừa giảm bớt không lâu nay lại tăng lên.

“Hôm nay trời nóng quá a!” Ho nhẹ một tiếng, nàng đưa mắt lên nhìn trời mây, che dấu vẻ quẩn bách của mình.

Thiên Chi Dạ thấy gương mặt nghiêng của nàng bị tóc bay che khuất, đột nhiên muốn đưa tay ra vén tóc hộ nàng. Mấy trăm năm qua, đây là lần đầu tiên hắn có mong muốn ngắm nhìn diện mạo một người. Có lẽ, bởi vì nàng là người đầu tiên bước vào lăng mộ của hắn, đối mặt với vàng bạc châu báu đầy phòng mà không hề động lòng tham. Lại hoặc là, vì nàng nguyện ý kiên nhẫn lắng nghe hắn nói.

Có lẽ hắn rất cô đơn – Mạc Cửu nhìn qua Thiên Chi Dạ cứ lơ đãng đi theo bên cạnh mình, có chút bất đắc dĩ nghĩ.

Từ sau cái đêm đi lấy Minh tỷ, hắn cứ quanh quẩn bên nàng bất kể ngày đêm. Đôi khi cùng nàng nói chuyện câu được câu mất, đôi khi chỉ lặng lẽ đứng ở một bên. Có điều, hắn chưa bao giờ tới gần nàng ít hơn năm bước.

Hắn đang hưởng thụ cảm giác có người làm bạn – Mạc Cửu cho rằng như thế. Ngẫu nhiên cũng có chút phức tạp, may mà hắn là người tình ý. Mỗi khi đoán ra nàng cần giải quyết vài việc riêng tư của phụ nữ, sẽ tự giác tránh đi, tuy rằng luôn có vẻ hơi khó khăn.

Nếu người khiến Thiên Chi Dạ khổ não không phải là mình, Mạc Cửu hẳn sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy hắn mất đi vẻ thông dong ngày thường.

“Vương triều Thiên Chi thật sự loạn đến nỗi ngay cả nữ nhân cũng phải ra chiến trường đánh giặc sao?” Nhìn Mạc Cửu đang ra sức vung rìu đốn củi, Thiên Chi Dạ như có điều suy nghĩ, hỏi.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mạc Cửu là khi nàng đẩy cửa phòng hắn, cũng chính là gian phòng kế bên gian phòng của Mạc Cửu. Lúc ấy hắn cũng không nhận ra nàng là nữ tử, mãi đến đêm đó khi tiến vào giấc mộng của nàng mới biết, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Một nữ nhân giả nam đi tòng quân, tình nguyện bị quý hôn áp chế vẫn muốn ở lại trong chùa, làm những việc nặng chỉ có nam nhân mới có thể làm. Đây là điều mà cho đến bây giờ hắn vẫn không thể hiểu nổi. Nếu không phải thời cuộc rất loạn, làm cho người người đều cảm thấy bất an, vì sao lại có tình huống này xảy ra?

Răng rắc ——

Thân cây to bằng cánh tay bị Mạc Cửu vung một rìu chém đứt, nghiêng dần rồi đổ xuống bên cạnh, có thể thấy một rìu này nàng sử dụng bao nhiêu lực.

Hình như nàng đang tức giận.

“Lại còn không?” Mạc Cửu không nhìn hắn, vừa tước một cành nhỏ ở trên cây xuống vừa thản nhiên nói, “Ngươi cho rằng ta giống ngươi có ngày tháng yên lành không sống, lại muốn chạy đi mạo hiểm à?”

Thiên Chi Dạ trở nên trầm mặc.

Nàng chặt thân cây vừa chém đổ ra thành từng khúc nhỏ, bắt đầu buộc dây lại thật chắc rồi vác lên trên lưng. Buổi sáng trời vừa tạnh mưa, đường núi ẩm ướt trơn trượt. Mạc Cửu cảm theo cây gậy chống xuống đất, bước từng bước xuống núi. Nàng đi không nhanh, tốc độ rõ ràng là khá chậm.

“Quê ta ở Vân Dương, nơi có hồ nước xinh đẹp nhất. Mùa hè, lá sen trải dài đến tận chân trời. Mùa thu, hoa lau như tuyết...”

Nàng chậm rãi nói, nỗi nhớ hắn sâu trong giọng điệu, mà nỗi đau lại còn khắc sâu hơn.

“Dựa vào hồ nước đó, chỉ cần chịu khó một chút, căn bản là không cần lo chuyện ăn no...”

Mạc Cửu nheo mắt. Chỉ mới tám năm ngắn ngủi, vì sao khi nhắc đến lại giống như chuyện ở trong kiếp trước? Nếu đã là chuyện của kiếp trước, vậy thì quên đi cũng thế, tội gì phải nhắc lại.

Nàng cười cười, không nói tiếp nữa.

Trong giây phút nhìn thấy nét cười nhàn nhạt ấy, Thiên Chi Dạ đột nhiên rất muốn ôm nàng vào lòng an ủi. Tuy mới quen biết chưa được bao lâu, nhưng đại khái cũng hiểu nàng không thuộc kiểu phụ nữ suốt mướt hay kẻ khổ. Người như vậy, nụ cười so với nước mắt của những người khác càng làm cho lòng người chua xót.

“A Cừu”. Hấn gọi, vẫn đứng cách nàng ở ngoài năm bước.

Mạc Cừu sững sốt, vì hấn đột nhiên thay đổi cách xưng hô. “Ừm?” Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đáp lại, tuy rằng cảm thấy như vậy hơi quá thân thiết.

“Cô... làm xong việc, cô cùng ta chơi cờ đi”. Thiên Chi Dạ cười. Nếu chuyện này làm cho nàng đau khổ, hấn sẽ không để nàng nghĩ đến nó nữa.

Mạc Cừu ngạc nhiên, lắc đầu. “Không biết.” Nàng đâu giống mấy vị thiếu gia nhà giàu bọn họ, đâu rảnh rỗi tới mức đi học mấy thứ không thể kiếm ăn kiếm mặc.

“Ta dạy cô.” Thiên Chi Dạ không chịu từ bỏ, ra vẻ khẩn cầu.

“Không học.” Mạc Cừu chẳng mấy hứng thú. Nàng không định tự tìm phiền toái. Biết rõ hấn rất nhàn rỗi, nếu nàng học chơi cờ xong, còn không phải sẽ bị dây dưa cả ngày, làm sao có thể tranh thủ thời gian phơi nắng ngủ gật được nữa.

“A Cừu...” Thiên Chi Dạ ai oán, giọng dịu dàng đến mức làm cho lòng người cũng muốn hóa thành nước.

Mạc Cừu hiểu rõ không thể mềm lòng với hồn ma này, bằng không, người chịu thiệt nhất định sẽ là mình. Bây giờ nhớ lại, lúc trước đồng ý giúp hấn một nửa là do bị uy hiếp, một nửa là do bị sắc đẹp của hấn mê hoặc. Tuy rằng mỗi một điệu bộ cử chỉ của hấn đều rất đẹp mắt, nhưng nếu bị nhà sư trong chùa thấy mình vừa chơi cờ một mình vừa lăm bằm lâu bầu, chẳng phải sẽ bị hiểu lầm là con điên sao?

“Sắp mưa rồi.” Nàng quyết định không để ý tới hấn nữa, đẩy nhanh tốc độ bỏ hấn lại sau lưng.

Thiên Chi Dạ vốn định theo sau không ngừng cố gắng khuyến dụ, biết nàng cuối cùng nhất định sẽ mềm lòng mà đồng ý, khoe mắt lại đột nhiên nhìn thấy một cái bóng trắng chợt lóe lên rồi biến mất, trong lòng vừa động, vội vàng đuổi theo.

Giận rồi ư?

Bỏ củi xong, Mạc Cừu đuổi người vượn vai, ánh mắt lại đảo quanh bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng Thiên Chi Dạ, trong lòng không khỏi có chút bất an. Từ lúc hấn đột nhiên biến mất ở trên núi, cho đến bây giờ cũng chưa xuất hiện lại. Đã nhiều ngày nay rồi hấn chưa từng biến mất lâu như vậy.

Chẳng lẽ giận thật rồi sao? Nàng trầm nghĩ, lại cảm thấy hấn không phải là người nhỏ mọn như vậy.

Lắc đầu, nàng đi ra hậu viện. Bên cạnh đột nhiên thiếu đi một người, thật sự có chút không quen. Hơn nữa, nàng cũng hơi lo lắng.

Lo lắng... Mạc Cừu đột nhiên đứng lại.

Mây đen giăng đầy trời, mưa trút xuống ướt sũng mái ngói chùa chiền. Dòng nước theo mái hiên chảy tí tách liên tục xuống bậc thềm đá phủ rêu xanh. Một con kiến đi vòng qua mũi giày của nàng để tìm đến chỗ khô ráo hơn.

Từ khi nào vậy, nàng đã bắt đầu để ý đến một người ư? Dõi mắt nhìn theo con kiến bò đến lan can gỗ chỗ hành lang rồi biến mất trong đám rêu xanh ẩm ướt, Mạc Cừu cảm thấy có chút bối rối.

Mấy năm nay, những người nàng quen biết nếu không phải là đã chết thì cũng phiêu bạt nơi xa, nàng cũng đã quen rồi, chưa từng để ở trong lòng. Bởi vì nàng biết, ở trong quân doanh, mọi người đều ăn chưa xong bữa hôm đã lo bữa mai, chỉ cần đề tâm, khó tránh khỏi đau lòng.

Có điều... mới rời khỏi cuộc sống trước kia không lâu, đã quên mất những gì học được rồi sao?

Thở sâu một hơi, nàng ép buộc bản thân phải dứt bỏ suy nghĩ vẩn vơ kia, tiếp tục tiến về phía trước, trong mắt lóe lên quyết tâm chặt đứt mầm tình cảm vừa mới nảy sinh. Bất luận, đó là tình cảm gì! Người còn không thể lưu luyến, nói chi đến hồn ma.

“A Cừu.” Thật bất ngờ, Thiên Chi Dạ bỗng nhiên xuất hiện ở hậu viện. Nhìn thấy nàng liền cười dài, nhô đầu ra khỏi phòng.

Bước chân Mạc Cừu thoáng chốc bị kiềm hãm, lại nhanh chóng tiếp tục, chỉ thản nhiên gật đầu đáp lại tiếng la của hấn.

Không chú ý tới vẻ lạnh nhạt của nàng – Trên thực tế, trước đây Mạc Cừu cũng chẳng tỏ ra nhiệt tình hơn bao nhiêu, chỉ là tâm tình có chút thay đổi mà thôi, Thiên Chi Dạ bỗng nhiên vụt ra khỏi phòng, nhét thứ gì đó vào trong lòng nàng rồi nhanh chóng bay vụt lại.

Mạc Cừu đột nhiên đứng lại, cúi đầu nhìn sinh vật nhỏ đang thu người run rẩy trong lòng mình, đúng lúc bắt gặp một đôi mắt hồng hồng.

“Người...” Trong lúc nhất thời nàng không biết nói gì, không biết nên phản ứng thế nào mới đúng.

Thiên Chi Dạ khoanh tay nhìn từ xa, lạnh nhạt nói: “Nuôi nó cho tốt.” Hấn nhớ mạng máng, nữ nhân hình như đều thích loài động vật này. Chắc nàng cũng sẽ thích nhĩ? Thật ra hấn cũng không xác định lắm, dù sao Mạc Cừu cũng không giống với đa số nữ nhân bình thường.

Không thấy được vẻ dịu dàng cùng chờ mong trong ánh mắt hấn, bàn tay Mạc Cừu bất giác vuốt ve đôi tai của chú thỏ con. Quyết tâm vừa mới thành

lập lại sụp đổ trong nháy mắt, cảm động nồng đậm lập tức thừa dịp dừng mãnh xông vào, làm cho ánh mắt nàng cay cay.

Cổ không để lộ ra ngoài, nàng mưu cầu giả như không có việc gì, cười nói “Người muốn ăn thịt thỏ sao?”

Thiên Chi Dạ cứng đờ, đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn nàng, hung tợn quát, “Cô dám ăn...” Lời nói bỗng dừng ngừng lại, chỉ vì phát hiện khuôn mặt nghiêng ẩn sau mái tóc của Mạc Cửu hình như hơi ửng đỏ, hơn nữa, ý cười làm rung động lòng người trên khóe môi kia thật sự hấn chưa bao giờ được thấy.

Nàng đang vui. Giờ phút ấy, hấn vô cùng xác định, trái tim cũng vì sự xác định này là vô cùng sung sướng.

Mặc dù có thỏ con, Mạc Cửu vẫn không đồng ý chuyện học chơi cờ, khiến Thiên Chi Dạ cảm thấy rất thất vọng. Cũng may, ngày mai là tiết Trung Nguyên, cả ngày hấn mang nặng nhiều tâm sự, không còn tâm trí đâu mà dây dưa chuyện học chơi cờ với Mạc Cửu.

(Tiết Trung Nguyên của người Hán là ngày rằm tháng 7 trùng với lễ Xá tội vong nhân của người Á Đông hay lễ Vu Lan (lễ báo hiếu) của Phật giáo. Vào ngày này, mọi tù nhân ở địa ngục đều có cơ hội được xá tội, được thoát sinh về cảnh giới an lành. Hay theo tín ngưỡng dân gian là ngày mở cửa địa ngục, xá tội cho người chết.)

Trời mưa suốt cả ngày, mãi cho đến chạng vạng mới ngừng.

Những nhà sư trong chùa cử hành pháp hội Phổ Độ, siêu độ cho các cô hồn vô chủ. Vì không có người cúng viếng nên làm rất đơn giản, nhưng các hòa thượng vẫn rất thành tâm nghiêm túc, ngay cả tiểu Giới Trần cũng vậy. Khi màn đêm buông xuống, họ thả hà đăng xuống dòng suối phía sau chùa, tổng cộng chín cái, trôi dọc theo dòng nước, trở nặng những ánh mắt dõi theo đây về thương xót của các hòa thượng.

Mạc Cửu cùng Thiên Chi Dạ đứng ở cánh rừng trông thấy, không ai nói một lời nào. Chờ các nhà sư đi rồi, Mạc Cửu đột nhiên xoay người, hái một chiếc lá vòng gần đó, rồi từ trên người lấy ra một cây nến nhỏ, châm lửa đặt trên chiếc lá.

Chiếc lá mang theo ngọn nến chao đảo trong nước đôi chút rồi trôi đi. Mạc Cửu nhìn theo, ánh mắt mê man mà chăm chú.

Ánh trăng trôi ra khỏi tầng mây. Gió thổi qua rừng cây, mang đến âm thanh rào rạt quen thuộc.

“A Cửu.” Thiên Chi Dạ gọi, ngữ điệu nghiêm túc hiếm thấy.

Mạc Cửu quay đầu nhìn qua hấn.

“Chính là lúc này.” Hấn trầm giọng nói.

“Cái gì...” Tuy Mạc Cửu biết việc hấn muốn nhờ nàng làm sẽ được thực hiện trong tối nay, nhưng lại không biết cụ thể là làm cái gì. Chột nghe thấy lời ấy, không khỏi bối rối.

Chưa kịp hỏi hết câu đã thấy Thiên Chi Dạ tiến đến trước mặt. Trước khi Mạc Cửu kịp phản ứng, hấn đã nghiêng người hôn lên môi nàng.

Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy cánh môi chột lạnh, như có một làn gió lạnh thốc tới, không kịp né tránh, bên tai lại vang lên âm thanh của Thiên Chi Dạ.

“Mượn thân thể của cô dùng một chút.”

Âm cuối còn đang vẩn vút trong không trung, bóng dáng của Thiên Chi Dạ đã biến mất trước mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cuộc chiến an hồn

Editor: Docke

Tiếng ngựa hí vang lên trong đêm vắng, một thân người cao lớn cười trên lưng ngựa trắng, cầm trường thương, phá vỡ sương mù, xuất hiện trước cổng chùa. Gót sắt đạp lên ánh trăng, đuôi dài chạm đất, thần thái vô cùng.

Ánh mắt Mạc Cửu đầy vẻ trù ẻo, khẽ vuốt gáy ngựa hồi lâu. Bỗng nhiên xoay người nhô dậy, quát ngựa phi thẳng xuống núi.

Trăng trôi mây bay, cỏ cây um tùm. Tiếng đàn ông kêu giết, tiếng khóc la của đàn bà trẻ nhỏ phá tan bầu trời đêm, ẩn hiện bên tai, trong lòng Mạc Cửu

trần đầy bi thương.

Phập phồng trên lưng ngựa, trong đầu nàng lần lượt hiện lên những hình ảnh tàn phá.

Trên chiến trường, thiếu niên mặc quân trang màu trắng, tóc đen tung bay, dùng máu tươi tể ngân thương trong tay.

Hoàng hôn buông xuống, nam tử mặc áo dài màu đen dựa người bên hoa, say sưa ngã vào hoa mẫu đơn.

Sóng tay tung hô lượn vòng vang dội, là ai hăng hái, hưởng hết tất cả vinh hoa cùng tôn sùng?

Hoàng hôn mệnh mang thảm đượm cô hoang, là ai bắt đắc đi lại bi thương tụng tụng kinh hết lần này đến lần khác...

Mạc Cửu hoảng hốt.

Gió gào thét bên tai, tiếng sát phạt nhỏ dần. Vó ngựa bước trên bình địa, ánh lửa tận trời, hình ảnh đập vào mắt tựa như sự tái hiện của địa ngục Tu La.

Vài dặm chung quanh, lân quang bay tán loạn trên mặt cỏ xanh. Không biết có bao nhiêu võ sĩ đã bỏ mạng trên vùng đất mệnh mông này. Trường mâu nặng nề bay, tên bắn như mưa, đao kiếm múa loang loáng, máu thịt bay tứ tung, đàn bà trẻ nhỏ đều không ngoại lệ. Ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt khắp nơi, khói đặc ngùn ngụt lên tận trắng, máu tươi nhuộm cả một vùng rộng lớn.

Máu trong người đột nhiên sôi trào, Mạc Cửu không cần nghĩ ngợi, nhắc trường thương, phóng ngựa xông lên chiến trường! Đầu thương đâm ngang quét dọc, trăm ngàn mũi nhọn sắc lạnh, ngân quang lấp lánh, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

“Thiên Chi Dạ, rốt cuộc ngươi cũng đã đến!” Tiếng chém giết đột nhiên ngừng lại. Dưới ánh trăng tròn, một nam tử mặc trường bào màu đỏ cười trên con ngựa đen xuất hiện như Tu La giữa chiến trường chật đầy thi thể.

Mạc Cửu vừa thu lại trường thương trong tay, mũi thương đặt tà tà bên hông ngựa, ánh mắt lạnh lùng đối diện với người trước mặt.

“Chỉ vì bức ta giao chiến một trận, ngươi lại không tiếc tạo nên sát nghiệp, bức thiên hạ không yên?”

Nam nhân ngửa mặt lên trời cười dài, chiến đao vừa vung lên, một vòi máu tươi theo thân đao rơi xuống, phản xạ ánh trăng. Bốn phía đột nhiên im phăng phắc như quỷ vực!

“Mạng sống của đám người này chẳng qua chỉ như kiến cỏ, ngươi đã không thêm đề ý, ta lo đến làm gì?”

Mạc Cửu nắm chặt dây cương, những ngón tay căng thẳng. Nhìn thấy vẻ mặt tàn khốc lại tuấn mỹ của đối phương, hai tròng mắt nổi lên một chút u ám. “Vậy ngươi có biết, tạo nên sát nghiệp này tất sẽ bị đày xuống địa ngục, vĩnh viễn cũng không được đầu thai?” Trước đây hắn đã từng không tin. Nay, hắn không thể không tin.

Trải qua mấy trăm năm, nỗi oan chung quy vẫn còn, ai cũng trốn không thoát. Cho nên, hắn luôn đợi có một cơ hội để xóa bỏ hết nỗi oan khiêng cho đến tận bây giờ. Xây dựng ngôi chùa kia, trồng vườn hoa trong hậu viện, cũng đã qua mấy trăm năm...

Trong nháy mắt, thần sắc người nọ lập tức ngưng trệ, cười lạnh nói: “Nhưng ngươi có biết, thắng khắp thiên hạ không địch thủ, nỗi cô đơn này còn đáng sợ hơn cả địa ngục.” Nói ra những lời này, ánh mắt hắn ẩn hiện lên vẻ cô tịch.

Mạc Cửu lặng lẽ thờ dài. Ngân thương trong tay nhoáng lên một cái, mũi thương chỉ thẳng vào người đối diện.

“Đã vậy, đến đây đi! Hiên Viên Vô Thương.”

Đối phương sung sướng phát ra tiếng cười cuồng dã, tiếng chân cất lên. Ngân thương như rồng, chiến đao như hồng, nháy mắt đã giao tiếp hòa cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời, sát khí như con sóng to thổi quét toàn bộ đất trời.

Có những chuyện, nhất định không thể trốn tránh. Tất cả, đã được định sẵn rồi.

“...Tam giới tứ sanh chi nội, các miến luân hồi, Cửu U thập loại chi trung tất ly khổ hải. Ngũ phong thập vũ, niễn tao cơ căn chi niên, Nam mẩu đông giao, cu triêm Nghiêu Thuấn chi nhựt, Can qua vĩnh tức, giáp mã hựu chinh, trận bại thương vong, cu sanh Tịnh Độ. Phi cảm tẩu thú, La vông bất phùng. Lăng tử cô thương, tảo hoàn hương tĩnh...”

Dù đã dùng ngân thương ngăn trở thể đánh xuống như phong vân hiệp lực của thanh đao, khí kinh vẫn mãnh liệt thốc đến, cắt qua chân khí hộ thể, máu tươi bắn lên. Bạch mã dưới thân lao đảo lùi lại phía sau mấy bước. Ngân thương thuận thể vừa thu lại, mũi thương đã xuất quỷ nhập thần từ dưới nách vọt ra. Một tia sáng lạnh lùng thẳng tắp xuyên thẳng vào ngực Hiên Viên Vô Thương.

Thấy ngực mình bị đâm thủng, ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Vô Thương vẫn không lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại còn khuấy khóa cười to.

“Tâm nguyện đã thành, Hiên Viên Vô Thương, ngươi còn không đi.” Mạc Cửu lạnh lùng thốt, mũi thương xoay tròn một vòng. Thân thể của Hiên Viên Vô Thương liền giống như tám vãi rách, lập tức té rớt, đảo mắt đã biến mất không thấy.

Giết chóc còn đang tiếp tục, tiếng kêu khóc thảm thiết trên chiến trường vẫn còn vang vọng khắp xung quanh.

“Thật xin lỗi, đã làm cô bị thương, A Cửu.” Tay ấn ngực, máu tươi từ miệng vết thương thấm ra. Nàng thấp giọng xin lỗi, thần sắc để lộ một chút bất an. Dứt lời, thờ dài, thu ngân thương còn đang uống máu về đặt bên hông ngựa, rồi vuron tay lấy từ trong người ra chiếc hộp đen chứa Minh tỷ.

Trong nháy mắt khi chiếc hộp được mở ra, một luồng nhiên khí đột nhiên từ trong chiếc hộp lao ra, bắn thẳng lên khung trời. Trong nháy mắt, mây gió bắt đầu vùn vù, che đầy ánh trăng. Trời đổ mưa tầm tã. Khắp đất trời là một mảnh tối ám, chỉ còn lại lân quang màu lục bay nhảy, chơi vui trong mưa, cùng với tiếng hét hò kinh tâm động phách.

Dùng tay, nàng lấy từ giữa hộp ra một khối tỳ ần lạnh buốt thấu xương. Ngón tay dính máu nhẹ nhàng mon trón trên mặt ần, chạm đến những nét khắc quen thuộc, đồng thời cảm nhận được một dị năng cường đại được cất chứa bên trong bắt đầu không an phận, khởi động.

“Đã lâu không gặp, lão hữu (người bạn cũ)” Mạc Cửu khẽ ngâm, không hề vui sướng, chỉ có bi thương.

Khởi động ần, trời đất lặng yên, thế giới âm u, bóng tối bắt đầu lằng lằng cắn nuốt tất cả. Ma trời như mưa, mưa như trút nước, lại không có một tia tức giận, không một tiếng động.

“Âm u giáo chủ, từ mẫn chúng sinh, âm tỳ quyền ra, trăm quý phủ thần.” Tiếng Mạc Cửu thông thả mà trầm ổn vang lên giữa trời đất trống vắng, trong nét chất phác lại lộ ra vẻ ung dung, trong lời nhắc có sự nghiêm cần, tựa như có hai người đồng thời cùng nói chuyện.

Nước mưa dán những sợi tóc của nàng dính bết lên mặt lên cổ. Áo bào nhuộm đầy vết máu của nàng cũng thấm đẫm nước mưa. Nàng ngang nhiên cười trên lưng bạch mã, tay cầm ần tỳ, giống như một pho tượng trong thế giới âm u đang khởi động toàn bộ thế giới thần linh.

Đám ma trời màu xanh lục vốn đang chơi vui hỗn loạn giữa không trung, đột nhiên im phăng phắc, xếp hàng ngăn ngăn lần lượt hội tụ về phía nàng.

Mạc Cửu cúi đầu nhìn chăm chú vào đám lục lân xuất hiện trước mắt càng lúc càng nhiều, trong phút chốc đã như sóng như biển, hai tròng mắt đầy vẻ thương xót. “Các người lưu luyến chờ ở nơi đây đã lâu, khiến người thân không có hồn phách để cúng tế, đau khổ vô mòng. Sinh tử thay đổi liên tục, là việc thường của đạo trời. Con người có đường đi của con người, quý có đường đi của quý. Nếu âm dương lẫn lộn, tất sẽ kéo theo tai họa. Nay tên đầu sỏ đã bị diệt trừ, các người hãy buông bỏ thù hận, tìm đường mà về thôi. Nơi đây không còn là chỗ cho các người ở lâu nữa.”

Lời ấy vừa dứt, chúng hồn giật mình thanh tỉnh. Lúc này mới phát hiện, mình vì lòng thù hận mà lầm chuyễn cơ chế sinh tử, bỗng nhiên quay đầu, không ngờ đã là mấy trăm năm. Không nén nổi hối tiếc, lập tức thôn thức tán đi.

Mạc Cửu chăm chú nhìn theo một ánh lân quang cuối cùng biến mất trong bóng đêm, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Không cần vận dụng âm binh để cưỡng chế áp giải, đương nhiên là điều tốt nhất.

Minh tỷ trở vào hộp, mưa gió ngừng lặng, mây tán trời quang. Trên bầu trời lại hiện lên ánh trăng trong sáng, chiếu rọi cánh đồng hoang vu bát ngát trống trải.

Oán khí phân tán, chiến quỷ thu hồi. Từ nay về sau, Hội Phổ kinh này sẽ không còn những cảnh giết chóc kinh tâm động phách tuần hoàn hàng đêm nữa, tất có thể gây dựng lại vẻ phồn hoa.

Giục ngựa quay lại, yết hầu nàng bỗng nhiên lợm ngọt, một ngụm máu tươi phun ra. Vuron tay đè lên vết thương trên ngực, lại cuống quýt thu tay, sắc mặt phút chốc đỏ bừng, tay chân luống cuống một hồi.

Xua đi ý niệm trong đầu, thống khổ khu lên hai tiếng, nàng bắt lực ghé vào lưng ngựa, mê man mặc cho bạch mã tha về chùa.

“A di đà Phật, Tuệ Minh dẫn tất cả chúng tăng trong chùa cung nghênh điện hạ.” Phương tượng chủ trì giờ hai tay hợp thành chữ thập, dẫn đầu hàng ngũ xoay người về phía nàng hành lễ.

Miền cường khởi động thân thể, Mạc Cửu đảo mắt nhìn qua chín cái đầu tròn bóng trước mặt, cuối cùng dừng lại trên người Giới Trần đang đứng ở cuối hàng người một lát, rõ ràng nhận ra ánh mắt hoang mang kinh ngạc của hắn, không khỏi mỉm cười.

“Hồn cấm đã phá, từ nay về sau có thể buông bỏ tất cả rồi.” Nàng thần nhiên nói, tuột xuống ngựa, suy yếu lao đảo vài bước, lại vừa hay nhìn thấy ánh mắt thâm thiết của Giới Trần.

“Điện hạ từ bi.” Vẻ mặt chủ trì cũng không hề dao động. “Điện hạ bị thương trong người, xin hãy để Tuệ Minh trị liệu cho điện hạ trước.”

Mạc Cửu tựa vào người bạch mã để duy trì thăng bằng, nghe vậy như ngơ ngác. “Không cần, ta sẽ tự mình xử lý. Mấy ngày nay cứ đưa com đến phòng Mạc Cửu đi.”

Đuổi chúng tăng xong, nàng trở lại sương phòng trong hậu viện. Do dự một lát, rốt cuộc vẫn đưa tay về phía vạt áo, tranh thủ lúc thần trí vẫn còn rõ ràng để trị liệu vết thương.

Vừa tỉnh lại, không ngờ mặt trời đã lên cao.

Mạc Cửu mê mang xoa xoa trán, không biết mình đã gặp phải ác mộng gì hay thật sự đã từng trải qua cuộc chiến đáng sợ kia.

“Cô tỉnh rồi à?” Bên tai truyền đến tiếng Thiên Chi Dạ thân thiết hỏi.

Nàng chấn động, định ngồi dậy, không ngờ nơi ngực lại cuộn lên đau nhức, nhịn không được thờ hồng hộc. Bất lực nằm lại xuống giường, nàng cam chịu nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng khẳng định được, tất cả xác thực không phải là mộng.

“Hiên Viên Vô Thương võ công cao cường, ta không có cách nào thắng hắn mà không phải trả giá.” Thiên Chi Dạ thấp giọng giải thích. Làm Mạc Cửu bị thương, trong lòng hắn cũng không thoải mái gì.

“Nếu ngươi thua, có phải là ta cũng không thể giữ được cái mạng này?” Mạc Cửu hỏi, trong lòng có chút buồn phiền. Nàng ở trong quân doanh đã tám năm, cũng trải qua hàng trăm trận chiến, nhưng chưa từng gặp qua trận chiến nào thảm thiết như đêm qua. Đồ căn bản không phải là đánh giặc, mà là giết hại. Khó trách những vong hồn ấy vẫn chậm chạp không thể siêu độ.

“Ta sẽ không thua.” Không chút do dự, Thiên Chi Dạ trả lời một cách đương nhiên, nhưng không hề kiêu ngạo.

Mạc Cửu chưng hửng, nghiêng mặt nhìn qua.

Thiên Chi Dạ đang ngồi bên cửa sổ, vẫn ung dung cao quý như mọi ngày, nhưng hình dáng lại như ẩn như hiện, trông có vẻ không chân thực.

“Ngươi... làm sao vậy?” Trước khi kịp phản ứng nàng đã hỏi ra miệng rồi. Giọng điệu có vẻ ảo não, lại khó nén sự thân thiết.

Thiên Chi Dạ lắc đầu, một lát sau mới nhẹ nhàng nói: “Thân thể con người dương khí rất nặng, hơn nữa, thân cô còn mang sát khí. Ta bám vào trong cơ thể của cô quá lâu, có điểm chống đỡ không được.”

“Hả?” Mạc Cửu miễn cưỡng chống người ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường, có vẻ như không hiểu lời Thiên Chi Dạ vừa nói.

“Kẻ nào từng giết người, thân thể sẽ chứa sát khí. Giết càng nhiều, sát khí càng nặng. Bình khí cũng vậy. Mà cách giết người càng ác độc thì càng... Hồn ma vô chủ e ngại nhất, chính là sát khí.” Thiên Chi Dạ lại không e dè đem nhược điểm của mình nói ra trước mặt Mạc Cửu.

Mạc Cửu nghe vậy giật thót người, không kịp nghĩ nhiều đã đột nhiên nhớ đến một sự kiện khác, lập tức hiểu ra.

“Trước sau ngươi vẫn cùng ta duy trì khoảng cách, là vì chuyện này sao?” Bất luận đang ở đâu, đều đứng cách nhau năm bước. Lúc bơi qua đầm nước hay đi trên con đường hẹp nơi vách đá để vào lăng mộ của hắn, hắn vẫn nắm tay nàng dẫn đường, chẳng phải rất thống khổ sao. Cho nên, khi nàng bị trượt chân rơi xuống vực, lúc hắn kéo nàng lên đã bị nàng đụng vào người, mới đột nhiên trở nên suy yếu như thế. Nghĩ đến đây, nàng lại có chút cảm động, tuy rằng biết rõ mình mới là người vô tội nhất, tự nhiên bị liên lụy lỗi vào nguy hiểm.

Thiên Chi Dạ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Nay cửu âm chi khí đã phá, ngôi chùa này cũng trở thành nơi bình thường giống như những nơi khác. Cô ở lại đây cũng chẳng ích gì. Không lẽ thật sự muốn dùng thân phận nam tử mà sống cả đời hay sao?” Hắn chuyển mở đề tài.

Mạc Cửu rũ mắt nhìn xuống bàn tay mình, khoe môi hiện lên chút chua xót. “Hiện nay thiên hạ đại loạn, ngoại tộc xâm nhập. Nam tử đã khó có thể tự bảo vệ mình, huống chi là nữ nhân?” Nếu không, nàng tội gì phải ẩn nấp trong chùa hoà thượng cũng không muốn tìm đến am ni cô lánh nạn. Trên thực tế, nàng rõ ràng hơn ai hết, không thể tránh khỏi tình thế ép buộc.

“Cũng tốt.” Thiên Chi Dạ nghe hiểu được ý nàng không muốn rời đi, trong lòng bất giác lại nhẹ nhàng thở ra.

Một hồi trầm mặc.

Mạc Cửu biết vết thương của mình đã được băng bó rồi. Tuy Thiên Chi Dạ đã chiếm dụng thân thể nàng, nhưng ý thức của nàng vẫn còn, cho nên mới có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra, cũng có thể tiếp nhận được ký ức cùng cảm thụ đứt quãng của Thiên Chi Dạ.

“Chuyện đêm qua...” Nàng mở miệng, hắn không để chủ trì chữa thương cho nàng, thật ra nàng rất cảm kích.

Thân thể Thiên Chi Dạ cứng đờ.

“Cái tên Hiên Viên Vô Thương kia, thật lợi hại.” Nhận thấy phản ứng rất nhỏ của hắn, Mạc Cửu đột nhiên muốn cười, bèn nuốt xuống lời vốn định nói. Từng trải qua chuyện hai người sống chung trong một thể xác, nàng đột nhiên phát giác ra hình như mình có thể đoán được suy nghĩ của hắn. Hắn tất nhiên vẫn đang bối rối vì chuyện đã chữa thương cho mình – Nghĩ vậy, mặt của nàng bỗng dưng cũng muốn phát sốt.

Thiên Chi Dạ nghe vậy, giảm bớt bối rối, lại có chút hờn giận.

“Còn không phải là bại tướng dưới tay ta sao.” Hắn thấp giọng lầm bầm, lại hơi chút trẻ con.

“Sao?” Mạc Cửu nghe không rõ.

Thiên Chi Dạ ho nhẹ một tiếng, không muốn nhắc đến Hiền Viên Vô Thương nữa. “Ta đã hứa sẽ đáp ứng một nguyện vọng của cô, bây giờ cô có thể suy nghĩ đến nó được rồi.”

“Nguyện vọng...?” Mạc Cửu kinh ngạc, bởi vì chưa từng ôm hy vọng, nàng hầu như đã quên mất chuyện này. Chợt nghe hắn nhắc tới, cảm thấy hơi bất ngờ. “Nguyện vọng ư?” Nàng từng chứng kiến lăng tẩm cùng khả năng khống chế Minh tỳ của hắn, đã tin tưởng nếu muốn vinh hoa phú quý đối với hắn mà nói, chính là một chuyện dễ dàng thôi. Nhưng nàng cần mấy thứ đó để làm gì? Trong thời loạn thế này, cùng lắm chúng chỉ đưa đến họa sát thân mà thôi.

Nhắm mắt lại, Mạc Cửu có chút mờ mịt. Cho tới nay, nàng nếu muốn cái gì đều dựa vào chính mình cố gắng đạt được. Chưa từng có ai hỏi xem nàng có nguyện vọng gì không, mà chính nàng cũng không cho phép mình suy nghĩ đến mấy chuyện xa rời thực tế ấy.

Có thể ăn cơm no, hàng đêm ngon giấc, bình an mà sống – Có lẽ đó mới chính là nguyện vọng lớn nhất của nàng.

“Vậy thì, thiên hạ thái bình đi.” Lại tròn mắt, nàng nhìn về phía hồn ma đã hứa sẽ giúp nàng thực hiện nguyện vọng, như cười như không.

Thiên Chi Dạ ngạc nhiên.

Thiên hạ thái bình, chỉ là thuận miệng nói giỡn thôi.

Giống như Thiên Chi Dạ đã nói, Thiên Chi đã loạn, không khóa Cửu âm. Vương triều hưng bại, quyết định cho những kẻ đương triều. Vua chúa nếu ngu ngốc vô đạo, thì dựa vào Cửu âm chi khí để củng cố giang sơn. Cho nên hắn cũng không lo lắng phá Cửu âm chi khí. Đồng dạng, Mạc Cửu cũng biết rõ muốn thực hiện nguyện vọng thiên hạ thái bình trong tình huống triều chính hủ bại, kẻ thù bên ngoài xâm nhập chẳng thể nào một sớm một chiều mà làm được.

Bởi vậy, chuyện nguyện vọng chỉ đành tạm thời gác lại. Thiên Chi Dạ cũng hứa đợi đến lúc nàng suy nghĩ thật kỹ rồi sẽ nhắc lại.

“Mẫu đơn đã tàn.” Thiên Chi Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nói.

Giới Trần bụng chén cháo từ bên ngoài đi vào.

“Mạc... Điện hạ, xin mời dùng cơm chay.” Tiểu hòa thượng hiển nhiên không nhìn thấy Thiên Chi Dạ. Nó đi đến trước giường, hai tay bưng cháo đến trước mặt Mạc Cửu. Về mặt lúc đầu hơi co quắp một thoáng rồi biến thành kính cẩn.

Mạc Cửu kinh ngạc, sau đó bật cười.

“Điện hạ gì chứ? Tiểu hòa thượng, người còn nhỏ mà đã lắm cảm rồi sao?” Nàng nói, vươn tay ra nựng khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của Giới Trần. “Ta là Mạc Cửu, hai chữ điện hạ có thể để người kêu loạn như vậy à?”

Thiên Chi Dạ ngoái đầu nhìn lại thấy vậy, nheo mắt lại, mày nhướng lên, trong lòng có chút bất mãn. Hai người đã từng đồng sinh cộng tử, Mạc Cửu lại chưa từng tỏ ra thân thiết với hắn như thế.

Giới Trần nghe vậy hơi ngẩng đầu lên, có chút do dự nhìn về phía Mạc Cửu. “Nhưng mà, tối hôm qua...” Tối qua phương trượng chủ trì đúng là đã gọi như thế mà.

“Tối qua, không phải ta.” Mạc Cửu cười cười, đưa tay ra tiếp nhận chén cháo.

Ánh mắt Giới Trần sáng lên. Tuy rằng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên nó rất tin lời nàng nói. Dù sao, bình thường cũng không thấy chủ trì tôn kính Mạc Cửu sư huynh như vậy.

“Huynh đang bị thương, để Giới Trần dứt cháo cho, sư huynh.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cuộc đã không còn vẻ kính sợ, khôi phục lại vẻ thân thiết bình thường.

Nói xong, hắn né tránh bàn tay đang đưa ra của Mạc Cửu, đứng gần một chút, múc một thìa cháo, thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng nàng.

Về hôn giận càng lúc càng dày thêm trên khuôn mặt Thiên Chi Dạ. Hắn đột nhiên cảm thấy tiểu hòa thượng thật sự chướng mắt vô cùng.

“Mạc Cửu sư huynh, huynh rửa mặt xong trông thật đẹp.” Giới Trần bỗng nhiên thốt ra một câu, Mạc Cửu đang chuẩn bị nuốt cháo xuống lập tức bị tắc vào khí quản, ho một trận kịch liệt, tác động vào vết thương trên ngực, đau đến mức suýt khóc.

Thiên Chi Dạ vội vàng đứng lên, bước nhanh đến trước giường, cánh tay đang định vươn ra lại rút trở về, ánh mắt đầy vẻ ảo não. Hắn chỉ là hồn ma, chẳng thể làm được gì, còn thua kém một tiểu hòa thượng. Mấy trăm năm qua, lần đầu tiên hắn cảm thấy bị ai như thế khi ý thức được hiện thực này.

Giới Trần bị hoảng sợ, chạy vội ra đặt chén cháo lên bàn rồi quay lại vỗ lưng cho Mạc Cửu.

Một lát sau, Mạc Cửu mới dừng lại được, nhưng miệng vết thương cũng đã bị đánh rách toí tả, máu chảy ướt đầm tấm vải băng bó, nhiễm đỏ ra quần áo bên ngoài. Nàng đau đớn tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại thở dốc.

“Sư huynh, vết thương của huynh chảy máu rồi, đệ giúp huynh bôi thuốc lại nhé.” Giới Trần nhìn thấy máu thấm ra đồ tui, có chút hoảng hốt.

Lời vừa nói ra, Mạc Cửu cùng Thiên Chi Dạ đều cả kinh.

“Không cần. Ta đói bụng lắm, đệ đem cháo lại đây đi.” Mạc Cửu mở to mắt, có chút suy yếu chuyển dời lực chú ý của Giới Trần. Có trời mới biết, nàng đã đau đến mức chẳng còn chút cảm giác thèm ăn nào.

Thiên Chi Dạ lui ra phía sau từng bước, ánh mắt thâm sâu mơ hồ di động một chút cảm xúc phức tạp.

Miền cưỡng ăn thêm mấy thìa cháo nữa, Mạc Cửu liền lấy cớ muốn nghỉ ngơi, đuổi Giới Trần đi.

“Mạc Cửu, ta giúp cô băng bó lại.” Cửa đóng lại, Thiên Chi Dạ mới nói với Mạc Cửu lúc này đã nằm xuống chop mắt nghỉ ngơi.

Mạc Cửu chẳng buồn động mắt, mắt tinh thần nói: “Không cần, ta ngủ một giấc là khỏe lại thôi.” Cũng không phải là lần đầu tiên bị thương, cũng không phải chưa từng chịu qua vết thương nghiêm trọng nào, nàng có chút bất cần.

Không nghe thấy Thiên Chi Dạ nói gì nữa, tưởng rằng hắn đã bỏ đi. Đang lúc Mạc Cửu mơ màng muốn ngủ, đột nhiên lại cảm giác được quần áo khẽ động. Nàng cả kinh, mở mắt ra, phát hiện Thiên Chi Dạ đang ngồi bên giường, cời quần áo của nàng.

“Ngươi...” Nàng mở miệng, lại bị ánh mắt sắc bén của hắn lườm cho nuốt lời trở vào.

Con ma này, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không cho phép làm trái. Thời gian quen biết tuy rằng không lâu, nhưng đối với điểm này Mạc Cửu vẫn biết khá rõ. Nàng vốn không thích làm mấy chuyện vô ích, huống chi, lúc này cũng chẳng còn sức lực.

“Nam nữ thụ thụ bất thân...” Bất lực thì thảo một câu, nàng lại nhắm mắt lại, mặt đã có chút nóng lên. Tuy rằng đêm qua hắn cũng đã giúp nàng chữa thương rồi, nhưng loại chuyện thế này dù sao cũng không thể thích ứng được.

Thiên Chi Dạ tức giận trừng mắt lườm nàng một cái, bàn tay đang cời áo lại không khống chế được, bắt giắc run lên nhẹ, sắc mặt còn khó coi hơn cả Mạc Cửu – vì bị mất quá nhiều máu mà tái nhợt dị thường. Dựa vào quá gần, sát khí trên người Mạc Cửu làm cho hắn, vốn đã có chút suy yếu, càng thêm khó chịu.

Ngoại trừ vết thương bị đao khí gây ra đêm qua, trên người Mạc Cửu còn có nhiều vết sẹo cũ to nhỏ khác nhau. Đêm qua trong lúc rửa sạch vết thương cho nàng, hắn đã chú ý đến chúng. Có thể thấy được, những ngày tháng trước đây nàng đã sống như thế nào.

Không thể nói rõ vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy những vết sẹo tàn phá thân thể, hắn bất giác cảm thấy rất khó chịu.

“Cô còn xem mình là nữ nhân không vậy?” Hắn vừa đáp thảo được vừa chậm rãi nói. “Có nữ nhân nào mang sẹo đầy mình giống cô không chứ? Lại có nữ nhân nào thân thể xấu xí giống cô không?” Tuy trong lòng cũng không biết là thân thể cô xấu đến cỡ nào, nhưng lời hắn thốt ra cũng rất trực tiếp, rất gắt gao. Thiên Chi Dạ cảm thấy tức giận, lại không biết mình đang tức cái gì.

Mạc Cửu bị nói què đến nỗi quên mất chuyện này đáng ngượng đến mức nào. Biết rõ hắn không có ác ý, nhưng vẫn có chút xấu hổ. “Khụ... Đó là sự thật, điện hạ. Cho dù ta không muốn, cũng không có biện pháp.” Tội qua sau khi hắn giúp nàng xử lý vết thương xong, vì ngại thân thể nàng quá dơ bẩn sẽ làm hại đến vết thương nên đã giúp nàng tẩy rửa sạch sẽ. Chuyện này đã dẫm nát mặt mũi nàng dưới lòng bàn chân rồi. Nàng thật sự không thể khiến mình xấu hổ thêm nữa.

Thiên Chi Dạ bắt đắc dĩ thờ dài, không nói gì nữa, tiếp tục đắp thảo dược xong lại giúp nàng băng bó vết thương một lần nữa.

Hôm đó, sau khi băng bó vết thương cho nàng xong, Thiên Chi Dạ liền biến mất. Cả mấy ngày liền đều không thấy bóng dáng.

Tuy Giới Trần mỗi lúc rảnh đều ghé đến nói chuyện với nàng, tuy rằng những ngày sau đó nàng đã có thể kéo thân thể thương tật ra ngồi trước cửa thềm đá nhìn ngắm những đóa hoa mẫu đơn đã tàn rũ, nhưng Mạc Cửu vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Buổi tối rốt cuộc đã không còn nghe thấy âm thanh sát phạt nữa, hiển nhiên là sau đêm đó, tất cả oan hồn đều đã được siêu độ. Không còn âm thanh kia, vào ban đêm, ngôi chùa trên thâm sơn này có vẻ im lặng quá mức, thậm chí còn có chút tịch mịch.

Hắn còn có thể xuất hiện nữa không? Vuốt ve con thỏ con trong lòng, nàng neho mắt nhìn mây trên trời, cứ tự hỏi mình hết lần này đến lần khác.

“Ta dẫn cô đến một nơi.” Thiên Chi Dạ xuất hiện lại, đã là nửa tháng sau. Hắn vẫn mặc áo dài màu đen, câu nói đầu tiên khi gặp mặt chính là như thế.

Thời điểm đó, Mạc Cửu đang ngồi trên thềm đá hóng mát. Trăng là trăng non, ánh mắt hắn ngời sáng lạ thường, tựa như những ngôi sao trên trời. Nhìn thấy Thiên Chi Dạ xuất hiện trước mặt với tinh thần phấn chấn như vậy, trong lòng nàng vốn rất mừng rỡ, lại vì nghe thấy câu nói của hắn mà thay đổi sắc mặt.

“Không đi.” Nàng cự tuyệt thẳng thừng. Đã từng có một bài học, nàng sao có thể giẫm lên vết xe đổ lần nữa. Thương thế đã gần lành lại, nhưng cũng không nhất thiết vô duyên vô cớ lại cùng hắn đi liều mạng.

“Lần này không có nguy hiểm.” Thiên Chi Dạ thân nhiên nói.

Mạc Cửu lắc đầu. Lần trước hẳn cũng nói chuyện nhờ nàng làm không khó, kết quả, thiếu chút nữa nàng đã mất luôn cái mạng nhỏ.

“Cô không tin ta?” Thiên Chi Dạ nhú mày hỏi, giọng nói vô cùng ôn hòa.

“Không phải. A... trời sắp tối rồi, đi ngủ thôi.” Mạc Cửu nhận thấy có nguy hiểm, vội vàng đứng dậy. “Ngày mai gặp, điện hạ.” Nói xong, xoay người đi vào phòng.

“A Cửu!” Thiên Chi Dạ dịu dàng gọi, thân hình nhoáng một cái đã đứng chắn phía trước nàng.

Mạc Cửu thở dài, lùi lại mấy bước. Biết hẳn sẽ bị sát khí trên người mình làm hại, nàng sao có thể nhẫn tâm đụng vào hẳn. “Nói đi, lần này lại muốn đi đâu?” Nếu là lãng tâm của hẳn, có đánh chết nàng cũng không đi.

“Đến... Hội Phở kinh.” Thiên Chi Dạ vốn muốn nói ‘Đến lúc đó khắc biết’, nhưng vừa thấy ánh mắt khó chịu của Mạc Cửu, lập tức sáng suốt sửa miệng.

“Không nguy hiểm?” Mạc Cửu xác định lại một lần nữa.

“Không.” Thiên Chi Dạ lắc đầu, ánh mắt lộ ra ý cười, lại có chút buồn bực.

“Vây đi thôi. Đi sớm về sớm, ta còn phải ngủ nữa.” Mạc Cửu bắt đắc dĩ, hình như mỗi lần đều bị hẳn dụ dỗ ăn sạch. Trong lòng không khỏi cảm khái, thành ma rồi quả nhiên chiếm lợi thế hơn rất nhiều.

Đi ra khỏi chùa, lại đến con đường xuống núi.

“Sau này ngươi còn ở trong chùa nữa không?” Nhìn bóng dáng thon dài phía trước, Mạc Cửu nhìn không được hỏi.

Hoa mẫu đơn đã tàn, cánh đồng hoang vu chứa đầy oan hồn cũng đã độ. Mấy ngày nay hẳn không đến, nàng không biết có phải vì nguyên nhân này hay không. Nếu đúng như vậy, như vậy... Nàng than thầm. Nàng nghĩ, nàng cần có thời gian để thích ứng với việc không có hẳn bên cạnh.

Thiên Chi Dạ dừng lại, quay đầu, trong mắt toát ra một chút ánh sáng kỳ quái.

“Sao vậy?” Mạc Cửu bị hẳn nhìn mà tim đập loạn, không được tự nhiên hỏi.

Thiên Chi Dạ mấp máy môi giống như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ lắc đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Mạc Cửu mỉm cười tự giễu, không thêm nhắc lại.

Trăng non mờ ảo, ánh sao sáng ngời, gió đêm phất qua đầu ngọn cỏ mang theo ý thu lạnh lạnh.

Không biết đã đi được bao xa, phía trước mờ mờ hiện ra ánh đèn, tiếng sáo trúc như ản như điện. Rời khỏi rừng cây um tùm là đến một con đường lớn. Trên đường đèn đuốc sáng trưng, xe cộ tấp nập, náo nhiệt phi phàm.

Nơi này mọc ra nhiều tòa thành trì từ khi nào vậy?

Mạc Cửu đứng ở phiên đá bằng phẳng trên đường nhìn dòng người đi đường tới tới lui lui sát ngay bên cạnh, trong lòng vô cùng nghi hoặc. Rõ ràng nàng nhớ rằng, cánh đồng hoang vu này trong vòng hơn mười dặm hoàn toàn không có bóng người, chứ đừng nói đến mấy tòa kiến trúc có thể sánh ngang với đế đô đại thành trước mắt. Huống chi, một nơi phồn hoa yên ổn như vậy, trên toàn bộ Thiên Chi quốc đều rất khó gặp.

“A Cửu, mau lên.” Thiên Chi Dạ đứng cách đó không xa. Thân hình thon dài dường như muốn dung nhập vào trong những ánh đèn rực rỡ.

Mạc Cửu nhú mày, cố gắng dứt bỏ nghi hoặc trong đầu, vội vàng đuổi theo.

Đèn hoa sáng như ban ngày, bóng đêm âm đạm. Thiên Chi Dạ đột nhiên đón nhận Mạc Cửu đang đi tới, vươn tay bắt được tay nàng.

Mạc Cửu cả kinh, chỉ cảm thấy trên tay lạnh lẽo, lại không có cảm giác chân thật. “Thiên Chi Dạ, ngươi...” Chẳng phải hẳn không chịu nổi sát khí trên người mình sao?

Thiên Chi Dạ thâm trầm nhìn nàng. “Đồng người, đi tách ra cô sẽ bị lạc mất.” Hẳn nói, thanh âm bình tĩnh thản nhiên.

Mạc Cửu à một tiếng, không cần nhiều lời nữa, trái tim lại rõ ràng đập nhanh hơn vài phần.

“Nơi này chính là Hội Phở kinh.” Hai người sóng vai đi trong đám người, Thiên Chi Dạ thản nhiên giới thiệu. “Là quốc đô của tiền triều, mới từng được phồn hoa như thế.”

Mạc Cửu ừm một tiếng đáp lời, lại có chút suy nghĩ.

Thiên Chi Dạ nhìn thẳng phía trước mà đi, trong ánh mắt ản ản chứa một chút bi thương. “Đột nhiên chỉ trong mười ngày, dân chúng trong thành bị giết hại hầu như chẳng còn một ai. Ngay cả đứa trẻ mới vừa sinh ra cũng không được buông tha. Ngọn lửa diệt thành bốc cháy ngùn ngụt trong suốt mấy tháng,

cả tòa để đồ hóa thành một đồng tro tàn.”

Mạc Cửu nghe vậy dừng lại, tự dưng tóc gáy trên lưng dựng đứng. “Mạc A Cửu từ nhỏ chưa từng đọc sách, điện hạ đừng có hù ta.” Không đọc sách là sự thật, không nhận biết được một con chữ cũng là sự thật. Chưa đọc sách sử, cho nên đối với chuyện Thiên Chi Dạ chưa làm đế vương lại được dựng lăng an táng theo cấp bậc đế vương... mấy chuyện này nọ nàng hoàn toàn không biết gì cả, càng không cần phải nói đến chuyện tiền triều. Huống chi, sách sử cũng không phải là loại sách mà người bình thường muốn đọc là có thể đọc được.

Thiên Chi Dạ không giải thích gì thêm, lời kéo nàng đi vào một tòa tử lâu hoa lệ.

“Ta không mang theo tiền...” Mạc Cửu không chịu vào. Trên người nàng không có một xu, Thiên Chi Dạ lại là một hồn ma, đi vào như vậy không phải là tự chuốc lấy khinh thường sao.

Nhưng nàng còn chưa nói hết lời, ông chủ tử lâu đã đích thân ra nghênh tiếp, kính cẩn mời hai người đến một nhà gian ở lầu 3, còn dâng trà hương, điểm tâm.

“Ông ấy nhìn thấy ngươi.” Đợi ông chủ lui ra rồi, Mạc Cửu mới kỳ quái hỏi, trong lòng có chút không yên.

Thiên Chi Dạ cười cười, khẽ gật đầu.

*Tứ sinh ba cõi nhờ ân,

Luân hồi sáu đạo lụy thân đã nhiều

Nguyện cầu báo chướng đều tiêu ,

Mười loài Chín cõi An, Siêu vạ toàn !

Trần gian duyên nghiệp làm than

Nguyện tiêu tất cả tội mang nhiều loài .

Bão lụt đói khát nạn tai,

Nam hòa Đông thuận như đời Thuần Nghiêu !

Nghiệp phiền khổ chướng tiêu điều,

Trận vọng binh tướng nguyện siêu liên hồng

Nhân hòa địa lợi đều thông,

Chim bay thú chạy bấy vòng chó vương.

Cô thân lãng tử tha hương

Mau về quê mẹ trọn thương nghĩa tình...

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hội phổ kinh

Editor: Docke

Cửa sổ nhà gian nhìn hướng ra một cái hồ lớn. Lúc này, trên hồ thuyền hoa dập dềnh, đèn cung đình lấp lánh sáng trưng. Tiếng sáo trúc đàn huyền chính là đến từ phía đó. Rõ ràng là nơi cấm túc như thế, lại làm cho trên người Mạc Cửu ứa ra hàn khí từng trận.

“Hiên Viên Vô Thương là người Phong Liêu, cũng chính là vị vua sáng lập ra nước Viêm mà hiện tại đang xâm chiếm Thiên Chi.” Thiên Chi Dạ tiếp tục đề tài lúc nãy. Giọng điệu không nhanh không chậm, nhưng không hiểu sao vẫn làm cho trong lòng Mạc Cửu náo loạn. “Khi đó, triều chính tiền triều hủ bại, còn tồi tệ hơn cả Thiên Chi của hiện tại. Dân chúng bốn phương làm than, trong kinh thành lại là cảnh thái bình ăn mừng ca múa, sống mơ mơ màng màng.” Nói đến đây, hần khe khẽ thở dài.

Nên khi ngoại tộc xâm nhập, dân chúng tạo phản là chuyện rất bình thường. Vì thế, giống như những triều đại sắp sửa bại vong khác, khói lửa nổi lên bốn phía, giang sơn tàn phá, còn người đương quyền cùng các triều thần lại vẫn hàng đêm sênh ca, hoang đấm vô độ. Ở Nam Vực, Thiên Chi Thị nhân cơ hội quật khởi, thành lập vương triều Thiên Chi. Thiên Chi Thánh Hùng xưng đế, Thiên Chi Dạ lúc đó là vị hoàng tử thứ mười hai.

“Hiên Viên Vô Thương hùng tài đại lược, là nhân tài hiếm thấy nhưng lại si mê võ thuật, cuồng say chiến tranh. Hơn nữa, năng lực của hắn mạnh mẽ, quả thật là chưa bao giờ gặp được địch thủ xứng tầm.” Thiên Chi Dạ tự châm cho mình một ly trà, vừa uống vừa nói.

Mạc Cửu thấy thế, bất giác cũng đưa tay ra bưng ly trà, lại bị Thiên Chi Dạ ngăn cản.

“Trà này cô không thể uống được.”

Mạc Cửu ngẩn ra, nghĩ nghĩ, lại chuyển sang gấp điểm tâm.

“Điểm tâm ấy, cô cũng không ăn được.” Thiên Chi Dạ lại ngăn trở nàng.

Mạc Cửu trầm mặc thu tay, thầm nghĩ có phải mình nên tức giận, sau đó phát tay áo mà đi hay không. Những nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn ngồi yên tại chỗ, ngay cả một chút di động cũng không có.

Ngoài cửa sổ truyền vào tiếng đàn hát của ca nữ. Một con thuyền hoa tấp đến gần cửa sổ, bên trên trang trí lộng lẫy, lại có hơn mười cô gái xinh đẹp hoặc ngồi hoặc đứng trên boong, đang nô đùa trên chèo lẫn nhau, chẳng thèm để ý đến ánh mắt của người bên ngoài.

Như vậy mới gọi là nữ nhân chứ – Mạc Cửu nghĩ. Mái tóc kết vân, dáng người thướt tha, trang điểm điểm lệ, nụ cười e ấp duyên dáng... Cẩn thận ngắm lại, nàng thật sự chẳng ra dáng nữ nhân chút nào, thậm chí có nhiều lúc, ngay cả nàng cũng quên mất mình là một nữ tử.

“Cô như bây giờ cũng tốt lắm mà.” Bên tai đột nhiên vang lên một câu không đầu không đuôi của Thiên Chi Dạ, nàng quay đầu nhìn lại.

Thiên Chi Dạ một tay cầm hồ, một tay cầm chén như kiểu đang châm trà chứ không nhìn nàng.

“Ta cũng thấy là rất tốt.” Mạc Cửu gật đầu đồng ý.

Miệng hồ trong tay Thiên Chi Dạ sánh một cái, nước trà đổ ra một chút. Dương mắt, hắn bắt gặp ánh mắt không hề ẩn chứa ý tứ vui đùa của Mạc Cửu, sau đó khe khẽ thở dài. “Có lẽ ta cũng không cần lo lắng cho cách sống của cô.”

Mạc Cửu gật đầu cười, “Vì sao người phải lo lắng?” Không thể phủ nhận, khi nghe đến hắn nói ra hai chữ ‘lo lắng’, trong lòng nàng nảy sinh một cảm giác khác thường.

Thiên Chi Dạ lại thở dài, “Ta đã cho rằng chúng ta là bằng hữu.” Hắn nghĩ, bằng hữu có vẻ thích hợp với mối quan hệ của hai người.

“Bằng hữu...” Mạc Cửu xuất thần, có chút cảm động, nhưng hình như lại có chút mất mát khó hiểu. “Ừm.”

Nghe thấy nàng hiển nhiên đồng ý với cách nói của mình, Thiên Chi Dạ lại trầm mặc.

Nửa ngày cũng không thấy Thiên Chi Dạ lên tiếng, Mạc Cửu nhin không được phải mở miệng. “Người bắt đầu nói đến Hiên Viên Vô Thương.” Trải qua cuộc huyết chiến đêm đó, nàng nghĩ, hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà nhắc đến người này.

Thiên Chi Dạ nhìn nàng một cái, có chút buồn bực. Không thể nói rõ vì sao, hắn luôn không thích chuyện nàng cảm thấy hứng thú đối với cái tên Hiên Viên Vô Thương, tuy rằng đề tài này là do hắn nhắc đến trước.

“Bởi vì chưa bao giờ bị đánh bại, cho nên hắn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những người thiện chiến.” Buồn bực thì buồn bực, hắn vẫn cứ mở miệng nói. Không vì điều gì khác, chỉ muốn kể lại cho nàng nghe tất cả những gì mình đã trải qua. Hắn sợ hãi, một ngày kia, hắn sẽ quên. Tựa như trước khi Mạc Cửu đẩy cửa gian phòng đó, hắn chỉ biết mình hình như đang chờ đợi điều gì, lại quên mất vì sao mình phải ở nơi đó mỗi ngày đều tưng tưng kinh, cũng quên mất đến tận cùng là đang chờ đợi cái gì.

“Bởi vì thời thiếu niên ta vô tình chiếm được Minh tỷ, có thể điều động âm binh, cũng là bách chiến bách thắng. Hơn nữa, phàm là những cuộc chiến có ta tham dự, trời đất đều biến sắc, mưa sa gió giật. Lâu ngày, liền được phong tặng danh hiệu Chiến Thần.”

Mạc Cửu từng được chứng kiến lực lượng Minh tỷ, không khỏi đồng ý vô cùng. Thầm nghĩ, nếu mình gặp hắn trên chiến trường, có lẽ cũng sẽ tưởng hắn là thần.

“Vì danh hiệu đó, Hiên Viên Vô Thương mấy lần hạ chiến thư với ta. Nhưng khi đó ta đang giúp phụ hoàng bình định dị tộc ở vùng duyên hải Đông Nam, hơn nữa cũng đã phiền chán vô sự sinh can qua, nên không để ý đến.” Nói đến đây, ánh mắt Thiên Chi Dạ lộ ra vẻ hối hận thâm trầm mà vô hạn. “Nếu ta biết hắn là một gã cuồng, tất sẽ không khinh thường sự khiêu chiến của hắn.”

Mạc Cửu nghe vậy, lại liên hệ đến những lời hắn đã nói trên đường đi, trong lòng không khỏi dậy lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Tạm dừng một lúc, Thiên Chi Dạ như đang nhớ lại, hoặc là đang bình phục nỗi lòng. Qua một hồi lâu mới nói tiếp.

“Lúc ấy chúng ta cũng không có ý động đến Hội Phở kinh, chỉ là chuẩn bị dùng phương thức dọn sạch bên ngoài, cô lập bên trong, sau đó có thể không phí một binh một tốt ếp chúng quý hàng. Không ai có thể ngờ được, Hiên Viên Vô Thương nhìn thấu chiến lược của chúng ta, lại dám to gan lợi dụng thể lực khắp nơi kiểm chế tình thế, suất lĩnh thiết kỵ Phong Liễu, một mình xâm nhập thẳng vào Hội Phở kinh.”

“Mục đích của hắn chỉ là muốn bức ta ngênh chiến, lại không ngờ rằng sau khi ta bình định Đông Nam, vì không hợp khí hậu nơi đó mà lâm bệnh nặng, căn bản không kịp hồi kinh.”

Tự thuật lại câu chuyện xưa này, Thiên Chi Dạ giống như rơi vào một cơn ác mộng. Thần sắc ngây ngốc, ly trà nắm trong tay hồi lâu cũng chưa uống đến một ngụm. Mãi đến khi lơ đãng ngước mắt lên, phát hiện Mạc Cửu đã rũ bỏ dáng vẻ lười nhác ngày thường, gần như nín thở chăm chú lắng nghe mình nói, mới chậm rãi hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, khôi phục lại dáng vẻ thông dong.

Vì thế, Hiên Viên Vô Thương sau khi công chiếm được Hội Phở Kinh – vốn đã suy yếu không chịu nổi một kích, đã dùng thủ pháp ‘Đồ thành’ cực đoan để khiêu khích Thiên Chi Dạ vì đã không tiếp nhận lời khiêu chiến của hắn, khiến cho đế kinh phồn hoa giàu có và đông đúc chỉ trong phút chốc trở thành một đồng phế tích. Có lẽ sát nghiệt quá nặng, khi Hiên Viên Vô Thương hủy thành đã bị một cơn chó giữ thành cản trở. Chẳng phải là vết thương nghiêm trọng gì, nhưng hắn vẫn ngã xuống trên đồng phế tích do chính tay hắn hủy diệt, rốt cuộc không thể trở về Bắc Vực được nữa.

Chết mang hận, hồn bất an. Sau khi Thiên Chi Dạ thống nhất thiên hạ, Hội Phở kinh lại vì hàng đêm đều nghe thấy tiếng quỷ khóc, tiếng sát phạt mà không ai dám ở, cuối cùng trở thành một cánh đồng hoang vu.

Lặng im đã lâu, Mạc Cửu mới thông thả và bình tĩnh nói: “Vậy là, người đang muốn nói cho ta biết... Chỗ ta đang ở là một tòa thành ma, đúng không?”

Thiên Chi Dạ nhìn về phía nàng, ánh mắt bi thương.

Lúc này, tiếng gà gáy từ nơi xa xa truyền đến.

Thật sự là một tòa thành ma sao? Hay tất cả chỉ là ảo giác của mình?

Mạc Cửu đứng bên hồ nước đầy bèo và những thực vật tạp sinh, nhớ lại cảnh tượng được chứng kiến khi ngồi trên lầu đêm đó, không khỏi hoảng hốt.

Hôm ấy vừa khi gà gáy sáng, Thiên Chi Dạ liền dẫn nàng rời khỏi chỗ đó. Mấy ngày tiếp sau nàng đều nghĩ đến chuyện này, nghĩ đến tòa thành kia cùng với gian lầu trong thành và những cô gái trên thuyền hoa. Rốt cuộc vẫn không thể nhìn xuống được, bèn lần theo con đường nhỏ trong trí nhớ tìm đến nơi đây.

Gió thổi lên những ngọn sóng, ánh mặt trời chói chang. Trước mắt chỉ là một cánh đồng hoang vu không có sức sống, làm cho người ta không thể nào liên hệ đến cảnh phồn hoa cẩm tú trước kia.

“Thiên Chi Dạ.” Nàng đột nhiên gọi, biết hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh.

Không nghe thấy trả lời.

“Nếu người nói oan hồn đã tán, vì sao nơi này ban đêm vẫn còn xuất hiện Hội Phở kinh?” Là ma hay ảo giác?

Lời nói của nàng lạc lõng giữa bầu trời xanh lam, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cỏ xào xạc.

Thật lâu sau,

“Bởi vì bọn họ không phải oan hồn, mà là cô hồn lưu luyến cảnh phồn hoa khi còn sống, lại không có nơi để về, không có người cúng tế. Ta đã dùng thần lực của Minh Tỷ tạo nên tòa thành hư vô này cho bọn họ, để bọn họ không còn phải trôi giạt khắp nơi... A Cửu, cô nói xem, dân chúng trong thiên hạ này có thể sống những ngày tháng thái bình như thế không?” Thiên Chi Dạ xuất hiện trong đám cỏ hoang, lặng lẽ nhìn Mạc Cửu.

Mạc Cửu ngẩn ngơ, đột nhiên hiểu ra. Thì ra hắn vẫn canh cánh trong lòng cái nguyện vọng mà mình thuận miệng nói bậy. Trong lúc nhất thời, trong lòng lại dấy lên một thứ cảm xúc khó tả.

“Thiên Chi Dạ, hòa thượng trong chùa nhiều như vậy, vì sao người cố tình muốn tìm tới ta?” Nàng vẫn có nghi vấn này. Trước kia lười hỏi, là vì không quan tâm. Hiện tại lại rất muốn biết, chỉ vì, từ khi Thiên Chi Dạ nói bọn họ là bằng hữu, trong lòng của nàng, hắn đã không còn là một sự tồn tại nhỏ bé nữa.

“Bởi vì sinh hồn của họ đã bị câu mất, không thể dựa vào Minh tỷ.” Thiên Chi Dạ đưa ra đáp án.

Mạc Cửu có chút bất ngờ, lại không hỏi thêm nữa mà nghĩ đến một chuyện khác. Nhịn hẳn một hơi vẫn phải hỏi: “Người... nửa tháng qua vì sao người không xuất hiện?” Vô duyên vô cớ biến mất như vậy, cứ làm cho nàng cảm thấy canh cánh trong lòng.

Không ngờ nàng lại chú ý đến việc này, đầu tiên Thiên Chi Dạ ngạc nhiên, sau đó lại nhìn không được khóe môi cong lên, ngay cả đáy mắt cũng đầy ắp ý cười. Ngước mắt, liền thấy trời xanh mây trắng, cỏ hoang hồ phế đã nhìn quen mấy trăm năm nay bỗng trở nên tốt đẹp lạ thường.

“Cô quan tâm ta ư, A Cửu.” Hắn vạch trần sự thật, trong giọng nói bình tĩnh có lẫn nỗi vui sướng không thể che giấu.

Mạc Cửu mặt nóng lên, lại bộc trực thừa nhận. “Đương nhiên, ngươi đã nói chúng ta là bằng hữu mà.”

Nghe vậy, ánh mắt Thiên Chi Dạ trầm ấm, trong vẻ tươi cười lại xen chút chua xót khó hiểu. “Bằng hữu sao...” Hắn thấp giọng. Khi ánh mắt nghi hoặc của Mạc Cửu chiếu tới, mới dương cao thanh âm, đúng lý hợp tình nói: “Nửa tháng qua ta đi kết bạn.” Trên thực tế hắn luôn ở đây, nhưng vì giúp nàng chữa thương mà âm hồn bị hao tổn, không thể hiện hình. Không nói ra, là vì không muốn làm cho nàng cứ mãi lo lắng về những chuyện đã qua mà thôi.

Kết bạn? Mạc Cửu mê mang ở một tiếng, cảm thấy có chút không đúng, lại không thể vạch ra là không đúng chỗ nào. Thiên Chi Dạ nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ hiếm có của nàng, nhin không được cười trộm.

“Thiên Chi Dạ.” Mạc Cửu không phát hiện, lấy lại tinh thần, gọi.

Nghe thấy tiếng gọi của nàng có vẻ rất nghiêm túc, Thiên Chi Dạ quay đầu lại.

“Ngươi... nếu ngày nào đó ngươi phải rời khỏi, nhất định phải nói trước với ta một tiếng.” Tuy rằng mấy ngày nay hắn thường xuyên bầu bạn bên cạnh nàng giống như mấy ngày trước tiết Trung Nguyên, không hề nhắc đến việc sẽ rời đi, nhưng người và ma khác biệt, ngày chia ly sớm muộn gì cũng sẽ đến. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, nàng liền cảm thấy – một cách khó hiểu, phiền muộn và... không nỡ.

Thiên Chi Dạ trở nên trầm mặc. Hắn đã ở đây mấy trăm năm, vong hồn không ngày không tháng, thời gian tựa hồ như vĩnh viễn không bao giờ tận. Nhưng khi cơ hội giải thoát chân chính đã đến, hắn lại không có cảm giác vui mừng.

Không thể rời bỏ...

Nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu lắm, là không rời bỏ được vinh quang đã qua cùng tội nghiệt, hay là không thể rời bỏ người bạn mới quen chưa đầy một tháng – Mạc Cửu.

“A Cửu...” Hắn cất tiếng gọi, hơi do dự.

“Gi vậy?” Mạc Cửu đáp, trong lòng lại có chút không yên.

“Nguyên vọng của cô nhất định phải là thiên hạ thái bình sao?” Hắn vốn định hỏi nàng có đồng ý cả đời đều ở lại nơi này cùng hắn hay không, nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi.

Mạc Cửu ngạc nhiên, rồi sau đó mỉm cười. “Chỉ là thuận miệng nói thôi, ngươi cũng tin ư?”

Thiên Chi Dạ nhẹ nhàng thở ra. “Trước khi giúp cô đạt thành nguyên vọng, ta sẽ không rời đi.” Hắn biết đây chỉ là lấy cớ, nhưng quan hệ giữa hai người bọn họ, hình như cũng chỉ có thể dựa vào cái cớ này mà thôi.

“Thật ư?” Mạc Cửu mừng rỡ, nhưng rất nhanh liền bị một nỗi cô đơn thay thế, dù sao cũng chỉ là tạm thời mà thôi. “Nếu nguyên vọng của ta là...” Nàng muốn nói ra để hắn ở lại mãi nơi này, nhưng đột nhiên nghĩ vậy có phải là hơi ép buộc quá không? Nếu hắn không cam tâm tình nguyện, cho dù ở lại thì có ý nghĩa gì?

Đang lúc nàng còn chần chờ, Thiên Chi Dạ đã lên tiếng cắt ngang. “Không vội, cô cứ suy nghĩ cho kỹ rồi nói sau.” Vừa dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Bước chân hắn vẫn như cũ, tao nhã thông dong như nước chảy mây trôi, nhưng bóng dáng kia nhanh chóng đi xa lại làm cho người ta sinh ra cảm giác hốt hoảng, muốn chạy theo.

“Này, Thiên Chi Dạ...” Mạc Cửu ảo não, hô một tiếng, nhưng người đã đi xa, làm sao gọi trở về.

“Ta nghĩ xong rồi.” Nàng thờ dài, bất đắc dĩ thấp giọng, sau đó lặng lẽ để gió cuốn đi.

Tạm thời... thì cứ tạm thời đi.

Trên con đường núi trở về chùa, Mạc Cửu nhìn thấy Thiên Chi Dạ đã đi mà quay lại, thần sắc ngưng trọng.

“Bây giờ không thể trở về.” Hắn dùng một tay kéo Mạc Cửu vào trong rừng cây bên cạnh, trầm giọng nói.

Trong lòng Mạc Cửu liền có dự cảm chẳng lành. “Sao vậy?”

“Có quan binh chiếm chùa.”

Tuy vẻ mặt Thiên Chi Dạ vẫn bình tĩnh như thường, nhưng Mạc Cửu vẫn nghe ra sự tức giận ẩn trong giọng nói của hắn. Nàng giật thót, phản xạ tính chập vào cánh tay hắn. “Chẳng lẽ...” Câu nói kế tiếp lại vì động tác chập bị hẫng mà đột ngột bỏ lửng.

Hai người không nói gì, nhìn nhau, cùng nhìn ra sự uể oải và mất mát trong ánh mắt nhau. Thiên Chi Dạ tuy rằng dựa vào mấy trăm năm tu luyện, âm hồn có thể hiện ra hình dáng cho Mạc Cửu nhìn thấy, cũng có thể cảm nắm sự vật, nhưng hắn vốn chỉ là một hồn phách, không phải thực thể. Mạc Cửu tất nhiên không thể đụng chạm vào được.

Thiên Chi Dạ hồi phục lại tinh thần trước, thân nhiên nói: “Sát khí quá nặng, ta không thể tới gần. Tình huống cụ thể thế nào vẫn còn chưa rõ lắm, nhưng hiển nhiên ý đồ đền chùa không tốt.”

Mạc Cửu trầm ngâm, “Ta muốn đi xem thử, không biết các hòa thượng có bị nguy hiểm gì hay không.” Nàng lo lắng cho tiểu Giới Trần.

Thiên Chi Dạ nghe vậy dừng lại, một lát sau mới chậm rãi nói. “Có hai hòa thượng đã bị giết, thi thể nằm ngay trước cổng chùa.” Hắn không nói rõ, hai hòa thượng kia bị chém đứt hai tay, sau cùng mới một đao đâm thẳng vào tim mà chết. Nhìn ra được, dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, tất muốn ép hỏi chuyện gì.

Trong lòng Mạc Cửu chấn động, run run dựa người vào thân cây bên cạnh, hít sâu vài hơi mới không chế được cảm xúc.

“Tiểu Giới Trần, tiểu Giới Trần hửn...” Nàng hỏi, cơ hồ không ra tiếng, sợ hãi cái đáp án mà có lẽ mình sẽ không thể chấp nhận.

“Không có hửn.” Thiên Chi Dạ đáp, biết nàng cùng tiểu Giới Trần rất thân thiết, cho nên trả lời không chút chần chờ.

Mạc Cửu mới hòa hoãn, tỉnh táo lại.

“Ta sẽ lên vào chùa theo cổng sau... Đao còn ở hậu viện.” Nàng nhìn qua Thiên Chi Dạ, ánh mắt lạnh băng và sắc bén đã lâu không thấy. “Người ở bên ngoài chờ ta.”

Thiên Chi Dạ không nói gì, không biết đang suy nghĩ điều gì. Mạc Cửu chuyển thân đi ngay, đi được vài bước lại quay đầu, cười nói: “A Dạ, nếu... sau chuyện lần này, ta nghĩ, hửn là ta có thể theo huynh học chơi cờ.” Lời vừa dứt, thân hình đã thoăn thoắt như một con báo, lủi vào trong rừng sâu, đi thẳng về phía con đường lên núi.

Hửn là ta có thể theo huynh học chơi cờ! Nhìn theo bóng dáng nàng biến mất trong rừng, Thiên Chi Dạ có một lát tim đập nhanh và loạn nhịp. Thời gian trước tiết Trung Nguyên, hửn suốt ngày đeo bám, không tiếc dùng thủ con để hối lộ chỉ vì muốn dạy nàng học chơi cờ, sau đó giúp mình vượt qua những ngày tháng đông dài nhàm chán. Nàng luôn tỏ ra không có hứng thú, chưa từng nghĩ đến hôm nay lại nói như vậy. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên nàng không gọi đầy đủ toàn bộ họ tên của hửn.

Là vì biết cơ hội sống sót trở ra rất ít ư! Nghĩ đến đây, hửn không khỏi mỉm cười, đuổi theo. Hửn làm sao có thể để cho nàng xảy ra chuyện gì được?

Ngay khi bờ tường phía sau chùa tiến vào tầm mắt, Mạc Cửu chấn động, dưới chân bước loạn, ngay lập tức quỵ rạp xuống đất.

Cháy rồi!

Khói đặc nổi lên bốn phía, ngút lên tận trời. Cả ngôi chùa đều chìm trong bão lửa hung tàn.

Tiểu hòa thượng! Trái tim Mạc Cửu gần như tê liệt, sử dụng cả tay lẫn chân bò lên núi. Đường như thời gian bị quay ngược trở lại, nàng như nhìn thấy hình ảnh đứa trẻ bị một con chó to lớn cắn xé, nằm sõng soài trước mặt, trong tay còn nắm chặt một đĩa cơm thịt băm trộn canh thừa, hai mắt vô thần nhìn lên trời cao, miệng vẫn đang thì thào gọi ‘Nhị tỷ’.

Đệ đệ chờ ta... Đệ đệ...

“A Cửu! Chờ một chút...” Thiên Chi Dạ thấy tình huống không đúng, muốn gọi nàng lại. Nhưng nàng giống như không hề nghe thấy, tốc độ không chậm lại mà còn tăng nhanh. Mấy bụi cây bụi gai liên tục ngăn cản phía trước đều bị nàng đẩy giạt ra. Nàng bị cào xước cả mặt cả tay mà cũng không hay biết.

“A Cửu!” Thiên Chi Dạ hoảng hốt, lắc mình che ở trước mặt nàng. Mạc Cửu làm như không thấy, thẳng tắp đi xuyên qua hửn. Thân thể Thiên Chi Dạ nhoáng lên một cái, hình dáng trở nên có chút mơ hồ, phải mất một lúc mới khôi phục bình thường được.

Mạc Cửu đã chạy đến phần đất trồng rau phía sau chùa. Phòng bếp cũng bị cháy, lửa khói thiêu đốt sinh ra nhiệt độ cao, nướng mặt nàng bỏng rát. Ngay cả suy nghĩ lo lắng nàng cũng không cần, mức hai ba gáo nước xối lên toàn thân rồi chạy vào trong viện.

Không có ai, hoàn toàn chẳng gặp được người nào. Giữa ánh lửa bốc cao, chỉ có một mình nàng lo lắng bồn chồn chạy vòng quanh chùa tìm kiếm.

Thiên Chi Dạ đuổi theo phía sau nhìn bóng dáng cô độc của nàng, trong lòng đột nhiên đau đớn đến mức khó hiểu.

“A Cửu, Minh tỷ.” Hửn hô to. Xuất Minh tỷ, phong vân động. Trận đại hỏa này phải dùng thiên vũ (nước mưa trên trời) mới có thể giải trừ.

Mạc Cửu thoáng cứng đờ, đột nhiên tỉnh táo lại, không rên tiếng nào đã quay đầu chạy tới hậu viện.

Hậu viện cháy không lớn, cả vườn hoa mẫu đơn đều mây may vô sự, xanh tốt làm cho lòng người tâm bình khí hòa. Cửa phòng đóng chặt, thỏ con đang nằm trên giường ngủ say, vẫn giống như lúc nàng đi khỏi, bên trong không có dấu vết có ai từng tìm đến. Mạc Cửu nhanh chóng tìm thấy chiếc hộp chứa Minh tỷ được giấu ở đầu giường, lập tức muốn mở ra.

“A Cửu, cô không khống chế được nó đâu.” Thiên Chi Dạ ngăn cản nàng. Minh tỷ chính là một lực lượng hắc ám, người không khống chế được nó sẽ bị nó khống chế ngược lại. Đây cũng chính là nguyên nhân trước giờ hửn vẫn không cho phép Mạc Cửu mở nó ra.

Mạc Cửu nhíu mày, nhìn về phía hắn. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cô có tin ta không?” Thiên Chi Dạ hỏi rõ ràng.

Mạc Cửu giật mình, đại khái cũng đã đoán ra được ý tứ của hắn, lập tức cũng không do dự, gật đầu nói. “Được, thân thể cho huynh mượn!” Dứt lời liền nhắm mắt lại.

Thiên Chi Dạ khẽ thở dài, cúi đầu phủ lên người nàng. Tâm tình cũng vô cùng phức tạp, không biết nên mừng vì được nàng tín nhiệm, hay nên tức giận khi thấy nàng vì lo lắng cho sự an nguy của Giới Trần mà mất đi lý trí, dấn thân vào nguy hiểm. Nhưng khẳng định một điều, có thể chia sẻ được nỗi lo lắng trong lòng nàng, so với việc chỉ đứng bên cạnh mà nhìn thì tốt hơn rất nhiều.

Đồng dạng bạch mã, đồng dạng ngân thương, đồng dạng trời đất mất sắc, mưa như trút nước.

Khi Thiên Chi Dạ cười bạch mã xuất hiện trước mặt đám quan binh đang bị bóng đêm đột ngột bao trùm làm cho mất đi phương hướng, hắn vui mừng phát hiện ngoại trừ hai thi thể bị treo ngoài cổng chùa ra, bảy hòa thượng còn lại đều bình yên vô sự.

Chi liếc mắt một cái, hắn đã có thể nhìn nhận tất cả tình huống của đối phương. Hai mươi tên, có lẽ là cấm vệ quân. Ánh mắt mỗi người đều trầm tĩnh và tàn nhẫn, hiển nhiên là hạng người tâm địa ác độc khôn lường. Đối với trận mưa to cực độ kỳ quái cùng với sự xuất hiện của Thiên Chi Dạ, bọn họ tỏ ra bình tĩnh khác hẳn người thường.

“Người là kẻ nào?” Tên thủ lĩnh dáng vẻ cường tráng quát lạnh, đồng thời, những tên khác phía sau đã rút binh khí ra, sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Thiên Chi Dạ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Những hòa thượng trong chùa này không tranh thế sự. Các người lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại vô cớ, hiển nhiên cũng không phải là hạng người lương thiện. Cho thấy xem tướng mà đoán tính người quả cũng không uổng công.” Hắn vừa nói vừa thúc bạch mã đi thông thả đến trước mặt đám người kia, từ trên cao nhìn xuống bọn họ như đang nhìn một đồng phế thái.

Đám người kia nghe vậy liền giận dữ, nhưng chưa có hành động gì thì lão hòa thượng Tuệ Minh này giờ vẫn ngồi khoanh chân, mặc kệ là cường bức hay dụ dỗ gì vẫn cứ thấp giọng niệm Phật, đột nhiên lên tiếng.

“Ngã Phật từ bi, thí chủ nên tránh tái tạo sát nghiệp.” Mọi người ghé mắt nhìn. Ngoại trừ Thiên Chi Dạ, những người khác đều không biết lão đang muốn nói lời này với ai.

“Khá khen cho cái đồ cuồng vọng! Ta cứ giết hại lũ tăng nhân này đó, người làm gì được ta?” Tên thủ lĩnh kia giận dữ mà cười, đột nhiên rút đao bổ về phía vị hòa thượng đứng cách y gần nhất.

“Điện hạ cứu mạng...” Hòa thượng kia vốn luôn bất an, thấy thế thần sắc đột biến, bật thốt lên kêu cứu.

Chúng tăng nghe vậy thì đồng loạt biến sắc, nhưng thấy ngân quang chột lóe, ‘Choảng’ một tiếng, thanh đao của tên thủ lĩnh đã bị đánh văng ra, lại hoàn hồn. Mũi thương trong tay Thiên Chi Dạ đã đâm ở ngay cổ họng tên thủ lĩnh. Chỉ cần nhích xuống nửa phần, tất nhiên đã có thể xóa bỏ tính mạng của y.

Không ai thấy hắn ra thương như thế nào, cũng không ai cảm thấy sát khí sắc bén bao nhiêu. Hắn cảm thương với tư thái tùy ý đến mức giống như tên thủ lĩnh kia tự đưa cổ ra cho hắn chỉ thương vào vậy.

Trong lúc nhất thời, không khí ngưng trệ tới cực điểm

“Tường Long Kính, hóa ra là hậu nhân của Tuyết Ngân.” Thiên Chi Dạ nở một nụ cười, thờ dài. “Thật sự là thế hệ này không bằng được thế hệ trước. Không ngờ, đường đường là ngự tiền thị vệ mà lại đến nơi núi hoang rừng dã này làm phiền đến cả hòa thượng sao?”

Tuyết Ngân là một trong hai đại thị vệ của Thiên Chi Thánh Hùng. Sau khi Thiên Chi lập nước, vì có công hộ chủ, y được phong làm thống lĩnh ngự tiền thị vệ, đặc biệt ân chuẩn chọn người kế thừa chức vị. Tường Long Kính là tuyệt học độc môn của y. Tên thủ lĩnh kia làm như tùy ý chém xuống một đao, thật ra đã dùng đến Tường Long Kính. Có thể thấy được, y cũng không dám khinh thường Thiên Chi Dạ. Nhưng không ngờ lại bị Thiên Chi Dạ dễ dàng phá chiêu, còn bởi vậy mà bị nhìn ra lai lịch.

Nghe đối phương nói ra lai lịch bản thân, y bỏ qua sự kinh hãi lúc đầu, ngạo nghễ nói: “Đã biết thân phận của bản thống lĩnh, còn không lấy thương của người ra, muốn tạo phản sao?”

Thiên Chi Dạ cười rộ lên khinh thường, cũng thu hồi ngân thương, đặt tà tà bên chân. “Người không nói ta cũng biết, chắc hẳn các người đến đây là vì Dạ Lăng.” Trừ chuyện đó ra, hắn không thể nghĩ ra được cái gì đáng để cho bọn chúng phí công ép hỏi mấy hòa thượng này. Nhưng lại nghĩ, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không biết. Xác thực là không ai biết được lối vào Dạ Lăng nằm ở đâu, cho dù có là chúng tăng hộ lăng cũng vậy.

Nghe hắn nhắc đến Dạ Lăng, đầu tiên sắc mặt của tên thủ lĩnh biến đổi, sau đó đột nhiên dịu xuống. “Người có biết Dạ Lăng?”

“Nào chỉ có biết không đâu.” Thiên Chi Dạ cũng ôn hòa đáp lại, không còn thấy sát khí lúc ban đầu. “Ta còn có thể dẫn các người đi. Nhưng mà...” Tiếng mưa rơi ào ào, âm cuối của hắn biến mất trong bóng tối.

“Nhưng cái gì?” Rốt cuộc cũng nghe được tin tức về Dạ Lăng, tên thủ lĩnh kia lại có vài phần thiếu kiên nhẫn, tiến lên trước một bước, vội hỏi.

Thiên Chi Dạ cười lạnh, “Hòa thượng của ta cũng không thể chết oan như vậy được, lấy mạng đổi mạng đi.”

Lời hắn vừa nói ra, toàn bộ tăng nhân không khỏi chấp tay chữ thập, thấp giọng niệm A di đà Phật, hiển nhiên là muốn sửa lại tội chết. Ánh mắt trong suốt của Tiểu Giới Trần dừng lại trên người hắn, tràn ngập nghi hoặc.

Tên thủ lĩnh kia biến sắc. “Làm sao ta biết được lời ngươi nói có phải là thật hay không?”

“Ngươi có thể không tin.” Thiên Chi Dạ quay đầu nhìn về phía chùa chiền bên dưới, phát hiện ngọn lửa đã được dập tắt, liền bỏ Minh tỳ vào hộp. “Muốn lấy mấy cái mạng nhỏ của các ngươi, đối với ta mà nói, là chuyện dễ như trở bàn tay. Ta chỉ không muốn làm cho mũi thương của ta lại nhiễm máu tanh mà thôi.”

Mưa tạnh mây tan, không khí chết chóc đang bao phủ lên tất cả cũng theo đó mà tiêu tán. Ánh sáng mặt trời chiếu lên những tàng cây ướt sũng, trông vô cùng đáng yêu.

Lúc này, tên thủ lĩnh kia mới nhìn rõ dung mạo của Thiên Chi Dạ, không khỏi hơi hơi giật mình. Làm thế nào cũng không thể tưởng được dung mạo đối phương lại bình thường như vậy. Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, y mới nói: “Ta muốn nhìn thấy chỗ đó trước.”

“Có gì không thể.” Khóe miệng Thiên Chi Dạ hiện lên nét trào phúng khó tả. “Ngươi thả tất cả hòa thượng ra trước đã.” Hắn biết, bất luận có tìm được Dạ Lăng hay không, những tên này đều sẽ không bỏ qua cho hắn. Nhưng hắn không có ý định để cho bọn chúng sống sót rời khỏi chướng son.

Tuy rằng vẫn mang ý xấu, nhưng cả hai bên đều thối lui từng bước, chung trí đạt thành hiệp nghị.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đầu thai

Editor: Docke

A Cửu, nếu ta mất, nàng có đau khổ hay không?

“Thiên Chi Dạ!” Mạc Cửu bình tĩnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Mạc Cửu sư huynh.” Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Giới Trần xuất hiện trước mặt nàng, vẻ mặt mừng rỡ.

Mạc Cửu ngơ ngác nhìn nó một lúc lâu, lại nhắm mắt lại. Trong đầu hiện ra tất cả những gì đã trải qua.

Thiên Chi Dạ dẫn đám cấm vệ đi theo đường chính tiến vào lăng mộ của mình. Trên vách đá hai bên đường vào mộ khảm rất nhiều xác sống với đủ hình dạng thê lương, tranh vẽ trên vách đá sống động, thủ trấn mộ uy vũ hung ác, tượng mấy nghìn cấm vệ oai dũng, điện phủ hoa lệ...

A Cửu, những tượng người đó, bao gồm cả trong địa cung chân chính, đều được làm từ người sống, oán khí rất nặng, cô đi một mình thì đừng vào – Lúc rời khỏi chỗ đó, Thiên Chi Dạ đã nói với nàng như vậy.

Đám cấm vệ đó, ngay cả địa cung chân chính của Thiên Chi Dạ cũng chưa từng tiến vào, toàn bộ đã phải chết trong lòng xác sống.

Bọn chúng, một người cũng không thể sống. Bằng không, cô và các hòa thượng về sau sẽ không có được một ngày an ổn – Thiên Chi Dạ nói như thế.

Thiên Chi Dạ cất Minh tỳ về chỗ cũ.

Phụ hoàng thương ta mất sớm, đem tất cả những thứ quý giá nhất thiên hạ chôn cùng với ta. Mỗi một món đồ ở trong này đều là vô giá. A Cửu, ta không có cách nào tặng chúng cho cô, một món cũng không thể, cô có hiểu không?

A Cửu, người và ma khác biệt. Ta biết chúng ta sớm muộn gì cũng phải chia ly, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy.

A Cửu, cô dẫn Giới Trần rời khỏi đây đi, tìm một nơi hẻo lánh mà sống. Nếu thật sự không được, hãy đến Đại Viêm. Nơi đó hẳn là yên ổn hơn Thiên Chi này.

A Cửu, ta phải đi đầu thai.

A Cửu... Nếu ta mất, cô có buồn không?

A Cửu...

Mạc Cửu khẽ rút một hơi, lại mở to mắt. Nơi này là một địa phương xa lạ, bên cạnh là khuôn mặt lo lắng của tiểu Giới Trần.

“Đây là đâu vậy?” Nàng ngồi dậy, nhìn ra thấy bên ngoài cửa sổ đều là nóc nhà, tiếng người không dứt, ồn ào náo nhiệt như xưa nay chẳng hề thay đổi.

Giới Trần lắc đầu, ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi với cảnh xa lạ trước mắt. “Là huynh... Là điện hạ đưa Giới Trần đến. Ngài ấy, ngài ấy kêu đệ chăm sóc huynh.”

Mạc Cửu ừm một tiếng, nghĩ nghĩ, sờ tay vào ngực. Quả nhiên đụng đến một túi tiền, bên trong có một ít bạc vụn. Đó là túi tiền Thiên Chi Dạ lấy được trên người tên cầm vệ đã chết.

“Giới Trần, vì sao đệ không đi theo chủ trì và mọi người?” Từ trong lăng mộ đi ra, phát hiện tiểu Giới Trần vẫn chờ ở chỗ cũ khiến nàng cùng Thiên Chi Dạ đều rất kinh ngạc.

Giới Trần lấy tay túm túm vạt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. “Các sư huynh sợ đám ác nhân trở ra lại có thể đến chùa gây chuyện, đều đã bỏ đi rồi. Phương trượng không chịu đi, vẫn còn ở trong chùa. Giới Trần lo lắng, lo lắng sư huynh, cho nên, cho nên...” Lòng người hoảng sợ, ai cũng quán không được ai, cho dù là người xuất gia cũng vậy thôi.

Mạc Cửu nghe hiểu được, trong lòng không khỏi ảm áp, xoa xoa đầu nó. “Không sao, sau này Mạc Cửu sư huynh sẽ chăm lo cho đệ.”

Tiểu hòa thượng rất vui, ánh mắt cười thành một đường cong.

Bọn họ đang ở trong một khách sạn thuộc trấn nhỏ nằm phía nam chướng sơn, còn vùng đất Hội Phở nằm ở phía bắc. Đi theo hướng nam sẽ đến biệt cung Lạc Anh mà hoàng tộc Thiên Chi thường đến vui chơi vào dịp lễ tết. Mạc Cửu từng nghe Thiên Chi Dạ nhắc đến.

Mạc Cửu vào trấn mua gạo lương đủ cho hai người dùng một tháng, sau đó dẫn theo Giới Trần, trèo đèo lội suối tìm về ngôi chùa cũ.

Ngôi chùa vốn đã cũ nát, nay lại trải qua một trận hỏa thiêu càng bị tàn phá hoang phế. Vài chỗ tường bị sụp, từ bên ngoài có thể nhìn thấy được bên trong. Đại điện bị cháy đi một nửa, còn lại một ít xà gỗ bị cháy đen thui gác ngang gác dọc trên đỉnh, cắt bầu trời ra thành mấy khối. Ngược lại, tình huống ở hậu viện khá hơn nhiều. Ngoại trừ mùi hun khói tràn ngập, hai gian sương phòng đều không bị hao tổn gì.

Chủ trì vẫn còn ở đó, đang ngụ trong căn phòng lúc trước Mạc Cửu từng ở. Nhìn thấy bọn họ trở về, ông rất kinh ngạc, hình như cũng có chút vui mừng.

Ngự tiền thị vệ của đại nội đều chết ở nơi đây, mọi người đều biết chướng sơn sẽ không còn thanh tịnh nữa. Nhưng chủ trì muốn ở lại siêu độ cho những tăng nhân đã chết, còn Mạc Cửu muốn chờ Thiên Chi Dạ.

Thiên Chi Dạ là bằng hữu của nàng dù hai người quen biết chưa đầy một tháng. Có lẽ ban đầu hắn tìm đến nàng chỉ vì một cuộc giao dịch, nhưng hắn chưa từng thật sự muốn làm hại nàng.

Hắn nói bọn họ là bằng hữu. Nếu là bằng hữu, vậy thì không nên phân biệt lý do hồ đồ này nọ. Nàng muốn gặp hắn, cho dù chỉ một lần cũng được. Ít nhất cũng để cho nàng hỏi rõ xem hắn muốn đi đâu.

Có suy nghĩ như vậy, Mạc Cửu ở lại chùa đợi hết ngày này sang ngày khác, đợi mãi đến khi hoa cúc vàng nở rộ khắp nơi.

Thiên Chi Dạ vẫn không xuất hiện lần nào. Hắn biến mất cũng đột ngột như lúc xuất hiện, giống như trên đời này cho đến bây giờ vốn không hề có một người như vậy, một hồn ma như vậy. Tất cả đều chỉ là Mạc Cửu nằm mơ giữa ban ngày.

Vì thế, Mạc Cửu một mình đi vào lăng tẩm của hắn, tìm được thi thể trông vẫn rất sống động của hắn. Kháng định mình không hề nằm mơ, chỉ là người kia xác thực đã biến mất thật rồi.

A Dạ, huynh nợ ta một nguyện vọng – Hai ngày sau, nàng lẳng lặng để lại một câu như vậy, sau đó rời khỏi lăng mộ, không bao giờ tính quay lại lần nữa.

Vào cuối mùa thu, ngôi chùa trên núi rất lạnh. Mạc Cửu nhìn chim nhạn kéo đàn trên trời rủ nhau bay về phía nam, biết mình cũng phải đi rồi. Người còn sống, chung quy vẫn phải tiếp tục con đường của mình.

Chủ trì tuổi đã cao, không muốn rời khỏi chướng sơn. Trước khi đi, ông trao cho Mạc Cửu một chuỗi Phật châu, dặn nàng phải mang theo bên người.

“Từ nay cứ đi về phía nam trăm dặm sẽ gặp một ngôi miếu hoang, làm phiền thí chủ vào ngày Trùng Dương (Tết Trùng Cửu 9/9 hàng năm) đến chỗ đó tạm trú một đêm”

Mạc Cửu không hỏi nhiều, cất chuỗi Phật châu rồi dẫn theo tiểu hòa thượng Giới Trần rời khỏi chướng sơn.

Lúc đó chỉ mới là mong ba tháng chín, còn cách Trùng Dương sáu ngày nữa. Trên đất Hội Phở bụi gai chẳng chịt, hoa cúc hoang rực rỡ, lại chẳng hề có bóng dáng một ai. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, không ai có thể nghĩ được đây vốn từng là đế đô cực thịnh một thời.

Nghĩ đến đế đô, Mạc Cửu liền nhớ lại đêm đó, nhớ hắn đã nói ‘Cô như bây giờ cũng tốt lắm mà’, nhớ đến chính mình lúc đó đã không nói ra tâm nguyện.

“Mạc Cửu sư huynh, sao huynh buồn vậy?” Giọng nói của Giới Trần vang lên bên tai.

Mạc Cửu ngẩn ra, lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Giới Trần.

Nàng đang buồn sao? Vì sao lại buồn?

Đưa tay xoa cái đầu bóng lưỡng của tiểu hòa thượng, nàng mỉm cười, lắc đầu không nói.

Dãi gió dầm sương, chưa hết một ngày đã rời khỏi đất Hội Phố. Phía trước rớt cuộc xuất hiện một ít nhà tranh thưa thớt. Hàng năm chiến tranh đã làm cho tình thế hoang vu, dân chúng lâm than. Ngẫu nhiên gặp được một hai người, cũng đều xanh xao vàng vọt, thần sắc hoảng sợ tựa như chim sợ cành cong.

Mạc Cửu không dám quấy rầy bọn họ, đành tìm đại mấy củ khoai củ từ dưới lớp đất hoang mà chống qua cơn đói.

Khi nhìn thấy gian miếu hoang như lời lão hòa thượng nói là ngày mồng bảy tháng chín, còn cách Trùng Dương hai ngày. Miếu hoang là một gian miếu nền đất, tường than, xà ngắn, mái ngói thưa thớt... Giữa mấy vết rạn nứt trên những bức tường mọc đầy cỏ dại và rêu xanh, hiển nhiên đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi.

“Ồ lại đây, đệ có sợ không?” Đứng trước cửa miếu, Mạc Cửu hỏi Giới Trần.

Giới Trần nghĩ nghĩ, lắc đầu. Mấy bữa nay dọc đường đều ở tạm nơi hoang dã, nó cũng chưa từng sợ hãi, huống chi là ở trong miếu.

Mạc Cửu cười, đưa tay ra đẩy cửa miếu. Nghe ‘Oành’ một tiếng, cửa miếu vốn lung lay oạch ọe chỉ chạm vào một cái đã đổ sập, bụi bặm bắn tung tóe đầy trời. Hai người lập tức hít vào một đồng tro bụi, lùi thẳng ra sau ho sặc sụa.

“Mạc Cửu sư huynh, huynh nói xem vì sao chủ trì đại sư lại muốn chúng ta vào ngày Trùng Dương đến đây ở lại qua đêm?” Tiểu hòa thượng thật sự vẫn còn là một đứa trẻ, không thể nào ức chế được tò mò trong lòng.

“Đến lúc đó sẽ biết.” Mạc Cửu nói, tay lại bắt giác lần mò chuỗi Phật châu trên người. Không thể nói rõ vì sao, nàng cứ cảm thấy chuyện này có liên quan đến chuỗi Phật châu.

Đội tro bụi tan hết, hai người mới vào trong. Nhưng thấy bên trong mạng nhện dày đặc, nhà cửa xập xệ, tượng Phật vỡ đổ, bàn thờ siêu vẹo, ngẩng đầu có thể nhìn thấy nắng. Ở lại nơi này tuyệt đối chẳng tốt hơn bao nhiêu so với ngoài vùng hoang vu.

Không nói gì, Mạc Cửu bắt tay vào thu dọn, chuẩn bị một chỗ sạch sẽ để ở tạm trước khi mặt trời lặn. Giới Trần đi đến trước một pho tượng Phật đã bị tróc sơn để lộ cả phần gỗ bên trong, dùng sức muốn nâng nó dậy, nhưng lực còn yếu không thể làm nó nhúc nhích chút nào. Mạc Cửu thấy thế liền đi đến, giúp Giới Trần một tay.

Phủi sạch bụi đất trên tượng Phật, nhìn thấy nụ cười từ mấn thể nhân vĩnh viễn sẽ không biến mất trên khuôn mặt tượng, Mạc Cửu thầm cảm khái, cùng với Giới Trần bắt tay hợp thành chữ thập, niệm câu A di đà Phật.

Vội vàng góp nhặt một bó rom củi trước khía trời tối, đốt một đồng lửa, an ổn qua một đêm.

Hôm sau là mồng tám, ban ngày trời đột nhiên đổ mưa tí tách. Gian miếu bị thấm dột rất nhiều, ngay cả một chỗ khô ráo cũng không có. Mạc Cửu đành phải để Giới Trần tạm thời tránh xuống dưới bàn thờ, còn mình vội vàng đi nhặt củi rom trước khi chúng bị nước mưa làm cho ướt hết, kéo mấy tối sau lại không có củi để đốt lửa.

Khi nàng khiêng củi trở lại ngôi miếu đổ nát, rõ ràng phát hiện bên trong có thêm hai người.

Là một đôi vợ chồng mặc quần áo rách rưới, cầm bát bần, vừa nhìn đã biết ngay là ăn mày. Người vợ đang mang thai, động tác cồng kềnh, làm như có thể chuyển dạ bất cứ lúc nào. Nhìn thấy Mạc Cửu vác đao trên lưng, bọn họ có chút kinh hoàng.

Mạc Cửu không để ý đến bọn họ. Miếu hoang vô chủ, ai đến chẳng được, có liên quan gì đến nàng đâu.

Nàng vịn bờ tường leo lên đỉnh miếu, sửa lại mái ngói. Giới Trần kinh hồn táng đảm nhìn nàng đi tới đi lui trên những thanh xà kèo trơn trượt mục nát. Mỗi khi xà gỗ gãy, phát ra âm thanh răng rắc là hấn lại sợ chết khiếp, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Cũng may tay chân nàng nhanh nhẹn, lúc nào cũng thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Buổi tối trời vẫn còn mưa, nhưng bốn người trong miếu đều đã có nơi khô ráo để nghỉ tạm.

Vừa chớp mắt không được bao lâu, Mạc Cửu chợt nghe thấy từ chỗ hai vợ chồng đối diện hình như có tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ. Sau đó, tiếng nói chuyện càng lúc càng lớn, dần dần trở nên ồn ào náo nhiệt: Tiếng con nít khóc nháo, tiếng người lớn đánh chửi, tiếng bước chân đi qua đi lại, tiếng gõ mõ vang vang, tiếng lách ống thè đóc đóc... làm cho nàng không thể ngủ yên được. Vì thế, phẫn chán mở mắt ra, lách ra khỏi dòng người rộn ràng nhón nháo để tới ngoài miếu.

Bên ngoài ánh trắng như sương, hoa mẫu đơn màu vàng kim tím mình dưới ánh trắng, tản ra thứ ánh sáng lấp lánh lóa mắt.

Sau đó, nàng trông thấy Thiên Chi Dạ. Hắn mặc áo dài màu đen, khoe môi hàm chứa nụ cười thần nhiên.

“A Dạ, thì ra huynh ở đây!” Nàng kinh ngạc nói.

Thiên Chi Dạ không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn nàng, đôi mắt tràn ngập ưu thương nói không nên lời.

Mạc Cửu đi lên phía trước hai bước, muốn hỏi hắn làm sao vậy. Chưa kịp mở miệng, Thiên Chi Dạ bỗng nhiên xoay người mà đi. Nàng cả kinh, muốn đuổi theo nhưng làm thế nào cũng không nhấc chân lên được. Muốn kêu, lại không thể phát ra âm thanh. đành trơ mắt nhìn bóng dáng hắn càng lúc càng xa, trong lòng vừa vội vừa đau, ‘oành’ một tiếng ngã sấp xuống đất.

Chân giật một cái, tỉnh lại, lúc này mới phát hiện chỉ là một giấc mộng. Làm gì có tiếng người, làm gì có mẫu đơn tím trắng, làm gì có Thiên Chi Dạ...

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ánh lửa bập bùng. Bên phía đối diện, người vợ ăn mày vác cái bụng quá lớn, ngủ không an ổn, cứ trở mình suốt. Mưa phùn đập vào nóc nhà, phát ra âm thanh sần sật.

Mạc Cửu nâng tay lên xoa ngực, cảm giác được nơi đó vẫn còn âm ỉ đau như trong giấc mơ.

“A Cửu... A Cửu...” Bên tai chợt vang lên tiếng gọi khe khẽ quen thuộc. Nàng chấn động toàn thân, bỗng nhiên nhìn thấy Thiên Chi Dạ đang đứng cách đó không xa, nhìn nàng ngoắc ngoắc tay. Sau đó, hắn xoay người đi ra ngoài miếu.

Nàng không dám chân chờ, vội vàng bò dậy đuổi theo.

Ngoài trời tối đen như mực, Thiên Chi Dạ đứng trong màn mưa phùn. Dựa vào ánh lửa mỏng manh từ trong miếu phát ra chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ đại khái của hắn. Mạc Cửu dừng lại cách hắn mấy bước, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

“A Cửu, ta đến cáo biệt cùng nàng.” Thiên Chi Dạ nhìn Mạc Cửu, nhẹ nhàng nói, ánh mắt cũng ưu thương y như trong giấc mộng.

Gió mang theo mưa phùn tạt thẳng vào người, vào mặt. Mạc Cửu lại không cảm giác được chút ẩm ướt lạnh lẽo nào.

“Vốn ta nên đầu thai vào nhà đế vương, sau lại bởi vì hại chết những người đó mà bị biếm vào bụng của một kẻ ăn mày.” (biển: Một hình phạt, ngày xưa thường chỉ giáng chức các quan) Thiên Chi Dạ nói, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia cười. “A Cửu, đừng lo lắng. Giữa thời loạn lạc, ăn mày cũng có kém gì vương hậu đâu.”

Mạc Cửu nghe vậy, nhất thời si ngốc mờ mịt, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Thấy nàng ngẩn người, Thiên Chi Dạ cười nhẹ, nâng tay khẽ chạm vào khuôn mặt nàng. “Ta sẽ được chuyển sinh làm người, nàng không mừng cho ta sao?”

Mạc Cửu tỉnh táo lại, cầm lấy tay hắn. “A Dạ, nguyện vọng của ta còn chưa nói, nguyện vọng của ta là...”

“A Cửu, thật xin lỗi, không còn kịp nữa rồi. Nếu...” Thiên Chi Dạ cắt ngang lời nàng, ánh mắt bất đắc dĩ, ưu thương càng thêm nồng đậm. “Đã đến giờ!” Hắn thở dài, rút tay mình ra, hình dáng dần dần trở nên mờ nhạt. Về phần câu nói còn đang dang dở kia, chung quy vẫn không thể nói hết.

“... Nguyện vọng của ta là huynh đừng đi!”

Mạc Cửu bất lực quỳ xuống, cười khổ tự nói.

“Ta sẽ giúp cô hoàn thành một nguyện vọng, cô làm cho ta một chuyện” – Còn nhớ đêm hôm đó khi mới quen, hắn đã nói với nàng như vậy, thậm chí không tiếc uy hiếp. Đáng tiếc, hắn không tuân thủ lời hứa.

“Thiên Chi Dạ, con bà nó, huynh là đồ lừa đảo!”

“Mạc Cửu sư huynh! Mạc Cửu sư huynh!” Thân thể bị lắc mạnh, có người đang không ngừng gọi nàng.

Mạc Cửu mở mắt ra, đột nhiên phát hiện mình vẫn nằm trong gian miếu đồ nát. Giới Trần ngồi xổm bên cạnh nàng, vẻ mặt lo lắng.

Thế ra vẫn chỉ là mơ! Nàng ngồi dậy, đầu óc có chút cháng váng mơ hồ.

“Sao vậy?” Ngoài miệng hỏi như thế nhưng trong đầu lại đang nghĩ đến giấc mộng vừa rồi. Nàng không thể phân biệt nổi rốt cuộc cảnh nào là mơ cảnh nào là thật.

“Nữ thí chủ, nữ thí chủ, bà ấy...” Về mặt Giới Trần rất kỳ lạ, tựa hồ không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Nghe hắn nhắc đến nữ thí chủ, Mạc Cửu mới đột nhiên phát giác bên tai đang có tiếng rên la của nữ nhân, chỉ vì nàng bị cảnh trong mơ nhiễu loạn, có chút bất an nên mới không chú ý đến.

Đưa mắt đến chỗ hai vợ chồng ăn mỳ đối diện, chỉ thấy nữ ăn mỳ nằm ngửa trên mặt đất, hai chân gấp khúc. Chiếc áo đang mặc trên người quá cũ rách, lấp ló phần dưới trống trơn, hiển nhiên chiếc quần đã bị còi bỏ. Còn chồng của nàng đang ngồi xồm bên cạnh, vẻ mặt lo lắng, không biết phải làm sao.

Sắp sinh rồi – Mạc Cửu thầm nghĩ, không khỏi nhớ đến Thiên Chi Dạ.

Nàng ôm Giỏi Trần, che mắt nó lại. Nhìn thấy ánh mắt đầy xấu hổ của người chồng, trong lòng có chút mát mát, bèn dẫn Giỏi Trần đi ra ngoài miếu.

Nàng không dám qua giúp. Nàng chỉ biết giết người, chưa từng cứu giúp ai. Nàng sợ mình sẽ nhịn không được mà giết chết đứa nhỏ, chỉ vì, có lẽ bởi vậy mà có thể giữ Thiên Chi Dạ ở lại.

Thật lâu, không nghe thấy tiếng rên la của nữ nhân nữa, trong miếu yên tĩnh lạ thường.

“Mạc Cửu sư huynh, huynh lạnh lắm sao?” Giỏi Trần đột nhiên hỏi, trong giọng nói tràn ngập nghi hoặc. Bàn tay nhỏ bé lại vươn đến ôm chặt lấy nàng, như muốn trao cho nàng một chút ấm áp.

Mạc Cửu lấy lại tinh thần, lúc này mới biết toàn thân mình đang phát run. Trong một khắc đó, nàng đột nhiên hiểu được, nàng đang sợ hãi. Vừa sợ đứa nhỏ được sinh ra, lại sợ nó không thể bình an chào đời.

Trong miếu rớt cuộc truyền đến tiếng khóc của trẻ con cùng với tiếng nói chuyện hăm hồ. Bởi vì là giọng từ địa phương, Mạc Cửu nghe không rõ, chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, cũng không dám vào trong nhìn một cái.

Chẳng lẽ phải cùng hẩn từ nay về sau trở thành người lạ thật ư? Ý niệm này vừa nổi lên trong đầu, lồng ngực lập tức quặn đau. Nàng ôm chặt lấy vẻ mặt mờ mịt của tiểu Giỏi Trần, đặt đầu của nó vào trong lòng mình, không cho nó nhìn thấy vẻ mặt khó có thể ức chế được nỗi đau cùng thể lương của mình.

Suốt cả đêm, tiếng trẻ con nỉ non khóc mãi cho đến hừng đông, bởi vì không có sữa.

Bầu trời quang đãng, mưa ngừng rơi. Mạc Cửu giống như đang trốn tránh điều gì, để Giỏi Trần ở lại, còn mình chạy đi tìm thức ăn. Đến gần giữa trưa nàng mới mang một con thỏ cùng mấy củ từ trở về. Lại chỉ nhìn thấy Giỏi Trần ngồi một mình ở cửa miếu, nom nớp lo sợ ôm một đứa trẻ sơ sinh được bọc trong một tấm vải rách rưới. Cặp vợ chồng kia đã không thấy đâu nữa.

Nhìn thấy Mạc Cửu, Giỏi Trần òa khóc, vội vội vàng vàng dúi đứa bé trong tay vào lòng nàng.

Mạc Cửu ngay cả thời gian lo lắng cũng không có, không thể không vứt đại mấy thứ đang cầm trong tay xuống đất, sau đó ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ bé kia. Có lẽ vì bị tiếng khóc của Giỏi Trần làm cho bùng tỉnh, đứa bé vất vả lắm mới ngủ được lại mở mắt ra, miệng mếu máo, lại khóc lên. Chỉ vì đã khóc gần như suốt đêm, lại chưa được ăn cái gì, tiếng khóc nhỏ yếu giống như tiếng kêu của mèo con, làm cho người ta đau lòng không thôi.

Mạc Cửu bất đắc dĩ, vừa lắc lư đồ dành vừa nghe Giỏi Trần kể lại. Hai vợ chồng ăn mỳ kia nói muốn đi xin ăn, nhờ Giỏi Trần trông giúp đứa nhỏ trong lúc bọn họ đi vắng. Giỏi Trần còn nhỏ, lại là người xuất gia không hiểu sự đời, làm sao cự tuyệt được. Trong lòng nàng hiểu rõ, không có cha mẹ nào vừa sinh con ra đã bỏ đứa nhỏ lại mà đi làm cả. Bọn họ đi lần này, chỉ sợ là sẽ không quay lại nữa.

Nhìn đứa nhỏ trong lòng khóc một quá lại ngủ lịm đi, Mạc Cửu vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ. Cho dù không phải là Thiên Chi Dạ đầu thai, nàng cũng không thể không quan tâm để ý, huống chi còn là hẩn đầu thai.

Trên người thằng bé còn nhiễm máu, tấm vải rách rưới bẩn thỉu, có rận, quấy nó không thể ngủ ngon. Mạc Cửu đi vào trong miếu, chuẩn bị thay cho nó một mảnh vải sạch sẽ từ quần áo của mình. Không ngờ khi còi bỏ lớp vải cũ, rõ ràng phát hiện ‘Thằng bé’ không ngờ lại là một tiểu nha đầu.

Nha đầu? Mạc Cửu choáng váng.

“Nếu không bọc lại, đứa bé sẽ bị lạnh đó.” Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh trêu chọc. Nàng cả kinh, vội vàng mặc đồ cho tiểu nha đầu, sau đó quay đầu nhìn lại.

Thiên Chi Dạ đứng ở một góc âm u trong miếu cười dài, giống như hai người chưa bao giờ chia cách.

Thiên Chi Dạ quả thật đã tới đầu thai, nhưng không thành. Chuỗi Phật châu mà chủ trì giao cho Mạc Cửu chính là nơi hẩn ký gửi linh hồn.

“Bị tiểu nha đầu này lừa đảo tranh trước một bước.” Hẩn giải thích như thế. Mà sự thật đến tột cùng là như thế nào, chỉ có hẩn mới biết được.

“A Cửu, về sau ta chỉ có thể ở lại chường sơn. Ta đã ở đó mấy trăm năm nay rồi, không muốn lại phải một mình du dương những ngày tháng vô chừng như vậy nữa... rất cô đơn...”

Mạc Cửu cúi đầu. Từ khi hẩn xuất hiện nàng vẫn không nói lời nào, lúc này đột nhiên nâng mặt lên, ánh mắt đầy kiên định.

“A Dạ, chúng ta thành thân đi.”

Không muốn hẩn rời đi, không cho hẩn cô đơn một mình nữa, vậy thì thành thân đi. Dùng sợi dây tơ hồng vô hình gắn kết lẫn nhau, không ai bỏ ai.

Ánh mắt Thiên Chi Dạ bất chợt lóe sáng, nhưng không lập tức đáp lại, thật lâu sau mới nhẹ nhàng mà thờ dài.

“A Cừu, ta vốn tưởng rằng chỉ cần nàng bình an là tốt rồi. Nào biết, chung quy vẫn cứ luyến tiếc...”

Lại quay trở về chường son, nhưng không đến ở trong ngôi chùa đã bị thiêu hủy hơn phân nửa kia nữa. Một là vì nó đã nhiễm đầy máu tinh và sát khí, hai là vì không muốn chuốc phiền vào thân. Mạc Cừu dựng một mái nhà tranh ba gian bên dòng suối dưới chân núi, rồi đón lão chủ trì cùng tiểu Giới Trần đến ở cùng. Lại khai hoang xung quanh, tranh thủ thời gian cấy lúa trồng khoai, rồi nuôi gà vịt. Đợi đến khi có thời gian rảnh rỗi thì đã bắt đầu mùa đông.

Hôm thành thân, lần đầu tiên nàng mặc nữ trang mà đã nhiều năm qua chưa mặc lại lần nào. Mười lăm tuổi vì họa chiến tranh mà cửa nát nhà tan, nàng liền mặc quân áo của huynh trưởng đầu quân, vào sinh ra tử suốt tám năm ròng chỉ vì muốn có một bữa cơm no và vì bảo thủ cho người nhà. Ai ngờ, quân đội Thiên Chi cũng giống như triều đình Thiên Chi, từ trên xuống dưới đều hư thối, căn bản là không chịu nổi một kích dưới chân thiết kỵ của Đại Viêm. Nàng ở trong quân tám năm, có thể giữ được tánh mạng quả thực đã là một kỳ tích rồi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám binh lính cùng nhau chạy nạn lúc ấy lại kiêng kị nàng như vậy.

Giá y (áo cưới) màu đỏ, mũ trâm cài tóc, cho dù qua mười năm nàng vẫn không thấy có gì mới lạ. Trong suốt những ngày tháng sống trong sương gió, đã vô số lần nàng nằm mộng ôn lại tình cảnh ngày tỷ tỷ xuất giá: cười vui cùng kêu khóc, chờ đợi cùng tuyệt vọng, màu đỏ của giá y cùng với màu đỏ tươi của máu...

Trang điểm chút phấn trắng, môi son hồng nhạt, cúc vàng điểm tóc, người trong gương lại xinh đẹp vô song.

Dùng bàn tay đã bị chiến đao cùng nông cụ làm cho chai sần thấp sáng nền cưới đỏ thắm, khăn cưới nhẹ nhàng phủ kín khuôn mặt – Trong khoảng khắc uyển chuyển hàm xúc cùng chờ mong đó, tâm trạng nàng chẳng khác nào những tân nương khác.

“A Dạ, xong rồi.” Nàng kêu, sau đó lập tức nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Lại có chút khăn trương, trên gương mặt e ấp sau khăn cưới không khỏi hiện lên một chút ý cười.

Chủ trì hôn lễ là lão chủ trì. Khi biết giới tính thật của Mạc Cừu, lão từng hoảng sợ, cứ niệm A di đà Phật mãi không thôi. Nhưng dù sao cũng đã sống mấy trăm năm rồi, lại trải qua nhiều biến cố lớn nhỏ, quả cũng có thể thông thấu thế sự, tất sẽ không so đo nhiều. Xem lễ chỉ có tiểu Giới Trần và tiểu nha đầu đã đầy tháng. Người tuy ít, lễ dù đơn giản, lại ấm áp tràn đầy tình nghĩa.

Lễ xong, lão hòa thượng liền ôm tiểu nha đầu, lôi kéo tiểu Giới Trần về gian phòng bên cạnh. Trong phòng chỉ còn lại một đôi tân lang tân nương lặng lẽ nhìn nhau.

Nhắc lên tám khăn cưới cách trở, chỉ trong khoảnh khắc khi hai mắt giao nhau, đã định sẽ ràng buộc suốt đời.

“A Cừu.” Thiên Chi Dạ bưng hai ly rượu lên, đưa một chén cho Mạc Cừu, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, hoàn toàn không màng đến sát khí trên người nàng.

Mạc Cừu sợ làm hại đến hấn, hơi hơi dịch người ra, không ngờ Thiên Chi Dạ cũng dịch người sát lại.

“Huynh...” Mạc Cừu ảo não.

“Hôm nay là đêm tân hôn của ta, chẳng lẽ còn không cho phép ta lại gần thê tử của mình một chút sao?” Thiên Chi Dạ tranh trước một bước, oan ức cất ngang lời trách cứ của nàng. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nàng, lại nói: “Chỉ một lát thôi mà, không sao đâu.” Cho dù có khó chịu, hấn cũng sẽ nhẫn nại.

Mạc Cừu bắt đắc dĩ, chỉ đành bưng ly rượu trong tay, cùng hấn vai kề vai uống cạn. Một chút đỏ ửng theo men say nổi lên ánh mắt, dưới ánh nến càng có vẻ duyên dáng e lệ lạ thường.

Thiên Chi Dạ yên lặng nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh thâm thúy, cháy bỏng.

“A Cừu...” Hấn thấp giọng.

Mạc Cừu bị nhìn có chút mức ngượng ngùng, nhắm mắt lại.

“Ta muốn hôn nàng.” Giọng nói của Thiên Chi Dạ đầy dụ hoặc, như dải tơ lụa quấn quít trái tim Mạc Cừu.

Nàng không trả lời, hai má càng thêm đỏ ửng, ngay cả lỗ tai cũng nóng như thiêu.

Thiên Chi Dạ khẽ cười thành tiếng, nâng tay lên xoa xoa hai má nóng bỏng của Mạc Cừu. Sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Rõ ràng chỉ là một cảm giác lạnh giá, tim Mạc Cừu lại đập loạn lên hồi, bởi vì biết đó là Thiên Chi Dạ. Rất lâu sau đó, cảm giác giá lạnh bao quanh thân tiêu tán, cảm giác trên môi cũng không còn. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy Thiên Chi Dạ đã thối lui đến cạnh cửa, hình dáng so với lúc trước phai nhạt hơn rất nhiều. Trong lòng không khỏi đau xót, nhưng ngay cả việc chạy đến ôm lấy hấn nàng cũng không thể. Bấy giờ nàng mới cảm nhận được, đôi khi ánh mắt hấn ngẫu nhiên biểu lộ ưu thương là vì sao.

“A Cừu, đừng lo lắng, ta không sao.” Thiên Chi Dạ lại cười như chẳng hề để ý. “A Cừu, cho phép ta một việc đi.”

Mạc Cửu đau xót, ngay cả do dự cũng không có, lập tức gật đầu.

Thiên Chi Dạ liền nở nụ cười sáng lạn còn hơn cả ánh mặt trời. “Tối nay, ta muốn tiến vào giấc mộng của nàng.”

Mạc Cửu còn đang kinh ngạc, hần đã đến bên cạnh thúc giục nàng đi ngủ sớm rồi lại vụt nhanh tránh đến bên cửa, không cho nàng có cơ hội hỏi nguyên do.

Mỗi ngày đều gặp mặt, có cái gì khó nói đâu, vì sao còn phải tiến vào giấc mộng? Mạc Cửu khó hiểu, lại nhớ lần đầu tiên hai người gặp mặt cũng là ở trong mộng, liền cũng không để ý nữa. Mãi đến ngày hôm sau, nàng mới hiểu được vì sao.

Suốt một đêm, nàng trần trọc khó có thể ngủ sâu, cứ chìm nổi trong mộng xuân mãi đến bình minh. Cho đến khi ánh ban mai hiện rõ, toàn thân đều mệt không chịu nổi, mồ hôi ướt đầm thân áo mới vội vàng ngồi dậy, không dám để mình ngủ tiếp nữa.

Ra khỏi cửa, đã thấy Thiên Chi Dạ mặt mày hớn hở ngồi ở trong sân, nhìn nàng cười dài.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chiếm vương làm vương

Editor: Docke

Lão hòa thượng nói Thanh Tâm Chú có thể tiêu giảm sát khí trên người Mạc Cửu. Vì thế sau khi thành thân, nàng liền thu xếp công việc, mỗi ngày đều tụng Thanh Tâm Chú.

Hiệu quả của Thanh Tâm Chú thật rõ ràng. Sau một tháng, Thiên Chi Dạ đã có thể cùng nàng sống vai kề tay mà đi. Nhưng Thiên Chi Dạ vẫn không hài lòng. Nguyên vọng lớn nhất của hần là có thể cùng nàng ở chung một phòng, ngủ chung một giường. Bởi vậy, ngẫu nhiên sẽ không màng ở cùng nàng một đêm, cho dù có phải nhận hết dầy vò cũng vui vẻ chịu đựng. Mỗi lúc như vậy, trong lòng Mạc Cửu đều vô cùng chua xót. Vừa đau lòng nhìn hần chịu đựng thống khổ, lại không đành lòng từ chối hần, chỉ có thể tận lực giữ sắc mặt thật bình tĩnh.

Nhưng mà, thời tiết càng ngày càng lạnh, Thiên Chi Dạ cũng không quán quít ngủ chung với Mạc Cửu nữa. Trong lòng hần biết rõ, trời đã lạnh lại bị khí âm hàn trên người hần ôm lấy mà ngủ, cho dù là ai cũng không thể chịu nổi. Lúc này Mạc Cửu mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Mùa đông lạnh lẽo trôi qua, chẳng mấy chốc mọi vật đã thấm đượm khí xuân. Giữa mảnh đất vốn chỉ có mấy cây lúa mạch thưa thớt lá, nay đã bắt đầu lớn nhanh như thổi.

Mỗi khi nhìn thấy mảnh đồng xanh mượt của mình, trong lòng Mạc Cửu lại vô cùng hài lòng. Lại nhìn nhìn Thiên Chi Dạ bên cạnh, tiểu nha đầu trắng non trong lòng, liền cảm thấy cuộc đời được như bây giờ đã chẳng có gì phải mong mỏi nữa. Đào mắt nhìn quanh, bất luận là đào mận tươi ngon hay cỏ hoang dã thụ ở trong mắt nàng cũng đã không còn giống như vẻ bình thường nữa.

Có điều, đối với vương triều Thiên Chi sớm đã bị gót sắt Đại Viêm cùng với hoàng tộc hoang dã vô đạo của Thiên Chi dầy vò đến mực ruộng mà nói, cảnh thanh bình trước mắt cũng lắm cũng chỉ là biểu hiện giả dối nhất thời mà thôi.

Khi lúa mạch bắt đầu đơm bông, vùng đất Hội Phổ lại nghênh đón một vị đại nhân vật – Nhị hoàng tử của vương triều Thiên Chi, cũng là vị vương gia ăn chơi có tiếng – Thuận Thân Vương Thiên Chi Diệp.

Tin hoàng tộc hạ cố ghé thăm đã làm chấn động vùng đất hoang vu này. Nên khi đoàn người của Thuận Thân Vương hạ doanh trại ở chân núi, sau đó xuất từng nhóm vào núi, bọn người Mạc Cửu cũng không lấy gì làm bất ngờ. Mấy tháng trước ngự tiền thị vệ nếu không có ý chỉ của hoàng tộc, làm sao có thể rảnh rỗi mà bọn họ chạy đến nơi núi hoang rừng thẳm này? Nay bọn họ vô duyên vô cớ biến mất, làm gì có chuyện không ai để ý đến?

“Hay thật! Ngay cả phần mộ của tổ tiên mà cũng dám đụng đến.” Thiên Chi Dạ lạnh lùng nhìn đám người đó ở trong núi suu tầm đào móc, trào phúng nói. Xem ra, mấy năm liên tục chiến tranh lại ăn chơi hoang phí, quốc khố Thiên Chi đã sắp trống rỗng đến nơi rồi. Nếu không, làm sao có thể bắt kẻ mặt mũi như thế.

Nhìn hậu nhân đào móc phần mộ của mình, thật sự hần không biết phải nói cảm xúc trong lòng đang là thế nào nữa.

Mạc Cửu hiểu được cảm nhận của hần, buồn bực rất nhiều, lại có chút lo lắng, nhưng cũng không biết phải an ủi khuyên nhủ thế nào. Tình huống như vậy quả thực xưa nay hiếm có, dù nói gì cũng không thích hợp.

“Đừng lo lắng, A Cửu, bọn họ không vào được đâu.” Nhìn thấu tâm tư Mạc Cửu, ngược lại Thiên Chi Dạ còn an ủi nàng. Hần chưa nói là, phạm những kẻ nào tự tiện xông vào Dạ Lăng, đều tuyệt đối không thể sống sót trở ra. Sở dĩ Mạc Cửu có thể ba lần ra vào nơi đó mà bình yên vô sự, hoàn toàn là nhờ có hần áp chế oán linh trong lăng mộ.

Trầm ngâm một lúc lâu, hần lại nói: “Nếu chường son bị bọn chúng hủy đi như vậy, thật sự đáng tiếc. Ta đi tiễn bọn chúng một đoạn.” Dứt lời, dặn Mạc Cửu phải ẩn mình trong nhà, không cần ra ngoài, còn hần tự mình lên núi.

Không ngờ, hần đi lần này lại đi suốt hai ngày. Đang lúc Mạc Cửu không chờ nổi nữa, đồ tiểu nha đầu ngủ say rồi vác đao chuẩn bị lên núi tìm kiếm, mới thấy hần không nhanh không chậm xuất hiện ngoài hàng rào.

“A Cửu, tên vương gia đó sắp chết rồi.” Đi vào nhà tranh, câu đầu tiên hần đã nói lời này. Giọng điệu bình thản như đang nói về một chuyện chẳng liên quan gì đến sống chết của con người.

Mạc Cửu ngẩn ra, nhìn thấy thần sắc của hần không khác, mới thả lỏng tâm tình. Nàng chẳng có mấy tình cảm với vương tộc Thiên Chi, huống gì là những kẻ đến quật mộ của Thiên Chi Dạ. Nàng không có cái năng lực đó, chứ nếu có cũng đã sớm xuống tay rồi. Bây giờ nghe được tin tức này, chỉ cảm thấy may mắn.

“Không phải ta làm.” Thiên Chi Dạ giải thích. “Hần không nghe lời ta khuyên cáo, gieo gió gặt bão... Chết cũng tốt. Nếu hiện nay hoàng tộc Thiên Chi tất cả đều là loại phế vật này, không chết mới là kỳ tích.”

Chuyện là, ban đầu hần chỉ báo mộng cảnh cáo Thuận Thân Vương thôi, không ngờ gã Thuận Thân Vương lại bởi vậy mà khẳng định nơi này chính là Dạ Lăng, càng mừng rỡ đôn đốc việc đào bới. Mất thấy núi rừng sắp bị hủy diệt, hần không thể không hiện thân, dẫn bọn họ tới lối vào lăng mộ.

Nói ra cũng khéo, Thuận Thân Vương Thiên Chi Diệp không chỉ có tên phát âm giống Thiên Chi Dạ mà ngay cả dung mạo cũng có bảy tám phần tương tự. Điểm bất đồng duy nhất có lẽ chỉ khác nhau ở khí chất. Bởi vậy, dẫn người đến được lối vào Dạ Lăng cũng là một chuyện dễ dàng.

Sở dĩ Thiên Chi Dạ mắng Thuận Thân Vương là phế vật, không chỉ vì y đào bới tổ lăng chẳng chút xấu hổ mà còn bởi vì khi y nhìn thấy đường vào mộ, lòng tham liền nổi lên. Không màng đến lời khuyên can của cấp dưới, y đòi làm người đầu tiên tiến vào để nêu gương cho binh sĩ. Ngay cả Thiên Chi Dạ cũng không biết nên khen y có dũng khí, hay nên mắng y là kẻ ngu xuẩn.

Đối với loại ngu xuẩn này, tất nhiên hần không có hứng thú giải cứu. Thiên Chi Dạ đương nhiên không biết, sở dĩ Thuận Thân Vương dám to gan làm vậy như vậy, hoàn toàn là ý mình võ công cao cường, phản ứng nhạy bén. Nhưng y không thể tưởng được, cho dù võ công và phản ứng cao thâm đến đâu, bước vào Dạ Lăng cũng chẳng thể làm nên trò trống gì được.

“Nếu đã thấy được lối vào mộ, bọn họ hần là sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.” Nghe Thiên Chi Dạ kể lại, Mạc Cửu trầm ngâm nói.

Ai ngờ Thiên Chi Dạ lại tuyệt không để ý, ngược lại còn mỉm cười vô cùng thần bí. Ngừng trong chốc lát, hần mới chậm rãi nói tiếp. “Cái thứ ngu xuẩn kia được người cứu ra, nhưng lại bị oán linh xâm nhập, hiện đã mất hết thần trí, không thể qua khỏi tối nay. Thủ hạ của hần bây giờ đang phiền não nhất, khiếp sợ nhất không phải là làm thế nào để phá giải cơ quan mộ đạo, mà là làm thế nào cứu cho chủ tử của bọn chúng tỉnh lại.”

Mạc Cửu ừ một tiếng, cảm thấy có lý. Vừa thở ra được nửa hơi, lời nói kế tiếp của Thiên Chi Dạ lại làm cho nửa hơi còn lại không thể nào phun ra được nữa.

“A Cửu, ta muốn thân thể của hần.”

A Cửu, chờ ta đến đón nàng.

Nhà tranh, ánh đèn cô lẻ, gió đêm nức nỏ. Mạc Cửu ngồi trên chiếc giường gỗ, nhìn đăm đăm lên đám mạng nhện nơi góc tường không hề nhúc nhích, đã thật lâu. Tiểu nha đầu nằm mút ngón tay, ngoan ngoãn ngủ bên cạnh nàng.

Ngoài cửa hình như có tiếng bước chân vang lên, nàng đột nhiên nhảy dựng, nhanh chóng chạy ra mở cửa. Nhưng chỉ có bóng đêm âm trầm, khắp nơi mênh mông, làm gì có bóng người nào. Mấy con gà trong chuồng cảm ứng được ánh đèn, phát ra một hai tiếng kêu bất an, lại quy về trầm tĩnh.

Đứng một hồi lâu, xác định là nghe lầm, Mạc Cửu tự giễu cười cười. Nàng không quay vào trong nữa mà cứ như vậy ngồi ở trước cửa nhà.

Một đêm không trăng không sao, một đêm gió.

Ngon đèn phía sau tắt từ bao giờ, Mạc Cửu không biết. Chờ đến khi nàng lấy lại tinh thần, chân trời phía Đông đã lộ ra ánh rạng đông. Lão hòa thượng ở phòng bên đã dậy, bắt đầu công việc hàng ngày.

Nàng khởi động thân thể vì ngồi lâu có chút cứng ngắc, thả gà, cho gà ăn. Sau đó ra suối rửa mặt qua loa, lại đút cho tiểu nha đầu chén cháo rồi nhờ lão hòa thượng trông chừng, còn mình cầm cuốc ra đồng.

Đến giữa trưa, chỉ thấy xa xa tình kỳ phát phối, vó ngựa đạp vang, nàng chống cuốc đứng nhìn. Hồi lâu sau mới hiểu được, thì ra là đoàn người của Thuận Thân Vương đang nhổ trại chuẩn bị rời đi.

Phải đi sao? Nàng bắt giặc đi lại gần. Đứng ở một chỗ cao, ánh mắt Mạc Cửu tìm tòi trong đám người, hy vọng có thể nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Nhưng mà, tìm mãi đến khi đoàn người đi khỏi, nàng vẫn không được như nguyện.

A Dạ...

Tiếng ngựa hí vang, một con ngựa trắng từ núi rừng chạy ra, cắt vó đuổi theo hướng đoàn người Thuận Thân Vương vừa rời đi. Chi thấy gót sắt chấn động, bồm dài tung bay, giống như thiên mã hạ phàm.

A Dạ ở trong đó. Mạc Cửu nhận ra con ngựa này là vật cưỡi của Thiên Chi Dạ liền không chút suy nghĩ, bỗng nhiên vút cuốc, vội vã nhanh chân đuổi theo.

Đoàn người của Thuận Thân Vương đi không nhanh. Khi Mạc Cửu đuổi đến nơi, bọn họ cũng đang ngừng lại. Hơn mười người cưỡi ngựa làm thành một cái vòng lớn, miệng đang hét to gì đó.

Đi đến gần hơn, Mạc Cửu nhìn thấy rõ ràng. Hóa ra là bạch mã đang bị vây ở giữa, có người cầm bộ mã tác (dây thừng có một đầu thắt thòng lọng để bắt ngựa) chuẩn bị bắt nó. Rõ ràng là những người này thấy bạch mã thần tuấn, muốn chiếm nó làm của riêng.

Làm gì... Mạc Cửu nhủ mảy, cũng không lo lắng lắm. Bạch mã nhận ra chủ, đuổi theo đến tận đây, A Dạ thể nào cũng có ở trong đó. Đang nghĩ, người cầm bộ mã tác đã vung dây thừng ra. Dây thừng vút lên không trung, phần thòng lọng bay thẳng về phía đầu bạch mã.

Mạc Cửu giật thót người, theo phản xạ tính la lên, nhưng lại thấy một bóng người đột nhiên nhảy lên khỏi đám người, bắt lấy dây thừng, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống lưng bạch mã.

Biến cố xảy ra đột ngột làm cho tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi. Đợi đến khi thấy rõ người nọ rồi, mọi người liền đồng loạt rời ngựa quỳ xuống, hô to ‘Vương gia thiên tuế’. Mạc Cửu đứng cách đó không xa, cũng không khỏi bất ngờ vô cùng.

Người nọ mặc áo dài màu trắng, bên ngoài tùy tiện khoác áo choàng màu tím, ngay cả vạt áo cũng không cài, tóc dài để xõa. Bộ dáng như mới vừa ngủ dậy. Khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ tái nhợt khác thường cùng với một chút phù thũng rất nhỏ do tẩu sắc quá độ. Nếu bạch mã bên dưới không tỏ ra ngoan ngoãn khuất phục, Mạc Cửu cũng không dám nhận định hẳn chính là Thiên Chi Dạ.

A Dạ... Cho dù xác định, Mạc Cửu vẫn đứng yên tại chỗ, không bước lên phía trước thêm một bước nào.

Người nọ đã nhìn thấy nàng, chưa để ý đến đám thuộc hạ đang quỳ dưới đất, hần túm lấy dây cương, thúc bạch mã chạy bước chậm đến trước mặt nàng.

Theo từng bước tiếp cận của hắn, một mùi hương mầu đơn thom ngát theo gió thổi tới. Trong lòng Mạc Cửu lại dần dần biến lạnh, chỉ vì nơi con người đen láy lấp lánh sáng ngời kia, nàng tìm không thấy nhu tình thâm sâu vẫn làm cho trái tim nàng ấm áp thường ngày.

“Mạc Cửu.” Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh lùng xa cách, thanh âm so với Thiên Chi Dạ còn trầm thấp hơn một ít, nhưng vẫn tao nhã ôn nhu như tơ nhung. “Người muốn thiên hạ thái bình, ta sẽ cho người đạt thành tâm nguyện này. Nhớ kỹ, đây chỉ là một cuộc giao dịch.”

Lời vừa dứt, liền quay đầu ngựa thông dong đi trở về, không hề có ý muốn nghe Mạc Cửu nói chuyện.

“Kỳ hạn?” Mạc Cửu dừng một chút, sau đó cất tiếng hỏi ngay vừa lúc hắn vẫn còn có thể nghe thấy được. Ngoại trừ sắc mặt có chút trắng bệch, nàng vẫn chưa biểu lộ ra điều gì khác thường.

“Hai năm.” Nam nhân không thèm quay đầu lại. “Mặt khác, tốt nhất người nên lập tức rời khỏi nơi đây, tìm một nơi bí ẩn mà sống đi. Nếu không, chỉ sợ sẽ không còn mạng để nhìn đến ngày đó.”

Bạch mã nhấc chân, nhanh chóng phóng đi như bay trên cánh đồng hoang vu. Người cưỡi ngựa tóc dài bay lên, áo bào phiêu đăng, lẫn trong ánh khí là một vẻ phong tình nói không thành lời.

Mạc Cửu nheo mắt nhìn theo đoàn người chậm rãi đi xa, hồi lâu mới lấy lại được tinh thần. Từ lòng bàn tay truyền đến đau đớn, nàng gơ bàn tay đang nắm chặt lên, mở ra.

Vì sao? – Nhìn lòng bàn tay bị móng tay cắm vào bật máu, nàng không thể nghĩ thông.

Hắn là Thiên Chi Dạ, nếu không sẽ không biết được giao dịch giữa hai người, lại càng không thể nhận ra nàng. Nhưng hắn cũng không phải là Thiên Chi Dạ, chỉ vì từ khi mới gặp Thiên Chi Dạ lần đầu cho đến nay, hắn chưa từng nhìn nàng với ánh mắt đầy vẻ chán ghét như vậy bao giờ.

Hắn nhớ rõ tất cả, lại muốn lật sật tất cả mọi chuyện giữa hai người ngoại trừ giao dịch đó. Phải biết, từ đầu đến cuối, nàng chưa từng bức bách hắn làm bất cứ chuyện gì.

Vì sao...

A Cửu, chờ ta đến đón nàng.

Chỉ có mấy đêm ngắn ngủi, lời nói vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng người đã đi mất rồi.

Cũng từng lo lắng sau khi hắn thành công chiếm được thân thể kia, thân phận giữa hai người cũng sẽ phân biệt sang hèn. Cũng từng lo lắng, hần trọng sinh làm người sẽ phải đối mặt với rất nhiều phiền nhiễu về nhân sự. Thậm chí còn lo lắng rằng, Thuận Thân Vương đã mê thiếp thành đàn...

Đáng tiếc, dù thế nào nàng cũng không thể tưởng được... Mạc Cửu hít thở sâu, đưa mắt nhìn về phía chân trời xa xôi nơi có những dãy núi tiếp lên tới trời xanh.

Trời xanh, gió lớn, lại không mưa.

Nhờ lão chủ trì trông chừng đứa nhỏ, lại đặt mua lương thực đủ cho bọn họ ăn đến khi có thể thu hoạch lúa mạch, Mạc Cửu liền đuổi theo đoàn người của Thuận Thân Vương đến kinh thành.

Nếu ngay cả người thân nhất của mình mà cũng không tin, vậy có tư cách gì nói mình dụng tâm, lại có tư cách gì đi oán trách người khác? Nàng biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì bất ngờ rồi. Bằng không, Thiên Chi Dạ sẽ không đối với nàng như vậy.

Nàng quay về ngôi chùa trên núi, đào lấy gốc mẫu đơn của Thiên Chi Dạ.

Tuy rằng khắp nơi dân chúng làm than, nhưng kinh thành dù sao cũng là vương đô, ngoài mặt vẫn đang phồn hoa vô cùng, cho dù chỉ là hồi quang phản chiếu. Mạc Cửu cũng muốn tìm việc đang hoàng, lại lo lắng bị người của Thuận Thân Vương phát hiện, cuối cùng phải đi đồ dạ hương (công việc đồ phân vào buổi đêm), chỉ đến nửa đêm mới ra ngoài làm việc, còn ban ngày trốn trong nhà ngủ.

Chậm rãi thăm dò các phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành. Bên ngoài phủ Thuận Thân Vương có một gốc cây phong đã gần trăm năm tuổi, cành lá xum xuê, xanh mát dạt dào. Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn buông xuống, Mạc Cửu đều leo lên đó, lặng lẽ đứng trên cây mãi cho đến đêm khuya.

Ở nơi đó có thể nhìn thấy các cô gái xinh đẹp đi tới đi lui qua các dãy hành lang, cũng có thể nhìn thấy từng đội thị vệ lưng vác đao kiếm lần lượt đi tuần, còn có thể nhìn thấy bọn tiểu thái giám với cái giọng the thé trong cổ họng tụ tập ở sau mấy hòn núi giả chơi đồ súc sắc...

Ngẫu nhiên, cũng có thể nhìn thấy xe ngựa của người đó từ bên ngoài trở về... Có lẽ là người đó, nàng chưa từng nhìn thấy hán tử trong xe đi ra, cũng không thấy được bóng dáng của hán tử xuất hiện ở trong tầm mắt.

Thấm thoát đã qua hai tháng, hừng đông càng lúc càng hiện sớm.

Ngày đó, bầu trời mông lung, Mạc Cửu thu dạ hương trong phủ Thuận Thân Vương, lúc kéo xe đi cảm giác hình như nặng hơn mọi ngày một chút. Cũng không để ý, cứ thế kéo xe ra khỏi cửa thành. Khi nàng dừng lại nghỉ chân ở ven đường, đột nhiên có người từ trên xe nhảy xuống, ngồi xổm bên dòng suối ven đường.

Mạc Cửu làm như không thấy, lấy chiếc khăn đang khoác trên cổ ra lau mồ hôi trên trán, sau đó lại tiếp tục kéo xe đi.

“Đa tạ... đa tạ huynh đài giúp đỡ... Ơe...” Người kia thấy nàng phải đi, vội vàng chạy lên phía trước. Nhưng chưa kịp nói xong, lại bị mùi dạ hương tỏa ra làm cho nôn khan một trận. Thật làm cho người ta hoài nghi, không biết này giờ cô ta làm thế nào chịu đựng được đến đây.

Mặc dù đã mặc áo xanh cải trang thành gã sai vặt nhưng giọng nói người này mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, liếc mắt một cái đã khiến người ta nhận ra là nữ tử.

Mạc Cửu lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ta một cái. “Ta không giúp cô.” Dứt lời, mặc kệ phía trước có người hay không đã lập tức kéo xe đi tiếp, cũng chẳng màng vòng xe qua né tránh.

Cô gái kia vội vàng lui sang một bên. Đợi Mạc Cửu đi qua, nàng vẫn đứng yên tại chỗ một hồi lâu, sau đó nhịn không được từ xa xa đi theo phía sau xe.

Mạc Cửu kéo xe dạ hương đến một nông trang ở ngoài thành đổi lấy tiền, sau đó ra bờ sông tẩy sạch xe và các thùng gỗ, lúc này mới kéo xe trở về nơi ở của mình. Cho dù nàng chẳng quan tâm, cô gái kia vẫn cứ đi ở phía sau theo nàng về đến tận nhà.

Nàng ở trong khu dân nghèo tại thành Đông. Căn nhà nhỏ bé đơn sơ được dựng bằng mấy tấm ván gỗ, miễn cưỡng có thể che gió che mưa. Nàng đã quá quen với cuộc sống không có nhà cửa ổn định, nên cũng không để ý lắm. Xe chở dạ hương dựng ở trước cửa. Thời tiết nóng bức, cho dù đã tẩy rửa nhưng dưới ánh nắng gay gắt, mùi hôi thối vẫn cứ tán ra chung quanh.

Tắm rửa, nấu ăn, đi ngủ...

Nhà dựng bằng ván gỗ như cái lồng hấp. Khi Mạc Cửu đắm chìm mồ hôi từ trên giường ngồi dậy, đã là giữa trưa hôm sau. Điều làm cho nàng bất ngờ nhất là, cô gái kia vẫn còn ở đó, đang thu mình nơi cạnh cửa để tránh nắng, ngủ gà ngủ gật. Chiếc nón đội trên đầu đã lung lay sắp đổ, mái tóc đen dày hơi rơi xuống một chút, xòa ở hai bên má.

Mạc Cửu nhíu mày, tiến lên lay cô ta dậy.

“Cô ở đây làm gì vậy?” Nếu cô gái kia không ngủ trước cửa nhà nàng, nàng có thể làm như hoàn toàn không trông thấy. Rất hiển nhiên, một người sẵn sàng chịu đựng mùi thối gay mũi mà trốn vào xe chở phân, nếu không có lai lịch đặc thù thì nhất định đã chuốc phải phiền toái gì rồi. Mà hiện tại, điều Mạc Cửu không cần nhất chính là phiền toái.

Cô gái kia kinh ngạc nhìn Mạc Cửu, thần sắc mê mang. Một lúc lâu sau mới dần dần tỉnh táo hẳn. Nghĩ đến tình cảnh của mình, đôi mắt cô ta đỏ lên, há miệng thở dốc, lại không thốt ra lời nào.

Mạc Cửu bắt đầu thấy nhức đầu, chú ý có vài ánh mắt điều tra đang chiếu về phía này, không thể không kéo cô gái kia vào nhà. Rót một chén nước rồi

đẩy đến trước mặt đối phương, nàng khoanh hai tay trước ngực dựa lưng vào vách tường gỗ, cũng không thúc giục.

“Tiểu nữ... Ôi... Ta, ta có thể tắm rửa trước được không?”

Đợi hồi lâu, Mạc Cửu dù thế nào cũng không thể ngờ sẽ nghe được một câu như vậy.

Day day thái dương đau nhức, nàng không nói một lời, xoay người ra khỏi nhà để đi nấu nước.

Một chút để ý để phòng người khác cũng không có... Lặng lẽ thờ dài, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm. Nàng nghĩ, nàng không có tư cách, cũng không có nghĩa vụ chỉ dạy một tiểu thư quý tộc khi ra đường phải biết tự bảo vệ mình như thế nào. Trước mắt, mấu chốt nhất là làm thế nào mới có thể rũ bỏ được phiền toái đang muốn bám dính lên người này đây.

Cô gái ấy tên là Yến Vân, không phải tội phạm, chỉ là bỏ nhà trốn đi.

“Đó không phải là nhà của ta...” Sau khi nhìn ra suy nghĩ trong lòng Mạc Cửu, nàng rũ mắt nhấn mạnh. Trong thần sắc mang theo một tia buồn bã. Mái tóc buông xuống ở sau lưng, sau khi tắm gội xong tản mát ra chút ẩm ướt sáng bóng.

Có phải là nhà của cô ta hay không, Mạc Cửu không quan tâm. Nếu có thể thì ngay cả lai lịch của cô ta, Mạc Cửu cũng không muốn biết. Nhưng dù ta không tìm phiền toái, phiền toái cũng tự tìm đến ta. Vô chùa cũng thế, đồ dạ hương cũng không ngoại lệ.

“Chỗ này của ta không thích hợp thu nhận cô nương.” Thân nhiên, Mạc Cửu nói. Không cần giải thích, nói vậy thì cô gái kia ắt hẳn cũng có thể nhận ra được. Chỉ có một gian phòng, ngay cả nấu cơm nấu nước cũng phải ra bên ngoài. Hơn nữa, hiện tại nàng vẫn đang trong thân phận nam tử, nếu cùng một cô gái ở chung một phòng, tất nhiên sẽ làm tổn hại đến danh tiết của đối phương. Mà nàng, cũng không có ý định vì một người không quen biết mà từ bỏ cuộc sống bình lặng trước mắt.

Yến Vân như không nghe thấy lời nói tương đương với sự cự tuyệt của nàng, ngồi trên chiếc ghế chân què duy nhất trong phòng, cúi đầu không có phản ứng gì.

Mạc Cửu quay đầu đi, không muốn mình nhìn thấy đôi tay dù đang đặt trên đầu gối cũng không thể không chế được con run rẩy, túm chặt lấy quần áo của cô ta.

“Ta... ta không có nơi nào để đi...” Một lát sau, Yến Vân mới run run, nhẹ nhàng nói.

Mạc Cửu đưa ngón tay lên xoa trán. “Vậy thì trở về đi.” Chưa tính toán gì hết đã nông nổi bỏ nhà trốn đi, thật không biết có nên bội phục dũng khí của cô ta hay không.

“Không!” Phản ứng của Yến Vân kịch liệt đến bất ngờ, ngón tay đang áp trên trán của Mạc Cửu cũng phải dừng lại. “Hắn, trong lòng hắn căn bản không có ta. Ta thà rằng chết, cũng không cần làm thế thân cho người khác.”

Thì ra là giận người yêu – Mạc Cửu giật mình, nhất thời không nói gì.

Ngược lại, vì một câu này, nỗi uất ức trong lòng Yến Vân rốt cuộc không áp chế được nữa, nước mắt đổ xuống rào rào. Cũng không quản Mạc Cửu có sẵn lòng nghe hay không, cô ta tự động tự giác nói ra chân tướng bằng cái giọng nức nở đứt quãng.

Thì ra, cô ta cũng là một tiểu thư nhà quan. Vì phụ thân đắc tội với quyền quý, bị hãm hại xét nhà xử trảm, còn phần cô bị giáng xuống làm quan kỹ. Hai tháng trước gặp được một người đàn ông vô cùng quyền thế. Hắn yêu chiều cô ta vô cùng, chẳng những chuộc thân cho cô mà còn giúp giải oan cho phụ thân cô nữa.

Người đàn ông đó chỉ yêu chiều một mình cô, mà cô cũng toàn tâm toàn ý yêu thương người đó. Theo lý, như vậy đã đủ tạo nên hạnh phúc mỹ mãn. Vì vậy từ đầu đến cuối, không phải cô có cảm giác gì không kiên định, cũng không phải vì cô đòi hỏi danh phận, mà là vì có đôi lúc người kia nhìn cô lại ngẫu nhiên lộ vẻ hoang mang khó hiểu, làm cho cô bất an cực độ. Mãi cho đến mấy hôm trước, sau khi hắn xuống rượu say, ôm cô suốt đêm mà lại gọi một cái tên xa lạ. Lúc đó cô mới biết được, cho tới nay, hắn đều nhìn cô để tìm kiếm một bóng hình khác.

Hôm sau đợi hắn tỉnh rượu, cô sơ lược kể lại một chút. Không ngờ lại chọc hắn phẫn nộ, suốt hai ngày kế tiếp cũng chưa được thấy lại hình bóng. Uất ức đầy bụng, lại tủi cho thân phận mình, sau khi suy nghĩ rất nhiều cô liền quyết định lẳng lẽ bỏ đi.

Không kiên nhẫn nghe xong phần tự thuật của cô, Mạc Cửu hừ lạnh một tiếng, cầm nón trúc đi ra ngoài. Yến Vân kinh ngạc nhìn theo bóng dáng nàng, nước mắt chảy xuống thành giọt, cũng mặc kệ chẳng thêm lau.

Bị ghét bỏ như vậy, đối với cô cũng là lần đầu tiên, bất giác vừa khổ sở vừa khó chấp nhận. Tuy cô nhu nhược, nhưng thực chất vẫn có một phần kiêu ngạo của tiểu thư khuê các. Lập tức hơi hơi run rẩy đứng lên, tính bỏ đi, cho dù trong lòng đang hoảng sợ vì chẳng có nơi nào để đi.

Không ngờ Mạc Cửu cũng không đi xa, mà đang nửa nằm nửa ngồi, ngủ bên đồng cũi, nón trúc đội nghiêng nghiêng trên mặt.

“Nếu cô trả công đủ hậu, ta sẽ dựng cho cô một túp lều ở tạm.” Yến Vân còn đang chần chờ, thanh âm lười biếng đã từ dưới nón trúc truyền đến. Nàng kinh ngạc nhất một lúc, sau đó mới hiểu ra, vui mừng quá đổi.

“Có, có... Chỗ ta có ngân phiếu, nếu không đủ còn có mấy món trang sức...” Như sợ Mạc Cửu sẽ hối hận, cô vội vàng thò tay kiểm túi tiền.

“Ngu xuẩn.” Mạc Cửu thấp giọng nói một câu. Không biết là mắng mình xen vào việc của người khác, hay là mắng Yến Vân không biết đề phòng. Đột nhiên tróc lên đầu, nàng miễn cưỡng đứng lên.

Thoáng nhìn qua tấm ngân phiếu mà Yến Vân tùy tiện rút ra, là một trăm lượng. Có nhiều tiền như vậy còn muốn ở lại cái nơi tồi tàn của một kẻ đồ dạ hương như nàng, thật không thể hiểu nổi cô ta nghĩ như thế nào.

“Cô có thể mua một ngôi nhà, rồi mua thêm hai tên nô bộc, sống những ngày tháng thoải mái mà.” Dem ngân phiếu thả lại vào tay cô gái kia, chỉ tay vào mấy tấm ngân phiếu còn lại, Mạc Cửu nhắc nhở.

Ai ngờ Yến Vân lại lắc đầu. “Ta chỉ là một thiếu nữ, e rằng sẽ bị lừa.” Huống chi, từ nhỏ đến lớn cô đều ẩn mình trong khuê các, bị sung làm quan kỹ cũng chẳng có mấy ngày, ngoại trừ cầm kỳ thi họa, thêu thùa nấu nướng thì chẳng biết làm gì khác.

“Cô không sợ bị ta lừa sao.” Mạc Cửu bắt đầu đi, bắt đầu tìm kiếm trong đồng cùi mấy thanh cùi có vẻ thô dài, chuẩn bị chôn cọc làm nhà.

“Huynh, huynh không giống.” Yến Vân nghe được lời của nàng, phản bác theo bản năng. Nói ra rồi mới ý thức được lời nói của mình có chút ái muội, mặt cười không khỏi đỏ lên. Trên thực tế, khi lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Cửu, cô đã có cảm giác như từng quen biết nhau rồi. Chính cảm giác này đã làm cho cô không để ý đến vẻ lạnh lùng của đối phương, lần đầu tiên thật lòng kể hết chuyện mình với một người xa lạ.

“Không có gì là không giống cả.” Mạc Cửu thản nhiên nói, chẳng cảm thấy vinh hạnh bao nhiêu khi được tin cậy như vậy.

Nhưng bất luận nàng phủ nhận như thế nào, tạm thời phải thu giữ Yến Vân đã là sự thật, không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hai tính cách song song

Editor: Docke

Mạc Cửu biết trong lòng Yến Vân vẫn còn ôm hy vọng, cho nên mới không rời khỏi kinh thành. Nhưng không ai trong các nàng có thể tưởng được, ngày chờ mong đó lại đến nhanh như vậy.

Căn nhà gỗ còn chưa được dựng xong, người đã tới rồi.

Mạc Cửu đang chuyên tâm đóng hai tấm ván gỗ dính vào nhau, một chiếc xe ngựa băng qua vùng đất bẩn loạn, dừng lại ngay trước cửa. Yến Vân vốn đang ngồi ở cửa giúp Mạc Cửu và quần áo đột nhiên đứng lên, chạy vào phòng trong rồi đóng chặt cửa lại.

Màn xe được nhắc lên, có hai người lần lượt bước xuống. Mạc Cửu vui đầu vào công việc của mình, không để ý đến. Đến rồi lại đi, cuộc đời chính là như thế đó, chẳng có gì đáng để nàng phải hết sức quan tâm.

“Vân cô nương, mau mở cửa đi. Vương gia đích thân đến đón cô đây.” Cửa phòng bị gõ vang, một thiếu niên cất tiếng gọi, giọng điệu ôn hòa bằng phẳng, biểu hiện rất gia giáo lễ phép.

Một lúc thật lâu bên trong vẫn không có tiếng đáp lại. Khí trời nóng bức vẫn còn chưa tán, vùng thôn quê vào lúc chạng vạng ngoại trừ tiếng ồn ào náo nhiệt ra, chỉ còn tiếng đập búa không ngừng của Mạc Cửu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy phiền loạn.

“Vân nhi...” Đột một lát, người kia không nhận được khê gọi. Tiếng đập búa vốn luôn luôn vang lên bên tai đột nhiên thoáng ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục.

Phòng trong vang lên tiếng khóc nức nở, “Ngài, ngài... chẳng phải không cần thiếp nữa sao...” Giọng nói nghẹn ngào đứt quãng của Yến Vân từ bên kia ván cửa truyền ra, làm cho người ta cũng động lòng cảm thương.

“Nha đầu ngọc, ta sao nỡ bỏ không cần nàng được. Đều tại ta không tốt, nàng theo ta trở về đi.” Người kia cười khê dễ dàng, sự yêu chiều và dịu dàng trong giọng nói không có một nữ nhân nào có thể chống lại được.

Cửa ‘ken két’ mở ra, Yến Vân đứng ở bên trong, khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm nước mắt. Người kia thờ dài, bước qua bậc thềm để vào nhà, ôm cô ta vào lòng.

Tiếng đập búa không biết đã ngừng lại từ lúc nào, chờ khi hai người từ trong phòng đi ra, trời chiều đã buông xuống gần đến nửa nhà. Mạc Cửu không còn ở đó nữa, chỉ có thiếu niên đi cùng người kia đứng chờ ở trước cửa.

“Thanh Phong, Mạc đại ca đâu?” Yên Vân hỏi thiếu niên.

“Vân cô nương muốn nói người tráng sĩ lúc này ở đây đóng mấy thanh gươm đó ư. Hắn cầm nón trúc và hồ lô đi ra ngoài rồi.” Thanh Phong cung kính trả lời.

“Thật ư...” Yên Vân có chút mất mát. “Không thể nói lời từ biệt với huynh ấy rồi. Nhưng mà, nhắn với huynh ấy đừng ta, không cần dựng lều gươm nữa...”

Người kia nhìn thấy thần sắc của cô, trong con ngươi đen nháy xẹt qua một chút hờn giận, nhưng cũng tan biến rất nhanh.

“Thanh Phong, để lại hai tờ ngân phiếu trên bàn, xem như cảm tạ hắn.” Hắn mở miệng, có vẻ không đồng tình. “Lều gươm có dựng hay không là tùy ở hắn.” Nói xong liền đỡ Yên Vân lên xe ngựa, không ngờ khỏe mạnh vô tình lại nhìn thấy một chậu hoa dưới mái hiên, thân thể nhất thời cứng đờ.

Không chế không được nổi xúc động muốn lại gần xem, hắn chậm rãi phun ra một hơi tức giận, làm như vô tình hỏi: “Vân nhi, gã đó tên là gì?”

“Thiếp chỉ biết huynh ấy họ Mạc, chưa từng hỏi tên.” Yên Vân đáp, không nghĩ ngợi gì cả.

Người kia nắm thật chặt tay trái, thần nhiên nói: “Sao nàng lại gặp được hắn?”

Yên Vân trả lời sơ lược, lại lo lắng người kia hiểu lầm liền nhanh chóng bổ sung. “Lều gươm này là Mạc đại ca tính dựng lên cho thiếp ở tạm... Hai ngày nay, cứ chạng vạng là huynh ấy lại rời khỏi nhà, mãi đến sáng hôm sau mới trở về.”

“Thật ư? Hắn lại tự tay dựng nhà cho nàng ư...” Người kia than nhẹ, khóe môi nhếch lên mang theo một tia sát khí hiếm ai có thể phát hiện.

“Già, ngài tức giận sao?” Trong khoảnh khắc, Yên Vân đột nhiên cảm thấy người kia thật xa cách, nhưng lại nghĩ hắn đang tức giận vì thấy mình ở cùng một nam nhân khác, hiếm khi thấy hắn tỏ ra ghen tuông như vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm, cũng cảm thấy bất an, sợ hắn sẽ gây bất lợi cho Mạc Cửu.

“Đâu có.” Người kia cười cười, thần sắc chẳng có gì khác thường. “Chúng ta đi thôi.”

Ra khỏi nhà, ba người lần lượt hai trước một sau bước lên cỗ xe ngựa chờ sẵn ở ven đường. Tiếng roi ngựa xẹt lên không trung, rít vang. Con ngựa lập tức cất bước kéo cỗ xe đi xa.

Ở phía tây thành, mặt trời đã hoàn toàn buông xuống, chỉ còn lại những rặng mây đỏ đầy trời.

Mạc Cửu đem hết số tiền có trên người đi đổi lấy rượu.

Ngồi trên cây phong, nàng vừa uống rượu vừa nhìn cỗ xe ngựa quen thuộc kia từ bên ngoài trở về, nhìn ánh đèn ánh đuốc trong phủ Thuận Thân Vương được thắp lên sáng trưng, nhìn đám người hầu cận rộn chạy qua chạy lại.

A Cửu, chờ ta đến đón nàng. Trong đầu đột nhiên vang lên một câu như vậy, nàng bật cười ha hả.

Nàng đợi, nhưng điều mà nàng đợi được lại là, hắn đến đón một nữ nhân khác. Hắn không còn là A Dạ của nàng nữa. Nàng không nên đến nơi này.

Ngửa đầu uống một hớp rượu. Ánh mắt sắc bén của nàng nhìn thấy một bóng người từ tường viện của vương phủ bay vọt ra, lẹ dưới tàng cây, sau đó nhanh chóng phóng vào một con đường tắt.

Một người biết được quá nhiều, không phải là một chuyện tốt. Mà nàng, hoàn toàn biết được quá nhiều. Biết Thuận Thân Vương bị hồn ma chiếm giữ, biết con đường ra vào Dạ Lăng, biết hồn ma có vợ... Cho nên, chính như những gì hắn đã từng nói với nàng, phải sớm tìm một chỗ mà trốn đi, chứ không phải là đuổi theo đến tận kinh thành này.

Rượu này mạnh thật... Mạc Cửu che miệng ho một trận. Lau đi nước mắt nơi khóe mắt vì bị sặc, nàng cười nhẹ, chỉ vì nhớ lại bộ dáng xinh đẹp ướt đầm nước mắt của Yên Vân ban chiều. Minh... không phải là nữ nhân sao.

Già trai đã lâu lắm rồi, rất nhiều thời điểm ngay cả nàng cũng quên mất mình vẫn là một nữ nhân.

Hết cách, cũng hết cách... Như vậy cũng tốt. Nàng mỉm cười, ngửa ra sau tựa người vào cành cây, ánh mắt có chút sương mù.

Gió thổi, lá cây xào xạc. Lá và gió xen lẫn với hương rượu, nhuộm dần ra bóng đêm say men. Mạc Cửu khép hờ mắt lại, không phải thật chuyên tâm hồi tưởng những chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua.

Chiến loạn, đói khát, máu tươi, giết chóc... Cuộc đời quá ngắn, liếc mắt một cái đã nhìn thấu hết. Điều đáng giá duy nhất để trở lại chính là hoa mẫu đơn dưới ánh trăng đêm đỏ, cùng với người làm bạn bên hoa đang ngoái đầu nhìn lại, tỏa sáng lấp lánh.

Nửa bầu rượu tẻ nửa đời người. Rượu hết, cũng hết nhớ nhưng.

Lắc lắc bầu rượu trống trơn, Mạc Cửu bắt đắc dĩ thở dài. Nàng dắt hồ lô vào bên hông, sau đó trượt từ trên cây xuống, xoay người trở về nhà, cũng không quay đầu nhìn lại phủ Thuận Thân Vương lấy nửa ánh mắt. Kể từ đêm đó, đối với nàng mà nói, nó chỉ là một tòa kiến trúc hoa lệ không hề liên quan.

Giờ tý vừa qua, ngoại trừ tiếng gõ mõ cầm canh càng lúc càng xa, chỉ có tiếng chó sủa vang thỉnh thoảng quấy nhiễu màn đêm yên tĩnh.

Thật bất ngờ, ánh đèn trong căn nhà gỗ vẫn thấp sáng.

Mạc Cửu lắc lắc cái đầu mờ mịt, cứ nghĩ không biết vì sao Yến Vân vẫn chưa đi, chẳng lẽ muốn ở lại nói lời từ biệt với mình? Nàng nờ nụ cười, không đi thẳng vào nhà mà lão đảo bước đến trước bụi hoa mẫu đơn, ngồi xuống dựa vào vách tường gỗ.

“A Cửu.” Bừng tỉnh ao giấc, nàng nghe được tiếng gọi dịu dàng quen thuộc.

Trợn mắt nhìn, Thiên Chi Dạ xuất hiện trước mắt nàng, có mừng, cũng có bi thương.

“A Cửu.” Hắn vươn tay, muốn chạm đến Mạc Cửu. Trong con ngươi đen nháy đầy cảm xúc kích động, hình như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

Mạc Cửu hơi nghiêng đầu, nhấc tay lên ngăn trở động tác của hắn. “Ngươi là ai?” Ánh mắt nàng mê hoặc, không biết là ảo hay thật.

Thiên Chi Dạ suy sụp thả tay xuống. “A Cửu, ta... A Cửu...” Nói đi nói lại, hắn cũng chỉ thốt ra được hai chữ này. Muốn giải thích, lại không thể nào nói ra được.

Đây là lần đầu tiên hắn mất đi sự thông dong. Mạc Cửu yên lặng nhìn hắn, chậm rãi gọi: “A Dạ.”

“Ừm.” Ánh mắt Thiên Chi Dạ sáng lên, rũ bỏ nản lòng trước đó, vọt tới ôm chầm lấy nàng. “Ta đây, là ta đây.”

Mạc Cửu không giẫy dụa. Xuyên thấu qua lớp vải mỏng manh, nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng lực ôm của hắn, chứ không phải chỉ là một cảm giác lạnh giá. Một khắc đó, trong lòng nàng dâng lên một cảm xúc khó tả, tất cả uất ức cùng bất đắc dĩ trong lòng cũng tan biến đi không ít. Tự hồ, chỉ cần hắn tốt là đã đủ để nàng cảm tạ ông trời ưu đãi rồi.

“Sao huynh lại đến đây?” Nếu ban ngày hắn chưa từng đến, nàng nghĩ nàng sẽ nói ‘Rốt cuộc huynh đã đến rồi’, chứ không phải là một câu hỏi. Nàng biết chính mình đang để ý, để ý đến mức muốn buông tay. Nàng không muốn tranh đấu với người ta, nàng cũng không muốn làm cho mình phải lưu luyến đến mức để cho người ta lựa chọn.

Thiên Chi Dạ nghe vậy, đột nhiên nhớ ra vì sao mình lại đến, thân thể không khỏi cứng đờ, cuống quýt lui ra phía sau, vội la lên. “A Cửu, nàng mau lấy dây thừng trời chạt ta lại, chúng ta từ từ nói chuyện sau.”

Mạc Cửu kinh ngạc, không hề nhúc nhích. “Huynh đến để giết muội.” Nàng trần thuật lại điều mà trong lòng cảm đoán, giọng nói bình tĩnh đến kỳ dị.

“Ta, không...” Sắc mặt Thiên Chi Dạ khê biến, lão đảo lui lại mấy bước. Dừng một lát, sau đó lại chậm rãi tiến lên. Vội vàng cùng kích động trong ánh mắt đã tan biến, chỉ còn lại lạnh lùng sắc bén. “Đúng vậy, bốn vương đã khuyên ngươi nên trốn đi, ngươi lại không nghe. Bây giờ cũng không thể trách được bốn vương, muốn trách, thì trách ngươi đã biết quá nhiều!”

“A Dạ, muội muốn từ bỏ.” Mạc Cửu làm như không nghe thấy lời nói khi bừng tỉnh của hắn, nhẹ nhàng nói.

Nàng biết, khi hắn chiếm giữ thế xác nhất định đã xảy ra chuyện gì, mới có thể biến thành như bây giờ. Nàng không muốn gây phiền phức cho hắn, nên chỉ định lặng lẽ chờ đợi. Nay hắn đã không còn muốn tình cảm của nàng, bên người lại có nữ nhân khác. Nàng nghĩ, nàng không có lý do gì để tiếp tục kiên trì nữa.

Thần sắc Thiên Chi Dạ ngưng trụ, sau đó hừ lạnh một tiếng. “Nếu vậy, thì từ bỏ cả tính mạng luôn đi.” Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên giờ chuông đánh về phía nàng.

Mạc Cửu cười khỏ. Dù biết rõ hắn không phải là A Dạ trước kia, nhưng khi nhìn thấy hắn thật sự muốn giết mình, trong lòng vẫn tránh không được, đau đớn không chịu nổi. Ngay khi nàng lấy lại tinh thần định né tránh, chỉ thấy trước mắt ngân quang nhoáng lên một cái, Thiên Chi Dạ đã kêu rên, phải rút lui hai bước mới lấy lại được thăng bằng.

Nhờ vào ánh sáng lờ mờ từ trong nhà hắt ra, nàng có thể nhìn thấy bàn tay vốn đánh về phía nàng của hắn đã mất lực rũ xuống, máu trượt trên mu bàn tay rồi theo đầu ngón tay rơi xuống đất từng giọt, từng giọt. Còn tay trái của hắn, đang nắm chặt một thanh đoản đao sắc lạnh, run lên nhè nhẹ.

“A Dạ!” Mạc Cửu cả kinh, hoảng sợ.

Thiên Chi Dạ lẳng lặng đứng ở nơi đó. Trong ánh mắt đang nhìn về phía Mạc Cửu xẹt qua một tia giẫy dụa cùng đau khổ, sau đó lại khôi phục lại sự hờ hững, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tay trái đang nắm đao của mình. Thật lâu sau, khóe môi của hắn cong lên vẻ trào phúng thần nhiên.

“Đồ ngu dốt, cô ta có cái gì tốt chứ?” Hắn giống như đang tự mắng chính mình, lại như đang nói chuyện với một người khác. “Tìm nữ nhân khác xinh đẹp cao quý hơn ả, dễ như trở bàn tay. Giết ả đi, bốn vương mới có thể thôi lo lắng.”

Mạc Cửu nhú mày, trong lòng loáng thoáng nắm bắt được điều gì.

“Huynh cần cầm máu...” Nàng mở miệng.

“Cầm miệng! Không cần ngại phải lo.” Thiên Chi Dạ đột nhiên quát, cắt đứt lời nàng. Cảm thấy tay trái mình vẫn đang nắm chặt đoản đao không hề có ý định buông ra, không khỏi phiền chán hết chịu nổi, ngược lại hoàn toàn không thèm để ý đến vết thương bên tay phải của mình.

“Được rồi, nếu không thể giết ả thì phải đem ả về vương phủ, để tránh sau này sinh ra nhiều chuyện. Có điều, bản vương quyết sẽ không cưới cái thứ bất nam bất nữ này làm phi.” Nói xong câu này, tay trái hắn rút cuộc buông ra, thanh đoản đao ‘choang’ một tiếng rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Mạc Cửu đột nhiên có chút chua chát, đồng thời cũng hiểu được mình không thể từ bỏ. Bởi vậy, khi Thiên Chi Dạ ra lệnh cho nàng đi cùng hắn, nàng cũng không nhiều lời.

Mạc Cửu được sắp xếp vào ở trong một gian viện thanh tĩnh, cơm bưng nước rót, còn có hai nha hoàn để sai vặt. (Viện: nhà có sân bao quanh, nằm trong khuôn viên của tòa nhà lớn)

Thiên Chi Dạ cũng không bạc đãi nàng, ngoại trừ việc không cho phép nàng rời khỏi viện. Trên thực tế, đây được cho là một hình thức giam lỏng. Cũng may, xưa nay nàng luôn thích ứng với mọi hoàn cảnh nên cũng không cảm thấy khó chịu hay khổ sở.

Cho dù vào phủ Thuận Thân Vương, nhưng cơ hội nhìn thấy Thiên Chi Dạ cũng không nhiều hơn khi ở bên ngoài. Mạc Cửu không vội cũng không nóng, vẫn sinh hoạt như mọi ngày. Nha hoàn nịnh bợ, biết nàng chỉ là một nông dân không được coi trọng lại ăn không ngồi rồi, một thời gian sau liền bắt đầu lười biếng. Không những ngày thường không thấy được bóng người, mà sau đó ngay cả mấy chuyện cơm nước linh tinh cũng khi có khi không. Mạc Cửu cũng đành chịu, không thể không tranh thủ mỗi khi không có ai liền ‘lỡ tay’ phá hỏng cái bàn, làm thịt con mèo chẳng biết từ đâu chạy vào trong viện, nướng ăn qua bữa cơm đêm đó.

Cái gì nàng cũng không sợ, chỉ sợ đói. Sau sự kiện nàng tự phá bàn nướng mèo ăn, hai nha đầu kia tuy rằng vẫn thường xuyên mất tâm mất dạng, nhưng cũng dám quên bưng cơm đưa nước mỗi ngày ba bữa nữa.

Gian viện không lớn, ngày thường không có ai để ý chăm sóc khiến cho hoa gầy cây nhọc, cỏ dại xum xuê. Nhưng vẫn có một gốc ngô đồng cao lớn, rất được Mạc Cửu yêu thích. Giống như trước kia vậy, nàng thích ngồi trên cây. Ở vị trí này, so với trên cây phong bên ngoài, có thể nhìn rõ cảnh vật trong phủ Thuận Thân Vương hơn rất nhiều.

Pủ Thuận Thân Vương có gác cao, có hồ phẳng, cũng có rừng trúc và những gian viện dài. Cảnh trí rộng lớn cùng xa hoa đến mức trước đây nàng chưa từng tưởng tượng thấy bao giờ. Nhưng cảnh vật đó, ở trong lòng nàng, lại kém xa so với cảnh trời trắng mây gió nơi sơn dã. Mà trời trắng mây gió, lại kém xa người kia.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Mạc Cửu đều chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, chớp mắt đã qua mười ngày. Nhân hạ ngồi trước thềm phơi nắng, ngắm mây trôi, nhìn hoa nở, trong lúc hoảng hốt lại đột nhiên nhớ đến những ngày tháng còn sống ở chướng sơn.

Một ngày kia, trời đổ mưa từ sáng sớm. Mạc Cửu dùng xong bữa trưa, khoác lên mình một tấm áo mỏng rồi nằm xuống chiếc chiếu trải trước cửa sổ, chợp mắt. Khi tỉnh lại, liền phát hiện Thiên Chi Dạ đang nằm nghiêng bên cạnh, ngủ rất say. Chú ý thấy quãng mắt mỗi một của hắn, nàng lẳng lẳng nằm xuống, không gây phiền.

Thiên Chi Dạ tỉnh lại, là vì nha đầu Xuân Nhi lỡ mồm xong vào. Mạc Cửu rất thích cái tên Xuân Nhi, nó luôn làm cho nàng không tự chủ được nhớ đến quê nhà của mình. Cho nên khi đối mặt với mấy chuyện xấu lút của nha đầu này, nàng cũng làm như không biết, có thể tha liền tha.

Bình thường, ngoại trừ thời gian ăn cơm, đều không thấy bóng dáng người nào, hôm nay không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện. Bởi vậy, khi nhìn thấy trong phòng tự dưng xuất hiện thêm một người, Xuân Nhi bật ra tiếng kêu kinh ngạc. Tuy chỉ là một tiếng kêu nho nhỏ, cũng đủ khiến cho Thiên Chi Dạ bình tĩnh. Một khắc đó, Mạc Cửu có chút tức giận, quét mắt nhìn về phía Xuân Nhi đang còn ngơ ngác đứng ở nơi đó. Ánh mắt không đến mức quá sắc bén, nhưng cũng làm cho tiểu nha đầu kia phải rung mình một cái, luống cuống bỏ chạy ra ngoài.

“A Cửu.” Bên tai vang lên tiếng thấp gọi có chút mơ màng của Thiên Chi Dạ. Một bàn tay vươn đến, ôm nàng vào lòng.

Ánh mắt Mạc Cửu dịu hẳn, dạ một tiếng, lại không nói gì nữa.

“A Cửu, ta rất sợ sẽ thương hại đến nàng.” Thiên Chi Dạ buộc chặt cánh tay, vùi mặt vào cổ của người trong lòng, buồn bã nói.

Mạc Cửu không hỏi hắn nói vậy là có ý gì, chỉ nâng tay xoa lên vết thương nơi tay phải của hắn. “Đã lành chưa?” Hắn thà rằng thương hại chính mình cũng không muốn làm nàng bị thương, nàng còn có gì phải lo lắng nữa.

“Ừm.” Cầm lấy tay nàng, ánh mắt Thiên Chi Dạ đầy vẻ hối hận. “A Cửu, có thể là đã bị thân thể này ảnh hưởng, tính tình của ta có chút thay đổi khác thường. Ngày thường giống như một người khác vậy, suy nghĩ cùng hành động đều hoàn toàn khác hẳn tác phong của ta. Nhưng ta lại biết, đó xác thực quả thật là ta...” Chính vì điểm này, hắn mới cảm thấy mình không đáng tha thứ chút nào, lại đi đối đãi với thể tử của mình như vậy.

Mạc Cửu nghe vậy nở nụ cười. “Vậy thì có chút phiền phức rồi, phần kia trong con người huynh có vẻ không thích gặp muội.”

Thiên Chi Dạ buộc chặt cánh tay, buồn bực không vui. Mạc Cửu lại cười, “Muội chờ huynh.” Bất luận là oán giận hay là an ủi, đều không thể thay đổi được sự thật. Nàng không thích nói lời vô nghĩa.

Quả nhiên, lời nói vừa dứt, nét mặt Thiên Chi Dạ liền giãn ra.

“A Cửu, có thể ôm nàng như vậy, thật tốt!” Cọ mũi vào sau tai Mạc Cửu, hần lẩm bẩm một câu. Đường như rất mệt mỏi, lại chìm vào giấc ngủ sâu, vòng ôm tay nàng vẫn không buông ra.

Nhìn gương mặt ngủ say của hần, Mạc Cửu lặng lẽ thở dài, đành phải tiếp tục ngủ cùng.

Đợi đến khi Thiên Chi Dạ tỉnh lại lần nữa, đã là chạng vạng. Mưa đã tạnh từ lâu, nước đọng trên mái hiên vẫn chảy tí tách xuống mấy tảng lá chuối tây to rộng, sau đó trượt khỏi tảng lá ngã nhào xuống đất.

Cảm giác được người đó đã tỉnh, Mạc Cửu thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu liền đối diện với ánh mắt vừa lạnh lùng vừa mê man lại pha chút ảo não, không khỏi ngẩn ra.

Chưa kịp mở miệng, chủ nhân của ánh mắt kia đã quay phắt đi, giống như muốn tránh né thứ gì đó không sạch sẽ.

“Điên rồi...” Hần thì thào tự nói, trong mắt toát ra vẻ chán ghét.

Mạc Cửu chán nản, không để ý đến hần, chậm rãi đứng dậy khoác áo đi ra ngoài.

“Cái dạng này của cô mà có thể đi ra ngoài sao?” Khi nàng đi qua trước mặt Thiên Chi Dạ thì bị hần túm lại, giúp nàng sửa sang quần áo, búi tóc lại cho hợp với ý của hần. Khi tất cả đã được sửa soạn gần xong, hần mới đột nhiên cứng đờ, ảo não nhận thấy hành vi của mình thật khó hiểu.

Mạc Cửu nở nụ cười, lơ đãng, đợi hần buông tay liền bước ra ngoài. Trong lòng nàng hiểu rõ, Thiên Chi Dạ này không dễ chọc, không muốn đánh mất cái mạng nhỏ thì tốt nhất là nên kính nhi viễn chi * (tránh xa).

Thiên Chi Dạ nhìn theo bóng dáng nàng đi xa, nhớ lại lúc trưa khi nàng đối mặt với một phần khác trong con người mình thì dịu dàng dung túng, sắc mặt bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Mạc Cửu ngồi xỏm bên bụi hoa mẫu đơn đã được di rời vào viện, ánh mắt nhìn theo chỗ hần khuất dạng, thật lâu sau, giữa vùng trán nổi lên một chút ưu tư.

Thiên Chi Dạ, huynh nhìn vào Yên Vân để tìm kiếm bóng hình ai?

A Dạ... Nếu một phần khác trong con người huynh yêu thích một cô nương khác, thì chúng ta phải làm sao bây giờ?

Sau ngày hôm đó, Thiên Chi Dạ lại đến đây vài lần nữa. Mỗi lần đến đều ngủ ít nhất mấy canh giờ, như là chưa từng được ngủ ngon vậy. Mạc Cửu chậm rãi nghe được từ mấy cái miệng nhân rồi hay nhiều chuyện của đám hạ nhân trong vương phủ mới biết, đúng là cả đêm hần đều không thể đi vào giấc ngủ. Đối với việc này, hần chỉ mắng hạ nhân một câu lẩm miệng, rồi không nhắc lại nữa.

Những khi hai người ở chung, chuyện hần thường làm nhất chính là cùng nàng ngồi dưới tàng cây ngô đồng, nắm tay nàng, ôn lại những ký ức xa xưa mà Mạc Cửu chuẩn bị vùi sâu xuống lòng đất.

Mùa xuân năm đó, những cành lộc biếc mọc ra từ đất, đàn vịt con như quả cầu nhung màu vàng đùa nghịch dưới nước, hay trên bầu trời xanh trong... tất cả đều mang theo một chút huyết sắc.

“Tân nương tử, gọi ớ ơ, qua ruộng rồi lại qua ao, đánh cá lại đến...” Nhẹ nhàng ngâm nga, Mạc Cửu nheo nheo ánh mắt ngửa đầu nhìn mây trắng trên trời xanh, tựa hồ đang nhớ lại mà giống như chẳng nhớ đến gì cả.

Năm đó, nàng mười tuổi, tỷ tỷ mười ba tuổi. Ở chỗ các nàng, xuất giá ở tuổi mười ba là chuyện rất đổi bình thường. Vị hôn phu của tỷ tỷ là người thôn bên, tuy nghèo nhưng cũng là một nông dân hiền lành chất phác.

Làm tân nương, tô chút son môi hồng, đội khăn voan màu đỏ, cho dù không có tiệc mừng thì vẫn là một chuyện làm cho lòng người tràn ngập hy vọng cùng chờ mong.

“Chính là a... Tân nương tử, kêu bố ơ...” Mạc Cửu không kể tiếp mà lại thấp giọng ngâm nga bài hát đó.

Thiên Chi Dạ đau lòng, nghiêng thân qua hôn lên mắt nàng như muốn hút đi nước mắt đang cố nén trong đó, rồi ôm chặt lấy nàng. Trước đây hần không hỏi đến, là vì hần không có cách nào an ủi nàng giống như bây giờ. Mà nay, hần biết rõ nhớ lại sẽ làm cho nàng đau khổ, nhưng vẫn ân cần hỏi han cặn kẽ. Chỉ vì khi nàng đối mặt với mọi chuyện, bao gồm cả sự thay đổi của hần đều tỏ ra vô cùng bình thản, làm cho hần bất an cực độ, tựa hồ như nàng có thể xoay người bỏ đi bất cứ lúc nào.

Mạc Cửu muốn cười, lại không thể cười nổi.

“Một đội quân bại trận chạy trốn, đứng lúc hôm đó lại xông vào thôn của muối... Bọn chúng không phải người, chính là một đám súc sinh.” Nàng nhẹ nhàng kể lại. Trong giọng nói không có một tia cảm xúc nào, nhưng bàn tay bị Thiên Chi Dạ nắm lấy lại lạnh như băng.

Tàn nương nho nhỏ bị làm nhục trước mặt chú rể cho đến chết. Cho đến khi chết, ánh mắt kia vẫn mở to, thẳng huyết. Chú rể đã chết, đại ca cũng chết, mẹ điên rồi, cha bị đánh cho tàn phế, rốt cuộc không thể xuống giường được nữa. Chỉ có nàng và đệ đệ còn nhỏ tuổi, bị cha nhét dưới gầm giường, mới thoát được một kiếp. Nhưng tất cả cảnh tượng đó, tuy nàng đã kịp thời bịt mắt tiểu đệ lại nhưng không có cách nào ngăn cản được ánh mắt mở lớn đầy hoảng sợ của mình nhìn thấy đầy đủ quá trình.

“A Dạ, người còn sống, bà mẹ nó, thật không dễ dàng chút nào.” Khi bị Thiên Chi Dạ ôm chặt đến mức gần như hít thở không thông, Mạc Cửu đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Thiên Chi Dạ ừm một tiếng, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, vì thế chỉ thuận miệng hỏi một câu. “Nàng đầu quân, cha và tiểu đệ phải làm sao?”

Không ngờ vừa nói ra lời này, Mạc Cửu lại trở nên trầm mặc. Trong lòng hần thềm kêu không xong rồi, nhưng đã không thể thu hồi.

“Trong thôn có một tên địa chủ, trong nhà nuôi mấy con chó. Bầy chó đó rất to lớn, vừa cao vừa khỏe. Cái đầu của chúng còn cao hơn mấy đứa trẻ mười một mười hai tuổi như tụi muối...”

Hồi lâu, Mạc Cửu chậm rãi nói, lại kể về một câu chuyện chẳng ăn nhập gì đến câu hỏi cả. Thiên Chi Dạ còn đang nghi hoặc, nàng nở nụ cười, nhưng nụ cười đó so với khóc, còn khó xem hơn nhiều.

“Tiểu đệ bị chó cắn chết... A Dạ, rất nhiều máu.” Cứ nhớ đến thân thể nhỏ bé máu thịt lẫn lộn kia, nàng liền cảm thấy như mình không thể thở được nữa, bất giác thu người nép vào trong lòng Thiên Chi Dạ, cuộn tròn.

Một khắc đó, Thiên Chi Dạ đột nhiên thấy hận chính mình, chỉ vì muốn trấn an bản thân mà ngang nhiên bóc mở vết sẹo của nàng.

“A Cửu, A Cửu...” Hần vừa vuốt lưng nàng vừa dịu dàng gọi khẽ. Lúc này mới biết được, bất luận mình có làm gì đi nữa, đều không thể nào xóa được nỗi đau xót của nàng.

“Ừm.” Không biết đã gọi bao nhiêu tiếng, Mạc Cửu rốt cuộc cũng đáp lời. “Muội không sao.” Nàng nói, cọ mặt vào vai hắn, thản nhiên nói tiếp. “Sau khi cha chết đi, muối phóng hỏa thiêu cháy nhà tên địa chủ đó, rồi bỏ trốn đi đầu quân.”

Đó chính là những gì nàng đã phải trải qua. Bất luận thế nào, đều đã là quá khứ rồi. Mạc Cửu nói với bản thân. Bởi vì Thiên Chi Dạ muốn biết, nàng mới nói cho hắn biết. Nhưng từ nay trở đi, sẽ không nhắc lại chuyện này với bất kỳ ai khác nữa.

Ánh nắng tươi sáng, ve kêu râm ran. Rõ ràng khí trời nóng bức là vậy, giữa trưa hè yên tĩnh là vậy, Thiên Chi Dạ lại cảm thấy rối loạn mà rét lạnh.

“A Cửu.”

“Ừm.”

“A Cửu.”

“Ừm?” Mạc Cửu ngược mắt, hơi hơi lui người ra sau để rời khỏi vòng tay ôm ấp của Thiên Chi Dạ, muốn hỏi hắn vì sao cứ gọi mình hoài mà không nói lời nào.

Không ngờ cánh tay Thiên Chi Dạ buộc chặt, ôm nàng trở về. Ngón tay cuốn lấy những ngón tay của nàng, không muốn buông ra.

Không cần nói lời dư thừa, Mạc Cửu cũng đã hiểu được. Khóe môi không khỏi nhẹ nhàng dương lên.

*Kính nhi viễn chi là thành ngữ tiếng Việt có gốc từ thành ngữ trong tiếng Trung. Thành ngữ này có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong “Luận ngữ – Ung dã”:

Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ”

Tạm dịch như sau: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.

Có thể nói rằng, “Kính nhi viễn chi” chính là cách nói rút gọn từ câu “Kính quỷ thần nhi viễn chi”.

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp họa

Editor: Docke

Yến Vân đến tìm cũng không có gì bất ngờ, sau khi tin đồn Thuận Thân Vương đường một nam sủng bay lên đầy trời.

Thuận Thân Vương Thiên Chi Diệp có vô số sủng cơ, nhưng ngôi vị chính phi vẫn còn để trống, chộc cho cơ thiếp vì vậy mà lục đục với nhau, tính hết kế sách, hẳn lại lấy thể làm vui. Nhưng sau khi hẳn từ chướng sơn trở về, tính tình đột nhiên thay đổi, chỉ yêu thích một mình Yến Vân. Thậm chí khi cô ta bỏ đi, hẳn còn đích thân đi tìm về. Từ đó có thể thấy được địa vị của Yến Vân ở trong lòng hẳn. Bởi vậy, khi tin đồn nam sủng bay ra, nữ nhân khác đều vui sướng khi người gặp họa, còn Yến Vân lại không thể không cảm thấy bất an.

“Mạc đại ca?” Khi nhìn thấy là Mạc Cửu, cô ta kinh ngạc vạn phần.

Mạc Cửu đau đầu. Tuy nàng là thê tử của Thiên Chi Dạ, cũng là Thuận Thân Vương bây giờ, nhưng đối mặt với nữ tử trước mắt, so với nàng còn danh chính ngôn thuận hơn, thật sự làm cho người ta vừa rối rắm lại vừa bất lực.

Hai nha đầu bởi vì Thiên Chi Dạ thường đến đây mà trở nên tận tâm hết sức với Mạc Cửu, thấy tình huống không ổn liền đưa mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng bày dọn chén tách, ngâm trà chiêu đãi. Còn Xuân Nhi đã vội trộm chuồn ra khỏi viện, sau đó chạy thẳng đến thư phòng của Thiên Chi Dạ.

Mạc Cửu cũng không biết sao nha đầu của mình lại thông minh như vậy, trong lòng có chút phiền chán, lạnh lùng nhìn khách đến. “Có chuyện gì?”

Lúc này, Yến Vân cũng có chút luống cuống. Dù thế nào cô cũng không thể tưởng được, tình địch mới của mình lại là người đã từng giúp đỡ mình. Có lẽ, trong chuyện này có hiểu lầm gì chăng – Cô tự an ủi chính mình. Dù sao, cô cũng chẳng thể nào tưởng tượng được, đường đường là một vương gia lại cảm thấy hứng thú với một gã nam nhân đi đồ dạ hương. Chuyện này... thật sự không thể tránh khỏi... quá ác liệt đi!

“Ta, ách... Yến Vân đến thăm Mạc đại ca xem huynh đạo này sống đã quen chưa.” Cô nói có chút lắp bắp, bất giác đã muốn cho mình ở vị trí chủ nhân.

Mạc Cửu đưa tay day day thái dương, có chút bất đắc dĩ. “Cũng tốt.” Dứt lời, liền xoay người đùa nghịch hoa cỏ trong viện.

Biết tính cách của nàng như thế, Yến Vân cũng không thấy tức giận. Ngược lại, nha đầu thân cận của cô ta lại cảm thấy bất công thay cho chủ nhân, nhịn không được mở miệng chê cười: “Công tử vô lễ quá rồi đó, hay là cậu mình được Vương gia sủng ái, không xem tiểu thư của chúng ta ra gì?”

Yến Vân vốn muốn quát bảo ngưng lại, nhưng đột nhiên muốn biết phản ứng của Mạc Cửu thế nào, từ đó có thể phỏng đoán ra hẳn có thật giống như lời đồn hay không, vì thế không nói gì.

Thu Diệp đang bung trà đến, nghe vậy mày liễu nhếch lên, đã muốn trả lời lại một cách mỉa mai. Nhưng lại nghĩ, Yến Vân được mọi người công nhận là vương phi tiêu chuẩn, cho dù không làm nổi chính phi, dựa vào sự sủng ái của vương gia đối với cô ta, vị trí sủng phi tuyệt đối chạy không được. Còn quan hệ của chủ nhân nhà mình với vương gia thật sự làm cho người ta trắc đoán không ra, vương gia cũng mười ngày nửa tháng mới đến một lần, huống chi lại là nam tử, dù thế nào cũng không thể có duyên với vị trí vương phi được. Cân nhắc trước sau, cô ta liền đóng chặt miệng lại, làm bộ như không nghe thấy gì, bung trà vào sảnh trong.

Mạc Cửu dừng động tác, quay đầu lại, như cười như không nhìn nha đầu kia, không phủ nhận cũng không thừa nhận. “Ta là một kẻ đồ dạ hương, được ta coi trọng đáng tự hào lắm sao?” Dứt lời, không hề để ý đến hai người, vác cuốc đi đến dưới bậc thềm bắt đầu cuộc cỏ dại trong viện.

Tiểu nha đầu bị đối xử như vậy, một lát sau mới phản ứng lại được. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi đỏ bừng lên. Ngay cả Yến Vân cũng vừa giận vừa quẫn. Nói như vậy rõ ràng là có ý, nha đầu đem cô ta so ngang với nước tiểu phân hôi rồi.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi, ngươi thật thô tục!” Tiểu nha đầu dậm chân, cả giận nói.

Mạc Cửu bật cười, đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu ngây thơ đó thật làm cho người ta hâm mộ, cũng không cảm thấy chán ghét nữa. “Mạc A Cửu là kẻ thô thiển, nói chuyện đương nhiên thô tục. Hai vị tiểu thư nếu chịu không nổi, xin mời đi cho!” Nàng thân nhiên đuổi khách.

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt Yến Vân trắng nhợt. “Huynh, huynh nói huynh tên gì?” Mạc A Cửu... A Cửu... Cô ta sao có thể nghĩ tới, sao có thể nghĩ tới...

Khó trách sao cứ cảm thấy giống như đã từng quen biết với hẳn, tin tưởng hẳn một cách khó hiểu, thì ra là bởi vì hẳn có gương mặt tương tự với mình. Đêm đó... Đêm đó Gia cứ gọi A Cửu, chẳng lẽ là cái gã trước mắt này sao? Làm sao có thể... làm sao có thể?

Mạc Cửu không nhận ra sự khác thường trong giọng nói của cô ta, thoáng dừng một chút rồi trả lời. “Mạc Cửu.”

“Vân Nhi!” Cùng lúc đó, một âm thanh khác cũng đột nhiên vang lên.

Thiên Chi Dạ cũng vội vàng tới nơi, theo sau hần là Thanh Phong cùng tiểu nha đầu Xuân Nhi.

Mạc Cửu nheo mắt, xem kỹ một chút. Nhìn thấy ánh mắt người kia đầy vẻ lạnh lùng cùng chán ghét, biết không phải là A Dạ, trong lòng khe khẽ thở dài, liền cúi người tiếp tục làm việc của mình.

Yến Vân đảo mắt nhìn hai người một vòng, vẫn chưa nhìn thấy tình hình như mình suy đoán, trong lòng nghi hoặc, bước chân đã đi đến Thiên Chi Dạ, cười nói: “Gia, ngài đón Mạc đại ca về vương phủ, sao không nói cho thiếp biết một tiếng để thiếp còn sớm đến thăm huynh ấy, nói lời cảm tạ huynh ấy.”

Khóe mắt Thiên Chi Dạ chú ý đến vẻ xa cách của Mạc Cửu, sắc mặt trở nên ảm đạm, một ngọn lửa không tên hồi hồi dâng lên trong lòng.

“Nơi này không phải là nơi nàng nên đến.” Hần lạnh giọng nói. “Thanh Phong, đưa Yến cô nương về. Căn dặn xuống dưới, sau này không có sự cho phép của bản vương, kẻ nào dám tự tiện đến đây, bắt luận là ai, nghiêm trị không tha.”

Ngoại trừ Mạc Cửu, người có mặt ở đây đều bị lời nói này làm cho kinh sợ. Sắc mặt Yến Vân trắng bệch, cơ hồ không thể đứng vững.

“Hần... hần chính là người đó sao?” Bất buộc mình trấn định lại, cô ta muốn hỏi rõ ràng. Trong thanh âm lại không có cách nào khống chế được, mang theo tiếng nức nở.

Thiên Chi Dạ liếc mắt nhìn dáng vẻ không liên quan đến mình của Mạc Cửu, trong lòng vô cùng khó chịu, không kiên nhẫn nói: “Yến Vân, nàng đi quá xa rồi đó.” Dứt lời, lớn tiếng quát. “Thanh Phong! Còn muốn bản vương nhắc lại lần thứ hai sao?”

Mãi đến giờ phút này, Yến Vân mới nhìn rõ được địa vị của mình trong cảm nhận của hần, không khỏi vừa buồn vừa khổ. Một trận choáng váng bỗng nhiên ập đến, cô phải dựa vào sự nâng đỡ của nha hoàn bên người mới miễn cưỡng duy trì được.

“Vâng, Yến Vân cáo lui.” Nàng nhắm mắt lại, nghẹn ngào nói, tâm giá lạnh như băng.

Người đi hết, trong viện chỉ còn lại Thiên Chi Dạ và Mạc Cửu.

“Mạc Cửu.” Thiên Chi Dạ âm trầm nhìn Mạc Cửu vẫn chưa để ý đến mình, ngọn lửa không tên trong lòng càng bốc cháy mãnh liệt. Rõ ràng là cùng một người, vì sao đãi ngộ lại kém xa như vậy?

“Hả?” Mạc Cửu ngẩng đầu. Hần không đi, nàng có chút bất ngờ. “Vương gia còn có gì căn dặn sao?”

Thiên Chi Dạ thoáng dừng một chút. “Vương phủ không nuôi kẻ rồi hơi. Bắt đầu từ ngày mai, hoa viên của Thiên Linh Cư giao cho người phụ trách chăm sóc.” Ngọn lửa của hần không có chỗ nào phát tác, vì thế đưa ra yêu cầu vô lý này, chờ mong Mạc Cửu cự tuyệt để có thể mượn cớ mà nổi giận.

Ai ngờ Mạc Cửu vốn không để ý, trả lời rõ ràng, “Được.” Nói xong, lại cúi đầu đùa nghịch với cỏ cây hoa lá trước mặt.

Thiên Chi Dạ tức giận, một khắc đó, chỉ hận sao không thể bóp chết được nàng. Nàng còn nói hần không muốn gặp nàng, vậy nàng đã đối xử với hần như thế nào? Xem một phần khác trong con người hần như trần như báo, có thể vô tư lự khóc cười tùy ý, còn đối với mình hiện tại lại như người xa lạ, còn không bằng cả đám cỏ dại trước mắt nàng. Chẳng lẽ nàng không biết, hần và người mà nàng yêu thích kia chỉ là một thôi sao?

Hần càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng buồn bực. Lại cảm thấy mình vốn xem thường nàng, không ngờ ngược lại bị nàng coi chẳng ra gì, điều này thật sự đã làm tổn thương đến lòng tự tôn cao ngạo của hần.

“Mạc Cửu, bản vương nạp Yến Vân làm phi, cô thấy thế nào?” Hần cố gắng nén cơn tức giận, đột nhiên cười nói, ánh mắt đầy vẻ ác ý. Hần không tin nàng thật sự không cần gì cả.

Quả nhiên, Mạc Cửu cứng đờ, sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía hần. Có điều, ánh mắt kia tĩnh như mặt nước, chẳng hề có chút lo lắng hay tổn thương như hần tưởng. Ngược lại là hần, trong lòng lại dâng lên một tia khủng hoảng khó hiểu, dường như đang sợ hãi những lời nàng sắp nói ra.

“Bỏ đi, cô còn chẳng đáng được đưa ra ý kiến!” Hần xua tay ngăn trở nàng, xoay người đi ra ngoài. “Mạc Cửu, cô đừng hy vọng Thiên Chi Dạ ta sẽ lấy cô.”

Mạc Cửu dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán. Nhìn thân hình thon dài mặc cẩm bào màu chàm của Thiên Chi Dạ, nàng nở nụ cười, chẳng nói gì, trong lòng lại có chút buồn bực. Rõ ràng là cùng một người, vì sao lại có một mặt ác liệt như vậy?

Thiên Linh Cư là chỗ ở của Thiên Chi Dạ. Từ khi Mạc Cửu được sắp xếp đến đó chăm sóc hoa cỏ trong viện, cơ hội gặp gỡ nhau liền tăng lên.

Bấy giờ Mạc Cửu mới phát giác, tính tình của hần cực kỳ không ổn định. Một khắc trước vẫn còn lạnh lùng gắt gỏng, ngay sau đó lại trở nên điềm đạm thong dong. Hoặc đang quần quít chăm sóc nàng, đảo mắt một cái lại chán ghét đầy nàng ra xa. Tệ nhất là, hần luôn trắng đêm không tài nào ngủ được.

Theo lời Thiên Chi Dạ nói, một là bởi vì làm hồn ma suốt mấy trăm năm, trước đây không có quen nếp ngủ, trong lúc nhất thời không thể thích ứng; Hai là hấn sợ, một khi ngủ say sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Thiên Chi Dạ như vậy, làm cho Mạc Cửu không thể không đau lòng. Ngay cả một phần trong hấn luôn thấy nàng không vừa mắt kia, cũng tựa hồ không còn thật sự ác liệt như trước nữa.

Đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Nhìn cửa sổ phòng Thiên Chi Dạ sáng đèn suốt đêm, cùng với bóng người khi thì thông dong khi lại buồn bực thỉnh thoảng xuất hiện trước cửa sổ giấy, Mạc Cửu thờ dài.

Từ khi biết buổi tối hấn không ngủ được, nàng thường ngồi dựa dưới tàng cây hoa quế trong hoa viên, nhìn bóng dáng hấn chiếu trên cửa sổ, canh gác cho đến bình minh.

A Cửu, ta muốn có thể chân chính ôm lấy nàng.

Ngày ấy trước khi đi, hấn đã nói với nàng như vậy. Cho dù hai người đều biết rõ, đó là chuyện trái với sự tuần hoàn của thiên đạo, tất sẽ mang đến hậu quả khôn lường, nhưng thấy hấn kiên trì, nàng cũng nghe theo.

Vì thế, hấn đã đánh mất một nửa tình cảm đối với nàng; Vì thế, hấn phải thức trắng cả đêm không ngủ...

Một giọt nước từ mái nhà rơi xuống, đánh vào mu bàn tay đang ôm gối của Mạc Cửu. Sau đó, từng giọt lại từng giọt rơi lên tóc, lên mặt, lên mi...

Mưa tới rất nhanh. Mạc Cửu đành phải chạy ra khỏi tàng cây, lặng yên đứng nép bên cửa sổ sáng đèn.

“Mạc Cửu.” Thiên Chi Dạ ở bên trong bỗng nhiên gọi một tiếng.

Mạc Cửu cũng không kinh ngạc mà bình tĩnh ừ một tiếng. Thiên Chi Dạ gọi võ công như vậy, lẽ nào lại không nghe ra động tĩnh bên ngoài, huống chi còn có thị vệ ở đây.

“Cô ở ngoài đó làm gì vậy?” Giọng nói của Thiên Chi Dạ cực kỳ dịu dàng, làm cho nàng nghĩ đến A Dạ. Có lẽ, phía sau, đang do tính cách của A Dạ làm chủ.

“Trừ tà cho huynh.” Mạc Cửu ngồi xuống đất, dựa vào vách tường, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đen kịt, thuận miệng nói.

Thiên Chi Dạ nở nụ cười, sau đó an tĩnh lại.

Qua một hồi lâu,

“Ta muốn đi ngủ. Cô... chớ đi.” Hấn nói, trong thanh âm có lẫn một tia khẩn cầu rất khó phát hiện.

“Ừm.” Mạc Cửu không nói gì, trái tim lại đau đớn như bị ai bứt nhéo. A Dạ của nàng, rốt cuộc phải chịu đựng sự tra tấn này cho đến khi nào đây?

Bên trong truyền đến tiếng còi đồ sộ soát, sau đó khẽ ‘phụt’ một tiếng, đèn tắt. Cửa sổ là một mảnh tối đen.

Cả đêm đó, Mạc Cửu ngồi nghe tiếng hô hấp trong phòng dần dần trở nên ngân nga thâm trầm hòa với tiếng mưa rơi, cho đến tận khi trời rạng sáng. Lúc rời đi, còn hái một cành hoa nhài nở rộ trong vườn, cắm lên cạnh cửa sổ.

“Mạc Cửu, sau này buổi tối cô không được đến Thiên Linh Cư nữa!”

Mưa rơi suốt một đêm, ban ngày thời tiết rất tốt, ánh mặt trời sưởi ấm cả một vùng. Nhưng khi nhìn thấy Mạc Cửu đang ngủ vùi trong chăn, sắc mặt Thiên Chi Dạ lại rất khó coi. Hiếm khi có được một đêm an giấc, cũng không đánh tan được cái tính gắt gỏng của hấn.

Mạc Cửu lười biếng mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn hấn, cũng không biết có nghe thấy hấn vừa nói gì hay không. Sau một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười.

“A Dạ.”

Nét mặt Thiên Chi Dạ hiện lên một tia kinh ngạc. Mạc Cửu vươn tay, hấn cũng cầm lấy theo bản năng. Sau đó liền bị nàng thuận thế ôm lấy thất lưng, làm nũng làm úp sấp tựa vào trên đùi hấn, lại muốn ngủ.

“Huynh quan tâm muội.” Tuy rằng hung dữ, lại có thể cảm nhận được sự quan tâm trong giọng nói. Ánh mắt kia cũng không còn vẻ chán ghét như lúc thường nữa. Nếu không phải A Dạ, còn có thể là ai.

Vành tai Thiên Chi Dạ nóng lên, không được tự nhiên miết miết môi.

“Nói đùa! Bỏn vương chỉ muốn nhắc nhở cô, cho dù cô có leo lên giường của bỏn vương, cũng đừng hòng mơ tưởng đến vị trí vương phi.” Ngoài miệng hấn thốt ra những lời châm chọc, nhưng cũng không đẩy nàng ra.

Những lời này quá ác độc. Mạc Cửu vốn đang còn chút buồn ngủ, đều bị đánh tan. Nàng nghi hoặc hít hà mùi hương mẫu đơn quen thuộc đang vòn

quanh mình, cuối cùng quyết định rút tay về, chậm rãi ngồi dậy.

“Làm phiền vương gia nhắc nhở, Mạc Cửu sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.” Nàng cung kính đáp lời, nét mặt đã không còn vẻ thân thiết như trước nữa.

Thần sắc Thiên Chi Dạ cứng đờ, lại có chút mất mát, lập tức bị cảm giác lạ lẫm này làm cho ảo não vô cùng, trong lòng buồn bực.

“Tốt nhất nên như thế.” Lạnh lùng bỏ lại một câu, hất phất tay áo mà đi.

Mạc Cửu thờ dài, cũng không tức giận vì lời nói ác ý làm nhục của hắn. Chỉ là nàng cũng thật sự không hiểu nổi, vì sao hắn lại chán ghét mình như vậy. Chẳng lẽ bởi vì cái danh phu thê không muốn ai biết đến kia sao?

Trở lại thư phòng, Thiên Chi Dạ đứng trước cửa sổ hồi lâu, sau đó rút từ trong tay áo ra một cành hoa nhài đã có chút ỉu rũ, thờ ơ đùa nghịch. Ánh mắt thâm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kể từ sau ngày đó, Mạc Cửu vẫn như cũ, hàng đêm canh giữ bên ngoài phòng Thiên Chi Dạ. Mỗi cho đến khi trong phòng đèn tắt người đã ngủ, nàng mới vòng lại nơi mình ở. Ban đầu, các cửa viện đều khóa chặt, nàng phải trèo tường mà về. Lâu dần, tuy Thiên Chi Dạ không hề cản dận, nhưng gã hầu cận Thanh Phong của hắn vốn đã chứng kiến tất cả, liền tự mình suy diễn, âm thầm cho người để cửa lại, nàng mới không cần leo tới leo lui nữa.

Nhưng ngoại trừ đêm đầu tiên, sau này tuy Thiên Chi Dạ biết rõ Mạc Cửu luôn ở bên ngoài, cũng không nói chuyện với nàng.

Từ đó về sau, đèn ở Thiên Linh Cư không còn thấp sáng suốt đêm nữa.

Kể từ khi buổi tối có thể ngủ ngon, tính tình của Thiên Chi Dạ tốt lên rất nhiều, không còn cứ gặp Mạc Cửu là lại châm biếm gắt gỏng nữa, chỉ không nói lời nào, không thèm nhìn mặt mà thôi. Còn tính cách A Dạ, cũng thật lâu không thấy xuất hiện.

Thời gian cứ thế trôi đi, Mạc Cửu trước sau vẫn ôn hòa nhã nhặn. Với nàng mà nói, chỉ cần người đó còn tồn tại, đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Một đạo chiếu thư chỉ hôn ban xuống, làm đảo loạn lòng người trong vương phủ.

Thì ra, phụ thân của Yến Vân trước đây là thị lang hình bộ, một người cương trực rất có uy tín trong quan viên, lần này bị hãm hại làm cho cửa nát nhà tan, tuy có Thiên Chi Dạ lật lại bản án giải oan giúp cho, nhưng Yến gia đã tuyệt, chỉ còn sót lại một mình Yến Vân. Hoàng hậu thương xót cảnh bơ vơ nên nhận cô ta làm nghĩa nữ, phong làm Trung Nghĩa công chúa, chỉ hôn cho Thuận Thân Vương Thiên Chi Diệp làm phi, thực tế là vì muốn bịt miệng thiên hạ.

Chiếu thư chỉ hôn được ban ra, mặc dù chưa tổ chức hôn lễ nhưng Yến Vân cũng được công nhận là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Thuận Thân Vương phủ. Trong lúc nhất thời, những kẻ nịnh nọt, những kẻ thuận theo chiều gió, thuận theo thời thế lũ lượt kéo nhau đến chỗ ở của cô ta trong vương phủ để làm thân. Chỉ có Mạc Cửu là thờ ơ. Ở trong mắt nàng, mây trên trời vẫn cứ trắng như vậy, thực vật trong hoa viên vẫn cứ tràn trề nhựa sống như vậy, mà bụi hoa mẫu đơn nàng đã chuyển đến tiểu viện cũng đã nở ra một nụ hoa. Nếu may mắn, có lẽ nàng có thể nhìn thấy hoa nở.

“Mạc... công tử.” Yến Vân lại xuất hiện trước mặt Mạc Cửu, sửa lại xưng hô.

Khi đó, ánh mặt trời sắp buông xuống, Mạc Cửu đang vác cuốc trở về tiểu viện của mình. Có tiểu viện độc lập, còn có nha hoàn, chung quy Thiên Chi Dạ cũng không đối đãi với nàng như hạ nhân bình thường.

Nàng đứng lại, không nói chuyện.

Yến Vân gật đầu một cái với nha hoàn bên cạnh. Nha hoàn kia lập tức lấy từ trong người ra một bao gì đó, đưa tới trước mặt Mạc Cửu.

“Đạ tạ công tử ngày đó đã thu nhận, một chút lòng thành, mong rằng công tử có thể nhận lấy.”

Mạc Cửu liếc mắt nhìn cô ta, đưa tay ra lấy rồi mở ra trước mặt hai người. Bên trong là mấy nén bạc lớn nhỏ khác nhau, xem chừng có đến hai mươi nén, còn có mấy tấm ngân phiếu Mạc Cửu đã từng thấy qua cùng với một ít trang sức quý giá. Nhìn ra được, Yến Vân đã bỏ r tất cả gia sản của mình vào đây.

Tùy tiện lấy một nén bạc vụn nằm trong số đó ra rồi đóng bao lại, quăng trả cho nha đầu trước mặt

“Không ai nợ ai.” Nàng nói, tính đi vòng qua hai người tiếp tục trở về. Làm bao nhiêu lấy thù lao bấy nhiêu, đây là nguyên tắc nhất quán của nàng.

“Mạc, Mạc đại ca!” Yến Vân quýnh lên, lại gọi.

“Còn gì nữa?” Mạc Cửu đưa lưng về phía hai người, không hề quay đầu.

“Huynh hãy nhận hết đi.” Yến Vân có chút sốt ruột, sợ Thiên Chi Dạ đột nhiên lại đến.

“Vì sao?” Mạc Cửu nghiêng mặt, khóe môi hiện lên một chút cười hờ hững. Chưa bao giờ thấy ai cầu tặng tiền cho người, nàng cũng không cho rằng đây là chuyện tốt.

Chỉ một lát dừng lại này, nha đầu đã đem bao tiền nhét vào người nàng. Lần này, nàng cũng không vội cảm lấy, chỉ lặng lẽ chờ Yến Vân giải thích.

“Mạc đại ca, huynh rời khỏi vương phủ đi. Huynh, huynh cùng vương gia đều là nam tử, không có kết quả đâu. Huynh cũng biết, Hoàng thượng đã...” Yến Vân do dự một chút, vẫn nói. Tuy cô không dám khẳng định người trong lòng của Thiên Chi Dạ có phải là Mạc Cửu hay không, nhưng xem thái độ hôm ấy của Thiên Chi Dạ cũng biết Mạc Cửu rất đặc biệt. Cô không chấp nhận mình sẽ phải chia sẻ chồng với một nam nhân.

Thì ra là thế – Mạc Cửu rũ mắt, cười nhẹ. “Đúng vậy, làm sao có kết quả.” Người lẩn lộn giữa vòng đao kiếm, nếu không có đủ tinh lực cùng phản ứng nhanh nhạy, làm sao có thể sống đến bây giờ.

“Vậy là huynh đồng ý...” Yến Vân vui vẻ, không ngờ lời nói lại bị người khác cắt ngang.

“Đồng ý cái gì?”

Là Thiên Chi Dạ. Bên cạnh hắn còn có hai gã nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm, dung mạo có vài phần tương tự với hắn.

Yến Vân trong lòng chợt lạnh, mặt hơi trắng bệch. Nếu để hắn biết mình tự tiện khuyên Mạc Cửu rời đi, e rằng sẽ chọc giận hắn. Đang tìm từ ngữ để đẩy việc này trôi đi, nha đầu bên cạnh cô đã bùm một tiếng quỳ xuống.

“Xin vương gia hãy làm chủ cho tiểu thư nhà nô tỳ.”

“Linh Lung, người...” Việc này xảy ra quá đột ngột làm cho Yến Vân kinh sợ, còn Thiên Chi Dạ cùng hai nam tử kia lại tỏ ra hứng thú, chỉ có Mạc Cửu vẫn giữ dáng vẻ không mặn không nhạt như thường.

“Tiểu thư đừng cản nô tỳ nữa, nô tỳ không thể trở mặt nhìn tiểu thư bị người ta khi dễ được!” Linh Lung tỏ ra vô cùng căm phẫn, nói xong câu này, đôi mắt không ngờ còn đỏ lên, làm như có rất nhiều uất ức.

Yến Vân yên lặng. Thiên Chi Dạ thần nhiên quét mắt nhìn Mạc Cửu, nói: “Ồ – người nói tiếp đi, ai dám ở vương phủ khi dễ tiểu thư nhà người, Trung Nghĩa công chúa của vương triều Thiên Chi chúng ta.”

Linh Lung oán hận trừng mắt nhìn Mạc Cửu, lúc này mới căm giận nói: “Hôm qua Mạc công tử tìm đến chỗ tiểu thư của nô tỳ, nói muốn bạc gì đó. Nếu tiểu thư không cho, sẽ đem chuyện từng thu nhận tiểu thư nói ra cho mọi người đều biết.” Nói đến đây, ả dừng lại một chút, dường có chút do dự. “Nô tỳ không hiểu gì cả, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng công tử đi rồi, tiểu thư khóc suốt cả đêm, tất nhiên là bị người khi dễ mới có thể như vậy. Hôm nay lại sai nô tỳ gom nhặt tất cả ngân lượng cùng trang sức đáng giá, vội vàng đến chỗ Mạc công tử...”

Ả còn chưa nói hết, Thiên Chi Dạ đã đi nhanh đến chỗ Mạc Cửu, giật lấy túi vải trong tay nàng, mở ra.

“Người nói thế nào? Mạc Cửu.” Nhìn thấy những thứ bên trong, giọng nói của hắn lạnh lẽo như băng.

Mạc Cửu nở nụ cười. “Có lẽ, ta muốn dùng số bạc này mời vương gia ngài uống rượu.”

Thiên Chi Dạ nghe vậy, sắc mặt biến hóa, trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu sau mới chậm rãi chuyển sang nhìn chủ tử Yến Vân ngay cả thờ cũng không dám thờ mặt. “Vân Nhi, Linh Lung nói có phải là thật không?”

Yến Vân bất an túm chặt lấy làn váy, chần chờ một lát, khẽ dạ. Cô không muốn hại Linh Lung, người có lòng tốt giúp cô, bị phạt, lại muốn làm cho Mạc Cửu phải rời đi, cho nên cuối cùng đành từ bỏ lương tâm.

Mạc Cửu hiển nhiên không lấy làm bất ngờ. Ngay cả đuôi lông mày cũng không nhúc nhích chút nào.

“Nô tài to gan, ngay cả vương phi tương lai cũng dám uy hiếp!” Thiên Chi Dạ chưa mở miệng, nam tử lớn tuổi hơn bên cạnh hắn đã lên tiếng trước. “Nhị đệ, không bằng hãy để vị huynh giúp đệ xử trí đi.” Thì ra chính là Thái tử Thiên Chi Duệ. Người còn lại, có lẽ cũng là hoàng tử.

Thiên Chi Dạ hơi trầm ngâm, cười nói: “Không biết hoàng huynh tính xử trí người này như thế nào?” Giọng điệu hắn trêu tức, không ai chú ý đến sát khí ẩn hiện trong con ngươi đen láy của hắn.

Thiên Chi Duệ đảo đôi mắt đã bị men say vẫn đục nhìn qua mọi người một lượt, đắc ý cười.

“Bất hấn mặc quần áo đàn bà nhảy múa cho chúng ta xem. Múa đẹp thì tạm tha, múa không đẹp liền bán quách cho người ta làm vợ bé.”

Từ khi tạo dựng giang sơn Thiên Chi Triều, bất nam tử mặc quần áo đàn bà chính là vũ nhục lớn nhất, thậm chí còn nặng nề hơn cả hình phạt quát roi. Nếu là người hào khí, thà rằng đầu rơi xuống đất còn hơn phải chịu nhục nhã như vậy. Có thể nghĩ ra phương thức trừng phạt này, cho thấy đám người hoàng tộc này hoang đường thế nào. Lời vừa nói ra, nam tử bên cạnh hắn lập tức vỗ tay khen hay. Ánh mắt rũ xuống của Yến Vân bắt gặp hiện lên một chút chán ghét, còn có sự áy náy khó có thể che giấu.

Ánh mắt Thiên Chi Dạ thâm trầm, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ không lòng. Còn Mạc Cửu lại ngẩng đầu, thần nhiên nhìn về phía những mái nhà màu xanh bị ánh hoàng hôn chiếu rọi một tầng sáng mờ, ra vẻ chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Khi bộ váy hoa lệ được đưa đến trước mặt Mạc Cửu, nàng liếc mắt nhìn, thần nhiên nói. “Cho ta màu đỏ.”

Thiên Chi Duệ rất hưng phấn, nói ngay. “Được, màu đỏ, màu đỏ, càng rực rỡ càng tốt.”

Được Thiên Chi Dạ gật đầu đồng ý, một bộ nữ trang màu đỏ nhanh chóng được đưa đến trước mặt Mạc Cửu.

Mạc Cửu đưa tay ra lấy, lại bị Thiên Chi Dạ cầm tay cản lại, trầm giọng hỏi: “Ngươi thật sự muốn mặc sao?”

Tay hắn còn có nhiệt độ chứ không lạnh lẽo thấu xương như trong tưởng tượng. Mạc Cửu dừng lại một chút, vươn tay đẩy hắn ra. Trong ánh mắt hoàng hôn đỏ ửng, bộ váy rực rỡ đã được khoác lên người nàng. Trước những ánh mắt chăm chú, nàng rút tay áo, thắt đai lưng. Thần sắc rất tự nhiên, cũng không thấy khô sở chút nào. Ngược lại, sắc mặt Thiên Chi Dạ càng lúc càng khó coi.

Yến Vân chú ý đến sự biến hóa rất nhỏ giữa hai người, cảm giác áy náy cùng bất an lập tức tiêu tán, không thể ngăn nổi đổ kỵ hiện rõ trên nét mặt.

Hồng y cực mỹ, cho dù mái tóc Mạc Cửu vẫn rối tung hỗn độn, lại tùy ý búi lên nhưng vẫn không làm giảm đi phong thái hào sảng toát ra từ trong xương cốt. Hơn nữa, dung mạo nàng thanh tú, mặc hồng y càng khiến lòng người điên đảo.

Thiên Chi Dạ phục hồi tinh thần lại trước tiên, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, bàn tay khoát sau lưng đã nắm chặt thành quyền.

“A – Nhị hoàng huynh, không thể tưởng được một tên nô tài chăm sóc cây cảnh nho nhỏ trong phủ của huynh lại có tư sắc đến thế! Lại đây, cho Gia xem thử nào, đứa bé này là có phải là nữ phần nam trang hay không...” Một giọng nam tử khác đột nhiên vang lên, phá vỡ khoảnh khắc im lặng. Nói xong, y đưa tay định túm lấy Mạc Cửu đang đứng chính giữa.

Thiên Chi Dạ vẫn nhanh hơn y một bước, một tay tóm lấy Mạc Cửu kéo về phía mình. “Hắn là người trong phủ của bốn vương, để vi huynh kiểm tra được rồi. Tay của tam đệ nên giữ lại để sờ mỹ nhân đi.” Nói xong, quay đầu nói với thị đồng đi theo bên cạnh. “Thanh Phong, dẫn Thái tử điện hạ cùng Tam hoàng tử điện hạ đến Trầm Hương Các, kêu Dẫn Nguyệt, Từ Dao đến hầu hạ cho tốt!”

Căn dặn xong, lại cười nói với Thái tử cùng Tam hoàng tử: “Hoàng huynh và Tam đệ cứ đi thông thả, Diệp sẽ tới sau.”

Thái tử cùng Tam hoàng tử đối với Mạc Cửu cùng lắm chỉ là nhất thời ham của lạ. Lúc này nghe được hai cái tên mà bọn họ vẫn luôn thèm nhỏ dãi, làm gì còn tâm tư ở lại nữa, lập tức ừ à hai câu rồi nhanh chóng theo Thanh Phong đi luôn. Về phần còn phải bắt Mạc Cửu nhảy múa, sớm đã bị vứt lên đến chín tầng mây.

Trong hoa viên chỉ còn lại Thiên Chi Dạ, Mạc Cửu cùng chủ tớ Yến Vân.

“Có cần khiêu vũ nữa không, vương gia...” Mạc Cửu hỏi, giẫy người một chút, muốn thoát khỏi sự kiểm chế của Thiên Chi Dạ.

“Câm miệng!” Thiên Chi Dạ tức giận quát, không nhìn đến sự tồn tại của Yến Vân, bắt đầu ra tay bóc xé hồng y trên người nàng. Hắn rất hối hận, hối hận vì đã đồng ý với phương pháp xử trí với vấn đề này của Thái tử. Hắn phát hiện, không ngờ mình lại không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ khác nhìn thấy dáng vẻ mặc trang phục cùng màu với giá y (áo cưới) của nàng.

Mạc Cửu thần nhiên mà cười, mặc cho hắn bóc xé quần áo phụ nữ trên người mình. Yên lặng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn một lúc lâu, sau đó mới thấp giọng nói một câu.

Thiên Chi Dạ ngừng lại, tiếp theo bỗng nhiên đẩy nàng ra, hung hăng ném mạnh đồng vải rách nát trong tay xuống đất.

“Trở về chỗ của ngươi đi. Sau này, không được ta cho phép thì không được bước ra khỏi đó nữa bước!” Dứt lời liền chuyển tầm mắt về phía chủ tớ Yến Vân vẫn đang đứng yên tại chỗ, đi không phải mà không đi cũng không xong, lạnh lùng nói: “Các ngươi còn đứng đây làm gì nữa? Thật sự muốn xem hắn khiêu vũ sao?”

“Nhưng mà vương gia, chẳng lẽ để tiểu thư nhà nô tỳ bị người ta khi dễ oan ức như vậy sao...” Linh Lung vẫn không phục, nhất là nhìn thấy Thiên Chi Dạ chẳng màng đến sự có mặt của tiểu thư nhà mình, tỏ ra ái muội với Mạc Cửu như vậy, lại cảm giận bất bình, không muốn dễ dàng buông tha cho Mạc Cửu.

“Linh Lung, đừng nhiều lời.” Yến Vân khò sở, khẽ gọi. Dù thế nào cô cũng không thể tưởng được, người từng dịu dàng che chở cho cô nay lại vì một gã nam nhân mà làm cho cô phải khốn khổ như vậy. Chẳng lẽ, cô không đáng giá như thế sao?

“Khi dễ?” Thiên Chi Dạ đột nhiên bật cười. “Ngươi cho rằng bốn vương thật sự tin vào những lời nói hô đồ của các ngươi sao?”

Chợt nghe thấy lời ấy, sắc mặt cả Yến Vân lẫn Linh Lung đều trắng bệch.

“Thuận Thân Vương phủ này không dung nổi vị đại thần như cô. Trung Nghĩa công chúa vẫn nên trở về phủ đệ của mình thì hơn.” Thiên Chi Dạ chuyển đề tài, thần nhiên nói. Dứt lời liền phát tay áo bỏ đi.

Yến Vân cắn môi, cố nén tiếng khóc nức nở, nhưng trước mắt vẫn trắng xóa, không thể đứng vững nổi nữa. Linh Lung vội vàng chạy lại đỡ lấy, nhưng đôi mắt sáng quắc lại hung hăng trừng lên nhìn Mạc Cửu, không chút che giấu nổi oán giận trong đó.

Mạc Cửu làm như không thấy, ngửa đầu nhìn bầu trời sau khi ánh hoàng hôn tắt đã trở thành màu xanh lam, lặng lẽ thở dài. Trở lại tiểu viện của mình, rửa mặt. Nàng nghĩ, nàng phải ra ngoài hít thở không khí.

Vì thế, ăn xong cơm chiều, sau khi nha hoàn khóa cửa viện đi ngủ, nàng không đến Thiên Linh Cư mà trèo tường ra khỏi vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một người

Editor: Docke

Tiền bước Thái tử cùng Tam hoàng tử, trời đã qua canh hai, Thiên Chi Dạ mệt mỏi trở lại Thiên Linh Cư. Ngồi trước đèn hồi lâu, trong tay cầm sách, nhưng một chữ cũng không thể lọt được vào mắt.

Mạc Cửu không đến.

Hắn không phải là Thiên Chi Dạ trước kia. Hắn cũng không cho rằng mình sẽ phải chịu sự ảnh hưởng của nàng. Bất luận thế nào hắn cũng không thể tưởng được, chiếm giữ thân thể của Thiên Chi Diệp trước khi y trút hơi thở cuối cùng cũng đồng thời kế thừa trí nhớ cùng tính tình sở thích của y. Bởi vậy khi hồi tưởng lại thời gian chung sống với Mạc Cửu, hắn lại có cảm giác không chân thật, tựa hồ như đó chỉ là một giấc mộng vớ vẩn mà thôi.

Hắn biết, bắt đầu kể từ khi chiếm cứ thân thể của Thiên Chi Diệp, hắn đã không còn là Thiên Chi Dạ nữa, hắn vẫn là Thiên Chi Diệp. Mà Thiên Chi Diệp lại không có khả năng chấp nhận một nữ tử thô tục, không tài không sắc, lẫn lộn trong quân doanh tám năm làm phi. Vì thế, hắn hạn chế mối quan hệ giữa hai người trong một cuộc giao dịch; Vì thế, hắn nghĩ chỉ cần tìm được một nữ tử có dung mạo tương tự nàng về thay thế là đã đủ an ủi linh hồn Thiên Chi Dạ trong cơ thể hắn. Thậm chí, hắn đã từng muốn giết nàng để diệt trừ tất cả: quan hệ giữa hắn và nàng, Dạ Lăng và hết thảy bí mật.

Thế nhưng...

Thiên Chi Dạ nhắm mắt lại, ngửa người ra sau tựa lưng vào thành ghế. Hàng mi trong sáng và nét mặt nhú chặt lại với nhau.

Hắn đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của nàng đối với mình rồi.

‘Giá y, ta sẽ chỉ mặc một lần.’ Câu nói lúc chàng vạng của nàng lại vang lên trong đầu, Thiên Chi Dạ hơi nhíu mày, thở sâu rồi đột nhiên đứng bật dậy. Những lời nói này của nàng, rõ ràng là để đáp lại câu nói hắn sẽ không cưới nàng, không ngoài ý tứ: Hắn không chịu cưới, còn nàng lại càng không muốn gả!

Trong trái tim nàng cũng chỉ có Thiên Chi Dạ trước kia mà thôi... Căn bản là nàng không thèm để ý những người khác đối với nàng thế nào, bởi vậy cho dù bị vu oan cũng không buồn không tức. Nghĩ lại chuyện lúc chiều, Thiên Chi Dạ day day hai bên thái dương đau nhức âm ỉ, buồn bực đi đi lại lại trong phòng.

“Gia, đã muộn rồi, nghỉ ngơi đi.” Thanh Phong ở ngoài cửa thấp giọng nhắc nhở. Tiếng gõ canh ba từ xa xa truyền đến.

“Mạc Cửu...” Thiên Chi Dạ chần chờ một chút, “Hắn có tới không?” Tuy trong lòng đã có đáp án, hắn vẫn muốn nhận được một câu xác định từ miệng của người khác.

“Dạ thưa, không thấy Mạc công tử ạ.” Thanh âm của Thanh Phong rất bình tĩnh, không hề tò mò, cũng không có điều tra. Hắn ở vị trí này đã lâu, đương nhiên biết khi nào thì nên có phản ứng gì, nên nói cái gì. Nếu mắc phải sai lầm, thì chờ bị những người khác giẫm đạp dưới lòng bàn chân đi.

Thiên Chi Dạ trầm mặc.

‘Có lẽ, ta muốn dùng số bạc đó để mời vương gia ngài uống rượu.’

Vung tay lên, bút nghiêng mực và mấy quyển sách trên bàn đều bị quơ đổ xuống đất, âm thanh phát ra giữa đêm làm cho người ta kinh hãi.

“Gia...” Thanh Phong vẫn chưa vào trong, chỉ đứng tại chỗ thấp giọng hỏi.

Thiên Chi Dạ không trả lời, lại quăng đồ tiếp bình hoa và mấy món trang trí. Con khủng hoảng cùng tức giận đang tràn đầy trong lòng chẳng những không thuyên giảm chút nào mà ngược lại, càng tăng lên.

Nàng tính nhận lấy bạc này, cũng chính là trong lòng nàng đã có ý định rời khỏi đây rồi. Là vì đã lâu không thấy A Dạ của nàng xuất hiện, nên mới có quyết định như vậy ư.

Thiên Chi Dạ càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ghen. Đột nhiên đi ra, đập văng cửa, bước nhanh vào giữa bóng đêm.

Thanh Phong không dám do dự, chạy nhanh đuổi theo.

Đêm sâu trầm, khách trong quán rượu chỉ còn lại vài người ít ỏi.

Mạc Cửu chiếm cứ một góc quán rượu, ngồi dưới đất dựa vào tường, vừa ôm bầu rượu chậm rãi khi uống khi không, vừa thờ ơ nghe khách trong quán ba hoa khoác lác. Mãi cho đến nửa đêm, lại kêu tiểu nhị rót đầy hồ lô, lúc này mới cảm theo trở về.

Vì đang có men say, tay chân có chút loạn choạng. Lúc leo tường lại bị trượt chân trượt tay rơi xuống, chuẩn bị cắm đầu xuống đất. Nàng thầm kêu không tốt, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác rơi đột nhiên ngừng lại, Mùi hoa mẫu đơn chớp mắt đã tràn ngập xoang mũi.

“A Dạ, huynh đã đến rồi ư?” Nàng vươn tay ôm lấy cổ người nọ, cười.

Thiên Chi Dạ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nhưng cũng không buông nàng ra, mà trực tiếp ôm nàng đi thẳng vào phòng.

Trong phòng đốt đèn, có chút hỗn loạn. Mạc Cửu có mấy bộ quần áo đều bị quăng tán loạn trên giường, trong đó nổi bật lên bộ giá y màu đỏ do chính nàng may.

“Có trộm?” Mạc Cửu nghi hoặc, muốn nhảy xuống khỏi người Thiên Chi Dạ.

Thiên Chi Dạ buộc chặt cánh tay, không hề nhúc nhích. Hắn làm sao nói với nàng rằng, đó là vì hắn lo lắng nàng sẽ bỏ đi. Hắn lại làm sao có thể nói rằng hẳn bây giờ, ngay cả lửa giận cũng không có, chỉ còn lại khủng hoảng.

“Cô đã đi đâu?” Đặt nàng xuống giường, hắn cũng rướn người lên theo. Một bàn tay vẫn còn vòng quanh thắt lưng nàng, tay kia vén lên những sợi tóc rối đang che mất nửa khuôn mặt của nàng, sau đó trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng.

Mạc Cửu cảm giác được nguy hiểm, có chút mê mang nhưong mắt lên nhìn nam nhân đang ở gần trong gang tấc.

“Uống rượu.” Nàng nói, cứ cảm thấy Thiên Chi Dạ lúc này khang khác. Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: “Muội không biết tối nay huynh sẽ đến, bằng không sẽ không đi.” Nàng luôn hết sức quý trọng thời gian hai người ở chung một chỗ, dù sao, cơ hội hắn được xuất hiện càng ngày càng ít.

Thiên Chi Dạ nghe vậy, chẳng những mặt mày không hề giãn ra mà ngược lại càng trở nên tối tăm. Bàn tay đang nắm cổ nàng bất giác buộc chặt. Sao hắn lại không biết người nàng đang nhìn thấy là ai? Có khi nào nàng đối diện với hắn mà dịu dàng như vậy đâu?

“A Dạ...” Mạc Cửu cảm thấy có chút khó thở, không khỏi nhú mày, đưa tay lên kéo tay hắn ra.

Thiên Chi Dạ đột nhiên thanh tỉnh, cuồng quit thả lỏng. Thấy trong ánh mắt nàng ẩn hiện một nỗi ngờ vực vô căn cứ, suy nghĩ nóng lên, đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng.

Một chút hoài nghi vừa mới dâng lên trong lòng Mạc Cửu lập tức tan biến. Dù sao nàng vẫn biết, nếu không có tính cách A Dạ làm chủ, Thiên Chi Dạ này căn bản là chẳng thèm đụng chạm đến nàng.

Một lát sau, Thiên Chi Dạ ngẩng đầu lên, có chút hờn giận hỏi: “Uống loại rượu quái quỷ gì vậy? Mùi vị thật tệ quá. Lần sau muốn uống, trong vương phủ có rất nhiều, sai nha đầu đi lấy là được rồi.”

Mạc Cửu không nhịn được cười, mềm yếu tựa vào vai hắn. “Muội uống quen rồi. Trước kia khi ở trong quân, chính là dựa vào nó để chống lạnh, bằng không, làm sao giữ mạng được đến bây giờ.”

Thiên Chi Dạ vì động tác ỷ lại của nàng mà trong lòng hưng phấn, cũng đá hài nằm lên giường, ôm chặt lấy nàng. Một khắc đó, hắn đột nhiên không muốn so đo người mà nàng nhìn thấy đến tận cùng là ai nữa.

“Mạc... A Cửu, sao hôm nay nàng không đến Thiên Linh Cư?” Hắn nhẹ nhàng nắm lấy vành tay hơi ửng đỏ của nàng, hỏi, cứ canh cánh trong lòng.

Mạc Cửu nhắm mắt lại, làm như đang ngủ, phải mất một lúc khá lâu mới thản nhiên đáp: “Sau này cũng không đi...”

Thiên Chi Dạ cứng đờ, lại nghe thấy nàng nói tiếp. “A Dạ, muội muốn về chường sơn. Muội nhớ tiểu Giới Trần và con bé.”

“Không được!” Thiên Chi Dạ lập tức ngồi dậy, lạnh lùng nói.

Mạc Cửu bị dọa tỉnh, mở to mắt nhìn vẻ kích động dị thường của hắn, dừng lại, giống như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Nhận thấy sự thất thường của mình, Thiên Chi Dạ hòa hoãn lại. “Nàng đã nói phải chờ ta.” Những lời này, hắn bắt chước theo lời A Dạ.

Trái tim Mạc Cửu mềm nhũn, vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt hắn, dịu dàng nói: “Muội ở chường sơn chờ huynh.” Trong lòng lại khe khẽ thở dài. Đường nhiên nàng sẽ chờ, nhưng nàng cũng biết, kiếp này e rằng không thể chờ được.

Thiên Chi Dạ đột nhiên cảm giác một nỗi bi thương khó hiểu từ đáy lòng dâng lên. Trong đầu hiện lên hình ảnh ngày ấy khi mình rời khỏi lều tranh đi tìm Thiên Chi Diệp đã nói nàng hãy chờ hắn, thế nhưng...

Hắn đã ruồng bỏ lời hứa hẹn giữa bọn họ, còn nàng, vẫn giữ mãi trong đau khổ.

“A Cửu, thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Một tay kéo Mạc Cửu vào lòng, Thiên Chi Dạ chỉ cảm thấy ánh mắt vô cùng chua chát, tựa hồ có thứ gì đó nóng nóng cứ trực tuôn ra.

Tuy hắn không giải thích, Mạc Cửu giống như đã hiểu được ý tứ của hắn, mỉm cười, lại chẳng nói gì, chỉ nắm lấy tay hắn, cùng hắn đan chặt mười ngón tay vào nhau. Nàng chưa bao giờ cảm thấy Thiên Chi Dạ có lỗi với mình.

Qua một lúc lâu, Thiên Chi Dạ tỉnh táo lại, nhớ lại sự kích động của mình lúc nãy, mặt không khỏi nóng lên. Thăm nghĩ, chẳng lẽ trong nháy mắt kia, tính cách chuyển hoá? Không có lý nào hắn lại làm một chuyện mất mặt như vậy.

Đang lúc xấu hổ, bà vai lại bị vỗ chộp, một bầu rượu được đưa đến trước mặt hắn, bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng của Mạc Cửu. “Ném thử rượu này đi.”

Thiên Chi Dạ có chút do dự, tiếp nhận, mở nút hồ lô, ngửa đầu hưng hăng uống một ngụm lớn.

Rượu này cực mạnh, vừa vào cổ đã giống như có lửa đốt. Thiên Chi Dạ bất ngờ không kịp đề phòng, ho sặc sụa, sặc rượu ra rất nhiều. Hương rượu cay nồng chỉ trong chớp mắt đã lan tràn ra khắp phòng.

Mạc Cửu cười sảng sặc, cười to đến mức chộc giãi Thiên Chi Dạ, bị hắn nhấn ngay xuống giường, hôn tới tấp như vũ bão. Ban đầu Mạc Cửu vẫn không thể nén cười, sau lại chỉ còn tiếng thở dốc dồn dập đầy ái muội.

Dày vò nhau cả một đêm, khi tỉnh lại đã là qua ngọ.

Thiên Chi Dạ mở mắt ra, Mạc Cửu không còn bên người nữa. Hắn nằm trên giường ngán ngờ một hồi, mới bắt đầu ngồi dậy. Khi duỗi người, tấm chăn trượt xuống để lộ phần ngực trắng. Tim hắn hơi đập loạn, rồi sau đó thấp giọng nở nụ cười.

Bất luận thế nào, hắn cũng không thể tưởng được mình lại làm chuyện này với Mạc Cửu, càng không thể tưởng được lại phải vay mượn thân phận của một người khác. Vốn nên cảm thấy ghen ghét, nhưng cứ nghĩ đến mình có thể làm một chuyện mà cái tên A Dạ kia chưa làm, lại cảm thấy đắc ý vô cùng. Mặc dù một khắc kia khi cùng nàng kết hợp, hắn cũng phân không rõ đến tột cùng là loại tính cách nào đang làm chủ. Tựa hồ, cả hai loại tính cách, trong nháy mắt, đã dung hòa làm một.

Khoác áo đứng dậy, ra khỏi cửa. Tiểu nha đầu Xuân Nhi đang đối diện đi đến, nhìn thấy hắn, không khỏi khẽ hô một tiếng, ngay cả lễ cũng quên chào. Hắn cũng không ngại, ngược lại còn thư thái mỉm cười với cô ta. Chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Xuân Nhi ửng hồng lên, quên mất chính mình muốn làm cái gì, cứ đứng ngây người ra mất một lúc lâu.

Mạc Cửu ngồi xổm trước chậu hoa mẫu đơn. Những cánh hoa mẫu đơn vàng óng vươn lên hứng lấy ánh nắng mặt trời, bung nở rực rỡ. Nghe thấy tiếng động, nàng quay đầu lại nhìn, khuôn mặt bị ánh nắng chiếu rọi, ửng hồng.

Sắp đến tiết Trung Nguyên rồi ư? Hàng chân này Thiên Chi Dạ khẽ nhúc nhích, hắn đi qua.

“Mẫu đơn trong chùa tất nhiên cũng nở.” Mạc Cửu nói, ánh mắt trầm tĩnh. Trong đó lóe lên tia sáng tưởng niệm, lưu động.

Thiên Chi Dạ vươn tay kéo nàng dậy, sau đó giúp nàng vén tóc rối ra sau tai, lại vuốt lên vạt áo nàng. “Đổi lại nữ trang đi, ta đưa nàng trở về.” Giọng điệu của hắn nhẹ nhàng, tựa hồ đang nói đến một chuyện không đáng phải quan tâm nhiều, nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng nghiêm túc.

“Hả?” Mạc Cửu khó hiểu.

Thiên Chi Dạ cười, cúi đầu, mặt áp sát vào tóc mai của nàng. “Mạc gia cô nương, nàng giả nam nhi, sẽ làm bị thương vô số tâm hồn thiếu nữ đó.” Nàng giả dạng thành nam tử quá mức tự do, không kèm chế được. Nếu phải xa cách, hắn sẽ bất an.

Mạc Cửu ghen lời, đương nhiên hiểu ý của hắn không phải như thế, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Mạc Cửu, ta là Thiên Chi Dạ, nàng có biết không?” Sau một lúc lâu, Thiên Chi Dạ mới ngẩng đầu, lui ra phía sau từng bước, nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh trước mặt, chậm rãi hỏi.

Mạc Cửu giật mình, nhưng vẫn gật gật đầu.

Hỏi đáp như vậy, người ngoài nghe chắc chắn sẽ rất kỳ quái, nhưng trong lòng hai người bọn họ lại biết rõ ràng đôi phương đang nói cái gì.

“Từ khi nào?” Thiên Chi Dạ hơi nóng vội, đột nhiên đứng không yên, tựa hồ đang chờ mong điều gì, lại có chút sợ hãi.

“Lúc huynh tiếp nhận rượu, do dự một chút.” Mạc Cửu rũ mắt, khóe môi hiện lên nụ cười yếu ớt mang theo chút hoài niệm. “Trước kia huynh... A Dạ sẽ không như vậy.”

Về mặt Thiên Chi Dạ ngưng trệ, đột nhiên có chút thống hận thói quen của Thiên Chi Diệp, “Vây vì sao nàng...”

Hắn nói không hết lời, nhưng dĩ nhiên là Mạc Cửu hiểu được. Dừng một lúc, nàng mới trả lời.

“Bởi vì huynh vốn chính là A Dạ.” Từng chữ từng chữ, cực kỳ thận trọng, cũng cực kỳ nghiêm túc.

Thiên Chi Dạ ngạc nhiên, lập tức thoải mái mà cười.

Hắn đột nhiên hiểu được, cho tới nay đều là tự hắn cố tình phân chia Thiên Chi Dạ trước kia với Thiên Chi Dạ bây giờ thành hai người khác biệt. Mạc Cửu lại không như vậy. Nếu không, với tính cách không chịu thua thiệt, gặp phiền toái lập tức tránh xa của nàng, sẽ không mỗi đêm đều đến Thiên Linh Cư bầu bạn với hắn, lại càng không dễ dàng tha thứ cho tính tình tồi tệ của hắn.

Ngày thất tịch (7/7), đang lúc hoàng đế Thiên Chi cùng bá quan văn võ vẫn đang sống mơ mơ màng màng, tin chiến sự truyền đến. Sau một năm biệt tăm, Đại Viêm cũng cố binh lực, xuất quân xâm chiếm. Cùng lúc đó, Điền Hoắc Vương phía Tây Nam dẫn mười tộc làm phản, mà Nam Hải Tử cùng huynh đệ nắm trong tay hơn phân nửa mạch máu kinh tế của Thiên Chi, dẫn mọi người trong tộc chạy đến một hòn đảo không tên ngoài biển xa mà không một lời báo trước, khi đi còn mang theo tất cả vật tư nhân lực. Trong lúc nhất thời, trên dưới triều đình đều vô cùng khung hoảng.

Ngoài cửa hông của phủ Thuận Thân Vương.

Một chiếc xe ngựa, một túi tay nải, một thanh đao, Mạc Cửu vẫn cái nam trang, đáng tính bước lên xe lại bị người phía sau kéo lại.

“A Cửu, thế tử của ta vĩnh viễn sẽ chỉ là một mình nàng.” Giọng điệu của Thiên Chi Dạ ung dung mà thư hoãn, còn có sự kiên định làm cho người ta không thể hoài nghi.

Mạc Cửu quay đầu, do dự một chút. Chưa kịp mở miệng, hắn đã hiểu ý.

“Về phía Yến Vân, ta sẽ xử lý tốt... Hừ, chuyện mà cái tên hoàng đế hỗn trướng kia gây ra, dựa vào cái gì bắt bốn vương phải hứng chịu thay hắn chứ.” Đang nói chuyện bình thường, đột nhiên giọng nói Thiên Chi Dạ lại trở nên khinh bỉ cao ngạo.

Dừng một chút, dường như sợ nàng sẽ nghĩ nhiều, hắn lại nói: “Nàng yên tâm, bốn vương chưa từng chạm đến cô ta, không tính là bội tình bạc nghĩa.”

Mạc Cửu trong lòng hiểu rõ, biết tính cách của hắn chuyển biến vô chừng, lại không nói ra, chỉ nhún mày nói: “Kháng chi, sẽ rất phiền toái.”

Thiên Chi Dạ thản nhiên cười, ngao ngễ nói: “Ta tự có cách, tên hôn quân kia không dám làm gì ta đâu, nàng cứ yên tâm.” Mới nói đến đây, giọng điệu hắn lại biến đổi. “Nương tử, câu giả y chỉ mặc một lần của nàng còn giá trị không vậy.”

Mạc Cửu liếc mắt nhìn hắn. Mặt hắn nóng lên, đột nhiên vươn tay kéo nàng vào lòng, làm nũng.

“Cái tên hỗn trướng kia trong bốn vương có nói gì, nàng cũng đừng quá để ý... Vây không phải sẽ chọc nàng lạnh lùng với bốn vương sao.”

Mạc Cửu cười thành tiếng, đột nhiên cảm thấy Thiên Chi Dạ hiện tại kỳ thật rất đáng yêu.

“Muội ở chường sơn chờ huynh.” Nàng vẫn nói câu nói kia. Thời cuộc rối loạn, nàng không thể giúp hắn, cũng không gây thêm phiền phức cho hắn.

“Ừm.” Thiên Chi Dạ có chút không đành lòng, nhưng vẫn buông nàng ra, nhìn nàng bước lên xe, chui vào trong.

“A Cửu, lều tranh của chúng ta, nàng không được cho ai khác đến ở.”

“Mạc Cửu, không cho phép nàng lại dựng lều cho người khác!” Đối với chuyện Mạc Cửu dựng lều gỗ cho Yến Vân, Thiên Chi Dạ vẫn còn canh cánh trong lòng.

“A Cửu, trước khi xuất chinh, ta sẽ đến thăm nàng. Nếu nàng gặp phiền phức gì, hãy vào ẩn nấp trong lãg đi...”

“A Cửu...”

Dặn hết câu này đến câu khác, làm cho xe ngựa không thể lãn bánh.

“Mạc gia cô nương, nàng thật nhẫn tâm bỏ lại bốn vương ư?” Cuối cùng, Thiên Chi Dạ vẫn nói ra nỗi lòng oán giận cùng lưu luyến của mình.

Trong lòng Mạc Cửu chua xót lại mềm mại, vén rèm xe lên, tính nói với hắn vài lời săn sóc gì đó. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt chờ mong của hắn, suy đi nghĩ lại, lời ra đến miệng lại chỉ còn hai chữ “Bảo trọng”.

Thiên Chi Dạ chán nản, đột nhiên vén vạt áo, cũng nhảy lên xe ngựa.

“A Dạ, huynh...” Mạc Cửu ngạc nhiên, không hiểu ra sao.

“Bỏ vương đưa nàng đến chướng sơn.”

Khi đó, ánh mặt trời lên cao, sưởi ấm cả một vùng.

KẾT CỤC

Hai năm sau, vương triều Thiên Chi bình được nội loạn, an hòa ngoại xâm. Trưởng công chúa Thiên Chi Tuấn Bồ đăng lên ngôi vua, trở thành nữ đế đầu tiên từ khi vương triều Thiên Chi dựng nước cho đến nay. Dưới sự thống trị anh minh của Thiên Chi Tuấn Bồ cùng với thủ đoạn chấp hành mạnh mẽ của Thuận Thân Vương, vương triều Thiên Chi quốc thái dân an, hoàn tất những công việc còn dở dang trước đây.

Phía Bắc chướng sơn,

Một hồ rượu ngon một ánh hoàng hôn, một đóa mẫu đơn dẫn thiên hương.

Ngoài lều cỏ, trong hàng rào, mấy bụi mẫu đơn vàng đua nở rực rỡ. Một nữ tử mặc váy xanh, một tay chống cuốc một tay cầm hồ rượu, nghiêng vào bên hoa, bím tóc thoai mái buông trước ngực, dính vài cánh hoa màu vàng.

Tiếng chân từ xa đến gần, kinh động mây hoang núi thẳm.

Nàng lười biếng đứng thẳng người lên, nhìn ra vùng nguyên dã trống trải ngoài hàng rào, hai mắt say men đầy sương mù.

“A Cửu.” Là một con ngựa trắng cùng với một người không được tự nhiên.

Nàng nở nụ cười, giro hồ rượu trong tay lên vẫy vẫy người mới đến, lại ngửa đầu tu ừng ực đầy miệng. Ánh chiều tà tỏa bóng lên chiếc cầm nhọn của nàng, trở nên quyền rũ mê hoặc mắt người.

“A Cửu.” Người tới mặc áo bào trắng, giáp bạc, phong trần mệt mỏi. Hắn nhảy khỏi lưng ngựa, kích động tiến vào hàng rào, ôm chầm lấy nữ tử đang say men.

“Thắng trận rồi ư?” Nữ tử dùng những ngón tay thô ráp vì quen cầm binh khí và nông cụ, vuốt ve khuôn mặt nam nhân.

“Ừm.” Hắn mỉm cười.

“Đến cưới muội?”

“Ừm.”

“Chúng ta thành hôn rồi mà... Muội đã tự tay... may giá y, tự tay búi tóc...”

“Ngày đó chưa động phòng.”

“Có mà... Huynh đã vào trong giấc mộng của muội a...”

Cách đó không xa, tiểu nha đầu đã gần ba tuổi đang cầm hai đóa hoa cúc dại, lăm chằm chạy theo tiểu Giới Trần, vận thân dùng sức muốn nhảy phóc lên cái đầu tròn bóng của y. Lão hòa thượng nhìn theo, cười ha hả.

A Cửu, ta đã hoàn thành nguyện vọng cho nàng rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Táng Tình Quý Tịch Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.